

Živeti
pravedno

F. T. Rajt

Living Righteously

by F.T. WRIGHT

Prvo izdanje jun 1970

Živeti Pravedno

Sa engleskog prevela
Anđelka Dabić-Sabo

Uvod

Duboko u srcu svakog čoveka, ukoliko njegova duša nije toliko zapečena grehom da je van bilo kog istinskog i plemenitog impulsa, je želja da bude bolji čovek nego što je jeste.

Za neke, posebno za mlade koji nisu živeli dovoljno dugo da bi znali frustraciju ponovljenog poraza, nada u postizanje ideala je jaka i živa. Ali većina, čak i u crkvama koja vrši najviša zanimanja, prihvatila je niži nivo poraženog iskustva kao normu hrišćanskog života. Mogu li oni biti krivi za takav stav? Zar nisu najrevnije proučavali Reč, „molili se bez prestanka“, „svim silama se borili u dobroj borbi“ i pouzdali se u Boga da im pomogne, samo da bi iznova i iznova bili pobeđeni? Sigurno ako je iko bio iskren u potrazi za pobeđničkim iskustvom oni su, a ipak im predmet potrage izmiče.

Neki su iz ovoga zaključili da je iskustvo ponovljenog grešenja i kajanja normalno hrišćansko iskustvo s ove strane neba. Oni osećaju da je to najbolje što možemo očekivati, i sve dok smo „skriveni u Hristu“, dajemo sve od sebe i budemo sigurni na kraju svakog dana da nam je oprošten svaki greh počinjen tog dana, onda imaju sigurnost spasenja. Živeti pravedno nije za sada. To je rezervisano za raj gore kada više nema đavola koji nas iskušava i kada ćemo imati savršeni um i telo.

To je bilo moje sopstveno iskustvo i razmišljanje kroz deset dugih i gorkih godina neuspešne borbe protiv greha. Ali postojao je još jedan zaključak koji je trebalo i koji sam mogao izvesti: da nisam otkrio ispravan način za postizanje pobeđe.

Došlo je vreme kada sam otkrio taj put i otkrio da je praktičan, razuman, jednostavan i što je najbolje od svega, efikasan. Zaista je funkcionisao i dao je rezultate za kojim

sam toliko dugo tragao. Kad su mi se napokon otvorile oči, začudio sam se što to ranije nisam video.

Hrišćanski život nije život frustracije i poraza već pobeđe i ispunjenja. Hristos je moćniji od Sotone. Pravednost je jača od greha. Danas možete živeti pravedno. Ne morate čekati novu zemlju.

Najtužnije u celoj istoriji ovog sveta je to što je ovde jevanđelje, sama Božja sila doneta u svet čoveka da nas spase od snage i prisustva greha - a ipak su ljudi još uvek u svojim gresima, Sotona je i dalje njihov kralj, a poraz njihov udeo. Koliko bi stvari bile drugačije da samo čovečanstvo razume kako da se uhvati za Božju silu za spas od svog greha.

A zašto to nije tako? To nije tako zato što želje nema. Ljudi su proveli čitav život u potrazi za tim. To nije zato što se ne trude dovoljno, ili se nedovoljno mole ili nedovoljno plaćaju. To je zato što se sav ovaj trud i vreme i novac troše u pokušaju da se prava stvar uradi na pogrešna način. Cilj i namera su tačni, ali metoda je pogrešna.

Živeti pravedno je nauka. Ništa važno u životu se ne postiže slučajnim metodama. Morate učiniti pravu stvar na pravi način da biste postigli željeni cilj. Što je cilj vredniji, to se tačnije i doslovnije moraju slediti ispravni postupci njihovim pravilnim redosledom.

Dakle, u potrazi za ispravnim životom postoji pravi i pogrešan način. Iskrenost i dobre namere nisu dovoljne. Moraju se razumeti principi koji leže u osnovi celog problema i postupci neophodni za rešavanje problema korak po korak. Moramo razumeti šta će Bog učiniti za nas, tako da nepokušavamo da izvršimo Gospodnji deo. Mi moramo razumeti svoj deo i verno ga izvršiti.

Ova serija studija osmišljena je tako da u praksi opiše ove činjenice i principe. Ako odbacite unapred stvorene predrasude i mišljenja i potrudite se da razumete samo ono što knjiga govori, a zatim se povinujete ovde navedenim

principima i postupcima, otkrićete moć i mir života oslobođenog ropstva grehu.

Neka vas čitav život poraza, uprkos vašoj predanosti, naporima, molitvama i suzama, uveri da nešto nije u redu. Ako radite napornije sa pogrešnim metodama koje su vam donele poraz u prošlosti, neće vam doneti uspeh sada. Neka vas pređašnje iskustvo ubedi da pokušavate da učinite pravu stvar na pogrešan način, da je vreme da se zaustavite i analizirate svoje metode kako biste videli zašto nisu uspele da donesu uspeh. Zatim ih revidirajte u skladu sa pravim principima i rezultat će biti potpuno novo životno iskustvo.

Ova poruka radi. Mora, jer je to sila Božja za spas od greha. Primeni to na sebi i Bog će te blagosloviti u tom naporu.

SADRŽAJ

Sotonina velika laž	1
Božja istina.....	10
Koji čovek?	17
Božja tvrdnja dokazana	24
Antihristov znak	42
U presudi	50
Jevanđelje je sila.....	58
Šta je greh?.....	65
Čovek Rimljanima sedam	75
Ne pokušavanjem, već umiranjem.....	89
Taj stari muž	94
Ljudsko naspram telesnog.....	110
Slabo, grešno telo.....	119
Umirem svakodnevno	135
Pasha	149
Verom.....	159
Vera Avramova.....	170
Živa vera	181
Prava nauka o molitvi.....	196
Dva svedoka	212
Kako je savladao.....	221
Naš sopstveni marljivi napor.....	231
Od vere do vere	254

Glava 1

Sotonina velika laž

Đavo je lažov i otac laži. Isus je to zauvek razjasnio u direktnoj izjavi zabeleženoj u Jovanovoj knjizi. Onima koji su želeli da prevare ljude koji su tražili svetlost i život na nebu rekao je:

Vaš je otac đavo; i slasti oca svog hoćete da činite: on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: jer je laža i otac laži. Jovan 8:44

Eto to je jednostavnim jezikom, Isus Gospodar je zauvek razotkrio đavola u svojoj dvostrukoj ulozi lažljivca i ubice. Na drugom mestu nazvao ga je varalicom celog sveta:

I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koja vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni zbačeni biše s njom.

Otkrivenje 12:9

Hajde da ozbiljno i pažljivo razmotrimo Sotonu u svetlu gornje Isusove izjave, čije su implikacije za nas veoma važne, jer smo upravo mi oni koje on želi da budu predmet njegovih obmana.

Nemojte pogrešiti. Ovo je obmana sa svrhom; svrhom toliko strašnom da je možemo sagledati samo sa užasom i strahom, jer Sotona ne namerava ništa drugo do uništenja naroda Božjeg i čitavog sveta. Ovo je cilj njegovih obmana, - ubistvo a vi i ja smo predviđene žrtve.

Svako od nas želi da pobjegne od te sudbine. Đavo, nikako nesvestan snage ovog otpora, zna da nikada neće uspeti u svojoj nameri ako nam dođe pošteno i otvoreno nam najavi svoje zle namere. On mora da učini da izgleda da nas zapravo vodi u život i radost, dok nas istovremeno uvodi u same ralje smrti. Da bi Sotona imao bilo kakve nade da će ostvariti svoju zlu i strašnu nameru, on mora biti lažov. Ali

nikada ne zaboravite da je takav da bi mogao da bude ubica naroda Božjeg i celog sveta.

Nikog neće prevariti laž, ma koliko lukava i pametna bila, ako čovek savršeno dobro zna da to nije istina. Koliko brzo i pozitivno odbijamo ponudu ili sugestiju kad znamo da je to obmanjujuća laž, dok s druge strane, koliko spremno i nevinno prihvatamo i najopasnije obmane kada im, potpuno nesvesni njihove prave prirode, verujemo da su istina.

Zbog toga moramo zaključiti da je naša jedina sigurnost upoznavanje sa lažima u koje on želi da nas uvuče. Takvo znanje ne možemo naći u sebi. Nismo dovoljno mudri, niti smo dovoljno iskusni da prodremo u sofizme (izvrtanje istine) organizatora zla, niti imamo intelektualnu moć koja bi mu mogla biti suparnik, ali postoji Onaj koji ima sve ovo i još mnogo toga. Od Njega možemo dobiti sve informacije potrebne za potpuno osposobljavanje, za prepoznavanje i bekstvo od sotoninih zamki. U tome je naša sigurnost.

Nema ničega čega se veliki prevarant toliko plaši koliko da ćemo se upoznati sa njegovim načinom rada. Velika borba, 516

Možete se upoznati sa njegovim načinom rada! Za to su predviđene sve odredbe u otkrivenjima istine u Božjoj reči. Niko ne bi trebalo da bude obmanut i neće biti, ako će prići Božjoj reči pustiti je da mu kaže kakve su zapravo sotonine laži.

Mnogo je đavolskih laži. Ali postoji jedna izuzetno važna koju ćemo ovde i navesti i ispitati. Zapravo, ovo je jedna od najvažnijih, ako ne i najvažnija, a onaj zli je iskoristio hiljade načina da nas ubedi. A koja je ta laž?

Sotonina je tvrdnja da ljudska bića ne mogu držati Božji zakon u ovom životu. To je izjava da je savršenstvo nemoguće sa ove strane neba; da morate očekivati da ćete grešiti svaki dan dok Isus ne dođe; da niko ne može biti zaista ispravan pred Bogom. Ovo je **njegovo** učenje i, žalosno je reći, velika većina vernika u takozvanom hrišćanskom svetu u potpunosti veruje u to i svoj život oblikuje ovom obmanom. Ali

u nadahnutim spisima ova laž je nazvana imenom koje joj odgovara, **laž**.

Sotona predstavlja Božji zakon kao zakon sebičnosti. Izjavljuje da je nemoguće da se povinujemo njegovim odredbama. Čeznja vekova, 24

To je vrlo jasna izjava. Izričito se kaže da Sotona tvrdi da je držanje zakona za nas, i za mene i za tebe nemoguće. Ovo je jedna od Sotoninih podmuklih laži i ona čijim širenjem je veoma zauzet .

Od početka je posebna doktrina protivnika Boga i čoveka bila da je Božji zakon neispravan i neprihvatljiv. On je oduvek predstavljao Božji zakon kao nepodnošljiv i diktatorski. Označio ga je kao „jaram ropstva“. Izjavio je da je čoveku nemoguće da poštuje Jehovine zapovesti. Ovo je bilo i još uvek je delo Sotone. Ovo je zavodljiva doktrina koju đavoli žele da šire po celom svetu. The Review and Herald, 31. jula 1888

Obratite pažnju kako je ovo učenje opisano kao zavodljiva doktrina, odnosno ona koja navodi na stranputicu. Ali još jače, ovo učenje se naziva fatalnim izvrtanjem istine:

Kroz nedostatke u karakteru, Sotona radi na tome da stekne kontrolu nad celim umom, i zna da će uspeti ako se neguju ove mane. Stoga on neprestano nastoji da prevari Hristove sledbenike svojim fatalnim sofizmom koje im je nemoguće da savladaju. Velika borba, 489

Šta je sofizam? To je laž! Ne otvorena, lako uočljiva, već laž obučena u tako vešto, privlačno obrazloženje da je vrlo lako prihvatljiva onome kome je predstavljena, osim ako je ta osoba u stanju da prođe u prevaru. Izgleda kao istina, zvuči kao istina, a prečesto je većina i prihvata kao istinu. Ali to je ne čini istinom. Zauvek ostaje laž. Ali to nije samo sofistika, to je fatalna sofistika. Reč fatalno ima samo jedno značenje, a to je **završava smrću**, a u ovom slučaju to znači **večna smrt**.

A šta je ta fatalna sofistika? To je učenje po kome je nama nemoguće da pobedimo, što je samo još jedan način

da se tvrdi da ne možemo živeti životom pobede nad svakim grehom, da se zakon ne može držati i da stoga savršenstvo u ovom životu nije moguće.

Ali pogledajte ponovo tu izjavu i uverite se da Sotona **neprestano** pokušava da prevari ovom kobnom sofistikom. Sve vreme je u tome sa neumoljivom, neumornom energijom. Nikad ne odustaje. Nikad ne popušta. A ko je to cilj njegovog neprestanog napora? Kaže, **sledbenici Hristovi**.

Drage kolega hrišćani, budite svesni toga da smo ti i ja oni koje đavo oduvek i uvek pokušava da prevari ovom fatalnom laži. Ali od sada i zauvek znajte da svaka sugestija da se zakon ne može držati potiče od samog oca zla i mora biti odbačena odjednom kao fatalna sofistika.

Gornje izjave kažu da je od samog početka đavo iznosio ovu tvrdnju. Stoga moramo očekivati da ćemo i u samoj Bibliji pronaći istu otkrivenu činjenicu - i mi to činimo. Postoji jedno mesto u Starom zavetu gde se to tako jasno kaže iz njegovih usana da se ne može pogrešno razumeti. Okrenimo se knjizi o Jovu.

U prvom poglavlju, prvom stihu, Bog neba opisuje Jova kao savršenog i poštenog čoveka. Drugim rečima, Jov je držao Božji zakon na zadovoljstvo samog Gospoda, jer, ako bi Jova opisao kao savršenog i poštenog čoveka, onda je on morao biti upravo to.

Jovov život bio je jasan dokaz da je argument đavola da ljudi ne mogu držati zakona lažni argument. Ako je Jov držao taj zakon, onda bilo koji drugi čovek koji bi hodao sa Bogom kao što je to činio Jov, takođe bi mogao da drži taj zakon. Sam život Jova kao čoveka dokazao je da su đavolje tvrdnje bile lažne. Božji zakon nije bio previše težak za čoveka da ga poštuje i održi.

Dobro poznavajući stavove đavola i argumente kojima se služio da održi svoj položaj, Gospod je pred đavolom postavio sasvim određeni izazov prilikom susreta Sinova Božjih na veću:

I reče Gospod Sotoni: Jesi li video slugu mog Jova? Nema onakvog čoveka na zemlji, dobrog i pravednog, koji se boji Boga i uklanja se oda zla. Jov 1:8

Nemojte sada pogrešiti misleći da se Gospod izrugivao Sotoni, jer nije u srcu Gospodnjem da tako nešto čini. Umesto toga, On mu se obraćao s velikom ljubavlju. U stvari je govorio: „Sotono, zašto dalje dodaješ greh grehu i gradiš sebi veću kaznu kad je slučaj završen? Jov je pokazao da se zakon može držati i tako se pokazalo da je ceo tvoj stav bezvredan.“ Ali da li bi đavo priznao da je čitav njegov stav bio tako očigledno pogrešan? Nikad!

Kada je Gospod rekao da Jov živi savršenim životom, tada je upravo to Jov i radio. Da nije živio takvim životom, đavo bi sigurno ukazao na to. Ali u svom odgovoru Bogu, Sotona nije pokušao da pronađe bilo kakvu grešku u onome što je Jov radio. Umesto toga, priznao je da je Gospodnja tvrdnja bila sasvim tačna i ispravna. Znajući tada bolje nego da napada iz ovog ugla, okrenuo se da ospori motive Gospodnjeg sluge, pa čak i samog Gospoda. Optužio je Jova za lični interes i hvalisavost, a Gospoda za podmuklost.

A Sotona odgovori Gospodu i reče: Eda li se uzalud Jov boji Boga? Nisi li ga Ti ogradio i kuću njegovu i sve što ima svuda unaokolo? Delo ruku njegovih blagoslovio si, i stoka se njegova umnožila na zemlji. Ali pruži ruku svoju i dotakni se svega što ima, psovaće te u oči. Jov 1:9-11

Ovo je vrlo teška optužba za Gospoda. Optužba je bila da su Bog i Jov ruku pod ruku radili da bi dokazali da je đavo pogrešio postavljanjem veštačkog dokaza. Gospod je vrlo lepo plaćao Jovu da bi mu besprekorno služio, a Jov je kao najamni sluga vrlo dobro odgovarao ropskim davanjem Gospodu onoga što je Gospod želeo od njega. Sve što je bilo potrebno da bi se otkrila prava priroda slučaja bilo je da Bog obustavi isplate i začas će sluga prokleti Boga i pokoriti se đavolu. Tada bi se videlo da se zakon Božji ipak nije mogao poštovati i da slučaj Jova uopšte nije ništa dokazao. Takav je

zapravo bio argument koji je đavo tom prilikom stavio Gospodu.

To je bio potpuno lažni argument i Gospod je to znao i bio je dobro pripremljen da dozvoli da se bitka između dobra i zla odnese i korak dalje, tako da se može opravdati pravednost i u potpunosti razotkriti neprijatelj Njegovog naroda. Bog je rekao đavolu da može da isproba svoj argument oduzimanjem Jovove imovine.

Slučaj se sada mogao rešiti samo predajom Jova u ruke Sotoni da ga testira i proveriti. I kako je đavo brzo pošao na posao da slomi Jova po svaku cenu! Počistio je svu Jovovu imovinu, a svu decu mu je ubio iznenadnom razarajućom brzinom. Iako ga je obuzimao šok za šokom, Jov je izdržao oluju i ni najmanje nije pao. Mirno i strpljivo rekao e:

I reče: ...Gospod dade, Gospod uze, da je blagosloveno ime Gospodnje. Jov 1:21

Ali još uvek đavo nije priznao poraz, pa mu je Gospod dozvolio da oduzme Jovu zdravlje, sve dok u krajnjoj bedi nije Jov seo na gomilu pepela da bi ono upilo gnojno curenje iz čireva i poželeo da se nikada nije rodio. Ali i dalje je njegova odanost Bogu ostala postojana.

Sad kad ga je đavo sveo na ovu očajnu situaciju, doveo mu je trojicu istaknutih teologa tog vremena i ovi su seli da se savetuju s njim u ovom mračnom času. Iako su ovi ljudi bili teolozi i službenici jevanđelja, đavo ih je koristio u pokušaju da prevari Jova svojom kobnom sofistikom koju je nemoguće prevazići.

Pročitajte celu knjigu o Jovu i videćete da su ti ljudi neprestano tvrdili da je nemoguće da bilo ko bude pravedan. Teškim i svečanim rečima gurali su na Jova obeshrabrujuću ideju da ako je neko bio zao, to je svakako on, jer Gospod nikada nije kaznio nekoga ko to nije zaslužio.

Ali kako to da mi tako pozitivno znamo da su ti ljudi govorili đavolje argumente? Dokazi su u samoj knjizi:

A kad Gospod izgovori one reči Jovu, reče Gospod Elifasu Temancu: Raspalio se gnev moj na tebe i na dva

prijatelja tvoja što ne govoriste o meni pravo kao sluga moj Jov. Jov 42:7

Ovo je Reč Gospodnja, i stoga je istina. Dakle, moramo zaključiti da ako je Elifaz govorio ono što nije u redu, onda je govorio laž. A ako je govorio laž, onda sigurno nije govorio nadahnućem Boga već podsticajem đavola, koji je otac svih laži. Oni su bili Sotonin govornici i kao takvi izražavali su njegove misli i njegove ideje.

Okrenimo se sada četvrtom poglavlju gde pronalazimo đavola, preko Elifaza, izričito navodeći optužbu da Božji narod ne može da drži zakon. Prvi stih ovog poglavlja identifikuje Elifaza kao govornika. Ono što argumentu daje veću težinu je to što on navodi da je to dobio „nadahnuće“. U stihovima 12-14 opisuje svoje noćno viđenje, a zatim kaže:

I duh prođe ispred mene, i dlake na telu mom nakostrešiše se. Stade, ali mu ne poznah lica; prilika beše pred očima mojim, i čuteći čuh glas: Jov 4:15,16

Tako Elifaz opisuje svoju inspiraciju za koju je tvrdio da je od Boga. Zatim u sledećim stihovima Elifaz iznosi Sotoninu optužbu da se zakon ne može držati:

Eda li je čovek pravedniji od Boga? Eda li je čovek čistiji od Tvorca svog? Jov 4:17

Ovo je retoričko pitanje. Retoričko pitanje je zaista izjava uokvirena upitnom formom da bi izjava imala veći uticaj. Evo što Elifaz zaista kaže: „Sigurno ne kažeš da veruješ da je moguće da smrtni čovek bude pravedan pred Bogom?“ Da je ovo njegovo značenje i razumevanje, vidi se iz sledećih reči:

Gle, slugama svojim ne veruje, i u anđela svojih nalazi nedostataka; A kamoli u onih koji stoje u kućama zemljanim... Jov 4:18,19

I sve je to izrečeno tako prezrivo, nepoverljivim tonom da se odbacuju svi dalji argumenti po tom pitanju. „Zašto“, kaže on, „ako Bog čak i anđele okrivljuje da su grešnici, kakvu nadu ima smrtni čovek da će ikad zadovoljiti Božje zahteve?“

S obzirom na dubinu i obim u kome je ova laž toliko dugo prihvaćena od strane ljudske porodice, nije lako pitanje za bilo koje ljudsko biće da odgovori potvrdno. Elifaz je u potpunosti očekivao da će Jov popustiti pred tim pitanjem i da će odgovoriti rečima da nije moguće da čovek bude pravedan pred Bogom. Ali ovde je bio razočaran, jer je Jov bio čovek koji je iskusio Božju silu spasenja od greha i po tom iskustvu je znao da je moguće ispoštovati sve Božje zahteve. Znao je o Božjoj spasiteljskoj moći o kojoj Elifaz nije znao ništa. U svetlu uverenja i sigurnosti u to znanje, mogao je da odgovori na isti način kao i da je potpuno negirao argumente đavola preko Elifaza.

Ne dao Bog da pristanem da imate pravo; dokle dišem, neću odstupiti od svoje dobrote. Držaću se pravde svoje, niti ću je ostaviti; neće me prekoriti srce moje dokle sam živ. Jov 27:5,6

Ovo rezimira uporni stav koji je Jov zauzimao prema svojim progoniteljima tokom čitave duge bitke s njima. Samo čovek sa živim iskustvom u pravednosti kakvo je imao Jov mogao je da odgovori kao što je to učinio Jov.

Može li čovek biti pravedan pred Bogom? Koji biste odgovor na to dali da vam je to pitanje postavljeno? Da li biste oklevali, nesigurni, neubeđeni, u neznanju?

Može li čovek biti pravedan pred Bogom? Može li čovek biti čist pred svojim Stvoriteljem? Sigurno može! Najpozitivnije, definitivno, sigurno i odlučno može! Ako nije moguće da čovek to bude, gde je onda sila Hristova u jevanđelju?

Da li ste spremni da verujete da je snaga greha veća od snage jevanđelja? Da li biste podučavali da je Sotona jači od Hrista? Nikad! Jevanđelje je živa Božja sila da spasi od greha, i to zaista čini gde god verujuće srce pusti da snaga jevanđelja deluje u životu.

Tako je jasno i jednostavno đavolska laž izložena za ono što jeste. Moramo znati da je ovo **njegova** laž, tako da bez obzira iz kog izvora nam se ta laž predstavlja, znaćemo

da je moramo trenutno, pozitivno i odlučno odbaciti onakvom kakva jeste. To je fatalna sofistika.

S katedre ćemo slušati kako se sa autoritetom i žestinom raspravlja o toj laži; čitaćemo o njoj u verskim publikacijama; gotovo ukupna većina stanovnika ovog sveta će je podržati u bilo kojoj vrsti pitanja oko ovog problema; stajaćemo uglavnom sami ako odbacimo tu sotoninu laž; naši najbliži i najdraži prijatelji i rođaci će je podsticati na nas, a najbliže od svega, naša srca će to čak i mnogo puta predložiti.

Ali svaki takav glas dolazi od đavola, oca laži. Treba da naučimo da brzo prepoznamo njegov glas u tim tvrdnjama bez obzira na to ko ih izgovora na ovoj zemlji. Od toga zavisi naša sigurnost u ovom i budućem životu.

U Reči Božjoj ta laž je razotkrivena, i stoga ne postoji izgovor za bilo koji naš neuspeh da izbegnemo prevaru i njene posledice.

Glava 2

Božja istina

U prvom poglavlju ove serije zajedno smo razgovarali o dokazima u Reči Božjoj koji Sotonu tako jasno otkrivaju kao lažova i ubicu. Videli smo taj Sotonin neprestani i uporan napor da prevari Hristove sledbenike do njihovog uništenja. Svrha njegovog laganja je da može da ubije one koje prevari. Takođe smo videli da naša sigurnost leži u svesti o tim lažima, tako da ih možemo odbiti kad nam se prikažu i tako izbeći večnu smrt do koje vode.

Koncentrisali smo se na jednu od njegovih laži: da se ljudi ne mogu držati zakona u ovom životu. To je laž u koju bukvalno milioni stanovnika ove zemlje jednostavno veruju bez pitanja i brige. Ali **to je ipak laž** i kobna sofistika.

Sad kad smo razumeli Sotoninu izjavu kao đavolsku, obmanjujuću laž, obratimo se Reči Božjoj i uverimo se šta Gospod ima da kaže o ovoj istoj stvari: živeti životom poslušnosti Božjem zakonu. Može li se to učiniti? Da li Bog očekuje da se držimo tog zakona ili je to nešto što je previše teško za bilo koje ljudsko biće? Da li je Bog stvorio zakon koji će biti samo jaram ropstva?

5. Mojsijeva 30:11-14 započinje rečima: „**Jer zapovest koju ti ja zapovedam danas ...**“ Da bi ovaj stih imao svoj puni uticaj, moramo razumeti na koju se zapovest Mojsije poziva. Ovo se vrlo lako može utvrditi. Pročitajte 5. knjigu Mojsijevu i videćete da je to cela Mojsijeva poslednja propoved svom narodu pre njegove smrti i da je tema te besede Božji zakon.

Prva tri poglavlja su ponavljanje Gospodnjeg vođenja u njihovom izlasku iz egipatske zemlje, koje je trebalo da im pokaže potrebu za duhovnim izbavljenjem iz ropstva greha. Ispričavši njihovo izbavljenje iz Egipta, kaže:

A sada, Izrailju, čuj uredbe moje i zakone, koje vas učim da tvorite, da biste poživali i ušli u zemlju koju vam daje Gospod Bog otaca vaših i da biste je nasledili.

5. Mojsijeva 4:1

Nakon što je dao ovu vrstu opomene kroz ovo poglavlje, u sledećem će zapravo objasniti Božji zakon u samim rečima 2. knjige Mojsijeve 20 glava. Pročitajte to sami u knjizi 5. Mojsijeva 5: 6-21.

Ostatak knjige do 30. poglavlja posvećen je proširenju i objašnjenju tog zakona, uz razno potsticanje o neophodnosti savršene poslušnosti. Stoga ne može biti greške da je Mojsije mislio na **Božji zakon** kada je u poglavlju 30:11 rekao:

„Jer zapovest koju ti ja zapovedam danas ...“

To je upravo zapovest za koju đavo tvrdi da se ne može držati. Ali šta Gospod kaže o tome? Ako je đavo u pravu, tada ćemo otkriti da će i Gospod reći preko Mojsija da je previše teško održati ga. Ali da li On to kaže? Da vidimo!

Jer zapovest koju ti ja zapovedam danas niti je visoko ni daleko od tebe. Nije na nebu, da kažeš: Ko će nam se popeti na nebo da nam je skine i kaže nam je da bismo je tvorili? Niti je preko mora, da kažeš ko će nam otići preko mora, da nam je donese i kaže nam je, da bismo je tvorili? Nego ti je vrlo blizu ova reč, u ustima tvojim i u srcu tvom, da bi je tvorio. 5. Mojsijeva 30:11-14

Tako je Gospod neba i zemlje koji je stvorio taj sveti zakon progovorio jasnim jezikom u vezi toga. Kaže, „*Nije ti teško to držati. Ti to možeš.*“ Ako verujete u Boga i verujete da je On istina i da u njemu nema laži, to bi rešilo stvar zauvek. Svakako je za mene rešilo.

Ali ovo nije jedino mesto u Reči Božjoj gde se govori ta jednostavna istina. Ista je poruka od korica do korica. U Novom zavetu je isto kao i u Starom. Nije uvek izraženo na istom jeziku kao onom gore navedenom. Češće se izražava u obliku poziva ili apela rečima poput ovih:

I čuvajte uredbe moje i vršite ih. Ja sam Gospod koji vas posvećujem. 3. Mojsijeva 20:8

Zato ukrepite se dobro da držite i tvorite sve što je napisano u knjizi zakona Mojsijevog, da ne odstupate od njega ni nadesno ni nalevo. Isus Navin 23: 6

Ti si dao zapovesti svoje, da se čuvaju dobro. Psalam 119:4

Zato posvećujte se, i budite sveti, jer sam ja Gospod Bog vaš. 3. Mojsijeva 20:7

Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski. Matej 5:48

... idi, i odsele više ne greši. Jovan 8:11

... prestanite zlo činiti. Isaija 1:16

Otreznite se jedanput kao što treba, i ne grešite. 1. Korinćanima 15:34

... Hoćemo li ostati u grehu da se blagodat umnoži? Bože sačuvaj! Jer koji umresmo grehu kako ćemo još živeti u njemu? Jer greh neće vama ovladati, jer niste pod zakonom nego pod blagodaću.

Rimljanima 6:1,2,14

Ovo je samo nekoliko primera od mnogih, mnogih takvih izjava koje se mogu naći u celoj Bibliji. I odmah uz njih može se citirati blagoslov nakon blagoslova koji se daje pod uslovima stroge poslušnosti i pretnje budućim presudama onima koji se ne pokore.

Razmotrite sedam divnih obećanja koja se mogu naći u Otkrivenju 2 i 3, a koja se odnose na one koji su pobednici, a ne na one koji su osvojeni. Osvajač je onaj ko pobedi nad grehom, pa je stoga zaista postao onaj koji drži zakon. Samo ovoj klasi su obećani Božji blagoslovi. Ovo je najočitije i najjasnije rečeno u Bibliji. Pažljivo obrati pažnju na jasnu poruku ovih stihova:

Nego svojom drvenosti i nepokajanim srcem sabiraš sebi gnev za dan gneva u koji će se pokazati pravedni sud Boga, Koji će dati svakome po delima njegovim: Rimljanima 2:5-6

Bog će suditi i postupati sa svakim čovekom tog dana u svetlu onoga što je taj čovek radio tokom svog života. Ako je

strpljivo nastavio sa dobrim delima, primiće večni život, ali ako je bio protivan i neposlušan, tada će na njega naići ogorčenje i gnev Božji koji se manifestuje u večnom uništenju.

Onima, dakle, koji su trpljenjem dela dobrog tražili slavu i čast i neraspadljivost, život večni; A onima koji se uz prkos suprote istini, a pokoravaju se nepravdi, nemilost i gnev. Nevolja i tuga na svaku dušu čoveka koji čini zlo, a najpre Jevrejina i Grka; A slava i čast i mir svakome koji čini dobro, a najpre Jevrejinu i Grku; Jer Bog ne gleda ko je ko. Jer koji bez zakona sagrešiše, bez zakona će i izginuti; i koji u zakonu sagrešiše, po zakonu će se osuditi. (Jer pred Bogom nisu pravedni oni koji slušaju zakon, nego će se oni opravdati koji ga tvore; Rimljanima 2:7-13

Prema tome, na sudu ću ja sam, a ne neko drugi u moje ime, morati biti pronađen *kako činim dobro* prema standardu koji zakon smatra dobrim, *ili uopšte neću imati nade u večni život.*

Uslov večnog života sada je upravo onakav kakav je uvek bio - upravo ono što je bio u raju pre pada naših prvih roditelja, —savršena poslušnost Božjem zakonu, savršena pravednost. Ako bi se večni život dodelio pod bilo kojim uslovima osim ovoga, tada bi sreća čitavog univerzuma bila ugrožena. Put bi bio otvoren za greh, sa svim svojim posledicama jada i bede koje treba ovekovečiti.
Put Hristu, 62

Ako je đavo u pravu i ako je istina da ljudska bića ne mogu držati zakon, kakve zaključke moramo izvući iz jasne činjenice gornjih izjava Svetog pisma? Užasan zaključak koji se mora izvesti je da na zemlji nema nijednog čoveka koji ima i najmanju nadu u iskupljenje. Svako od nas mora propasti. Ne može se izvesti drugi mogući zaključak.

Prema tome, ako se držimo tog stava i nameravamo i dalje da držimo takav stav, tada doslednost zahteva da napustimo svako ispovedanje hrišćanstva i izađemo i pridružimo se redovima ateista i iskoristimo najbolje što je

ostalo od ovog života, jer mi nećemo znati drugi. Ali slava Gospodu, taj zakon se može držati, Njegovom milošću i Njegovom snagom. Nije nam suviše teško, i nema nijednog od nas koji treba da propadne.

Jedini način da se izbegne gornji zaključak i da se veruje da će ljudi biti spaseni, a istovremeno veruje da je nemoguće držati se zakona, jeste izmisliti neki drugi način da se uđe na nebo, osim načina koji je tako jasno postavljen u Reči Božjoj. I to je upravo ono što rade religije današnjih crkava.

Tek nedavno sam čuo jednog takvog učitelja kako govori o davanju zakona sa Sinaja i kaže upravo ove reči: „Čak i kad im je Bog dao taj zakon i pozvao ih da ga drže, on je savršeno dobro znao da im je to nemoguće.“ Ipak ovaj čovek govori o nadi u spasenje i očekuje da će videti milione spasenih u carstvu. Kako?

Svako ko uči da mi ne možemo da držimo taj zakon, nije mogao i ne bi mogao da uči da dolazimo na sud držeći ga, jer bi to bila vrlo gruba i očigledna nedoslednost i protivrečnost. Niti bi se usudili poreći jednostavno učenje Božje Reči da će zakon zahtevati savršenu poslušnost na sudu. Stoga im ostaje alternativa da kažu da, pošto pojedinac ne može da poštuje zakon, onda dobra dela mora da se ponude u njegovo ime od strane nekoga ko može da se drži zakona. Tako se na sudu neće suditi prema njegovim delima, već prema delima Hristovim.

Takvo je njihovo učenje. Takvo je učenje njihovog oca đavola, **ali nije učenje Reči Boga Živoga večna i nepromenljiva istina.**

Isus nikada nije došao da porekne učenje svog oca. Niti je On ikada došao da nas oslobodi obaveze da držimo zakon.

Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke: nisam došao da pokvarim, nego da ispunim.
Matej 5:17

Ali On je došao da nam oduzme grešnost koja nas sprečava da držimo zakon i da nam da moć da ga u potpunosti ispunimo.

Jer zakon Duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio me je od zakona grehovnog i smrti. Da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po duhu; Rimljanima 8:2,4

Isus je u svom sopstvenom životu pružio dokaz da se to može učiniti i primer kako to treba učiniti.

Sveto pismo jasno uči da će na sudu biti ispitan moj život i da će se pregledati moja dela. Niko na nebu ili na zemlji neće stajati tu umesto mene da polaže ispit umesto mene. Stvarno niko. I tog dana se mora utvrditi da sam bio i još uvek sam uspešan u očuvanju tog zakona. I zato takođe moramo verovati i zauvek zabeležiti u svom umu, da je Bog nebeski tačno i potpuno u pravu kada **kaže da zakon nije pretežak za nas** da ga držimo i da to možemo da uradimo.

A ipak je čudna stvar da se oni koji šire đavolsku laž mnogo zadržavaju na ljubavi i pravdi Boga. To su njihove omiljene teme. Ali takvo učenje potpuno lišava Boga oba ova svojstva. Svaki pošten um mora prepoznati da nema ni najmanje traga pravdi kada se od čoveka zahteva da se drži zakona koji se ne može držati, a i donosi presuda koja će ga osuditi zbog toga što ga ne drži i predati ga na vječno uništenje jer ga uopšte nije držao. Da li je to pravda? Da li bi biće koje voli moglo učiniti tako nešto? Nikad!

Iako takvo učenje usnama predstavlja Boga kao Boga pravde i ljubavi, zapravo ga predstavlja kao biće najniže nepravde i najsurovije mržnje prema porodici ljudi. Tako na suptilan i izopačen način đavo oblači nebeskog Boga svojim vrlo đavolskim karakteristikama.

Tako dragi Čitaoče, pred sobom imate Reč Gospodnju protiv reči Sotone. Bog jasno i jednostavno kaže za taj Sveti zakon:

„Nije ti to teško. Ti to možeš.“

I On to govori blagim tonovima roditelja s ljubavlju, koji želi da podstakne svoje dete da učini nešto čega se dete plaši da će mu biti previše. Protiv ove reči smela je tvrdnja đavola:

"Jednostavno je nemoguće da držite zakon."

Eto, to je pred vama. Morate verovati jednom ili drugom. Ne možete verovati oboma. Po tom pitanju ne možete biti neutralni. Morate verovati ili Reči Božjoj ili reči đavola.

Sotona, istina, može da ukaže na nebrojene stanovnike ove zemlje koji implicitno veruju i uče njegovu laž, i tvrdi da je argument većine prirodno tačan. Ali većina nije uvek u pravu, a u ovom slučaju sigurno ne, jer je ovo prevarena većina koja je na njegovoj strani. Uostalom, bilo je izuzetno malo puta u istoriji kada je istina o Bogu imala većinski glas na ovoj zemlji.

Tako će se, kao i u svim vekovima, oni koji će biti verni Bogu naći u malom društvu koje stoji u svetlosti. Tu se danas može pronaći istina kao i uvek. Ali „**strpljenjem u činjenju dobra**“ možemo se pripremiti za večni život znajući da je đavo lažov i ubica i da zakon nije pretežak za nas. Božjom blagodaću i Njegovom snagom može se držati.

Do sada smo se bavili samo činjenicom da se zakon može držati i da se može držati do savršenstva. U sledećim poglavljima krenućemo u ovoj studiji kako Ziveti *pravedno* do toga **KAKO** držati Božji zakon.

Glava 3

Koji čovek?

U poslednja dva poglavlja ove serije uporedili smo reči Živog Boga sa đavolskim tvrdnjama i, koliko je jasno moguće, videli smo da je đavolska laž reći da ljudska bića ne mogu držati zakon Božji u ovom životu. Isto tako smo otvoreno čuli Božji glas koji nam je rekao da nam nije previše teško da ga držimo; mi to možemo.

Na nama je izbor u koju ćemo od ovih tvrdnji verovati. Da li će to biti Reč Božja da se zakon može držati ili reč đavola da ne može? Na našem izboru i odluci počivaju izgledi za večni život ili za večnu smrt. Nemojmo to nikada izgubiti iz vida. Ali još mnogo toga moramo naučiti o tom pitanju pre nego što saznamo istinu koja će nas osloboditi.

Pogledajmo onda malo konkretnije šta su tvrdnje ove dve sile. Sotonina tvrdnja je smela i obimna. Izjavljuje da je nemoguće da bilo koje ljudsko biće, čak i ako je sledbenik Hristov, poštuje taj zakon. Sa druge strane, dok Gospod jasno izjavljuje da čovečanstvo može da drži zakon, **On ne tvrdi da ga može da drži čovek koji je pod kontrolom Sotone.** U stvari, Biblija jasno izjavljuje da je za takvog pojedinca, **sve dok je pod đavolskom kontrolom,** krajnje nemoguće da se pokorava zakonu.

To se iznova i iznova ponavlja u Pismu:

Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može. Rimljanima 8:7

Jer kad bejaste robovi grehu, prosti bejaste od pravde. Rimljanima 6:20

Može li Etiopljanin promeniti kožu svoju ili ris šare svoje? Možete li vi činiti dobro naučivši se činiti zlo? Jeremija 13:23

Tako Reč Božja govori otvoreno i jasno. Definitivnim, nepogrešivim jezikom izjavljuje da onaj ko je sluga greha,

onaj čiji je um usredsređen na telo, a samim tim i Sotonin rob, **ne može nikako da poštuje zakon.** Ovo je istina.

Ali videli smo da ista Božja reč odlučno izjavljuje da ljudska bića mogu držati zakon. Onda to mora biti da, ako je potpuno nemoguće održati zakon onome ko je rob greha, onom koji je izbačen takvog ropstva je potpuno moguće, jer ga mogu držati ljudska bića.

Stoga proizilazi da postoji jasna razlika između dve vrste ljudskih bića - onih koji su **robovi greha** i onih koji su **oslobođeni greha**. Od najveće je važnosti da jasno razumemo ovu razliku i provešćemo prilično vremena istražujući ovu materiju u Reči Božjoj. Tamo ćemo otkriti da je ta razlika najjasnije napravljena i da nema istine o kojoj postoji jasnije učenje, nego da čovek mora biti oslobođen moći greha pre nego što uopšte može da drži zakon:

I daću im jedno srce, i nov duh metnuću u njih, i izvadiću iz tela njihovog kameno srce i daću im srce mesno, Da bi hodili po mojim uredbama i držali moje zakone i izvršavali ih; i biće mi narod, i ja ću im biti Bog. Jezekilj 11:19,20

Ovde Gospod obećava da će učiniti nešto za svakog pojedinca. **Uzeće i odneće** iz njega kameno srce. Šta je ovo kameno srce? To je telesni um koji se ne može pokoriti zakonu Božjem:

Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može. Rimljanima 8:7

To je Sotonin karakter zapisan u čovekovom srcu. To je stanje koje je rezultat braka sa starim čovekom greha:

Ili ne znate, braćo (jer govorim onima koji znaju zakon), da zakon vlada nad čovekom dokle je živ? Jer je udata žena privezana zakonom za muža dokle god on živi; a ako li muž njen umre, razreši se od zakona muževljeg. Zato, dakle, dok joj je muž živ biva preljubočinica ako pođe za drugog muža; a ako joj umre muž prosta je od zakona da ne bude preljubočinica ako pođe za drugog. Zato, braćo moja, i vi umreste zakonu

telom Hristovim, da budete drugog, Onog što usta iz mrtvih, da plod donesemo Bogu. Jer kad bejasmu u telu, behu slasti grehovne, koje zakon rađahu u udimu našim da se smrti plod donosi. Rimljanima 7:1-5

Dok smo tako venčani sa Sotonom, deca, ili plod te zajednice mogu biti samo opake osobine mržnje, zlobe i ponosa. Biće nemoguće roditi dobre plodove poslušnosti zakonu i istini Božjoj. Otkrićemo da smo u tom stanju vezani kao robovi, da ljudskom snagom i sredstvima iz tog ropstva jednostavno ne možemo pobeći.

Ali Gospod kaže da će ukloniti ovo od nas, a ono što je **uklonjeno više nije tamo, i na mestu gde je bilo**, On će postaviti novo srce, koje je karakter Boga, um Hristov. On to radi sa sigurnom i vrlo određenom svrhom. Pročitajmo to u sledećem stihu:

Da bi hodili po mojim uredbama i držali moje zakone i izvršavali ih; i biće mi narod, i ja ću im biti Bog. Jezekilj 11:20

Ovaj stih izjavljuje da Gospod vadi kameno srce kako bismo **mogli** da držimo zakon i poštujemo ga i tako budemo Njegov narod. Što jednostavno znači da dok to ne bude učinjeno, nemoguće nam je da se povinujemo i držimo zakon:

Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu. Rimljanima 6: 6

Evo iste poruke. **Prvo** treba raspeti to staro ja. Jednom kada smo doživeli ovu promenu, ropstvu je kraj, kako stoji u sledećem stihu:

Jer koji umre oprosti se od greha. Rimljanima 6:7

Ponavlja se ista poruka u Jevrejima 9:

A kamoli neće krv Hrista, koji Duhom Svetim sebe prinese bez krivice Bogu, očistiti savest našu od mrtvih dela, da služimo Bogu Živom i Istinitom? Jevrejima 9:14

Ovde se ista istina izražava u terminima čišćenja ili pročišćenja savesti kako bismo mogli služiti Živom Bogu. Okrenite se sada Efescima 2:

Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji, Ne od dela, da se niko ne pohvali. Jer smo Njegov posao, sazdani u Hristu Isusu za dela dobra, koja Bog unapred pripravi da u njima hodimo. Efescima 2:8-10

Vađenje tog kamenog srca iz čoveka nije ništa manje nego delo stvaranja, ili kako se tačnije kaže ponovnog stvaranja. To može učiniti samo Sam Stvoritelj. Niko drugi nema moć da to učini. Ali izričito se kaže da je ovo delo stvaranja delo koje se radi da bismo mogli stvoriti dobra dela, dela pravednosti. **U tu svrhu smo ponovo stvoreni**, što opet podučava da bez tog ponovnog stvaranja nikada ne bi moglo biti dobrih dela s naše strane. Ovu istu lekciju uči i knjiga prirode:

Kako u prirodi tako i u blagodati. Onaj ko je dao parabolu o malom semenu je Suveren neba, i isti zakoni koji upravljaju setvom zemaljskog semena upravljaju sejanjem semena istine. Hristovog odabrane priče, 65,33

Isus je iskoristio trnov grm i kupinu kako bi predstavio čoveka kamenog srca. I u Njegovom podučavanju ove lekcije, pokazao je da kao što je bilo nemoguće da trnov grm donese bilo kakav dobar plod, tako je i čoveku koji nema obnovljeno srce bilo nemoguće učiniti išta drugo do zlodela.

Jer nema drveta dobrog da rađa zao rod; niti drveta zlog da rađa dobar rod. Jer se svako drvo po rodu svom poznaje: jer se smokve ne beru s trnja, niti se grožđe bere s kupine, Dobar čovek iz dobre kleti srca svog iznosi dobro, a zao čovek iz zle kleti srca svog iznosi zlo, jer usta njegova govore od suviška srca. Luka 6:43-45

Ovde je Hristos ponovio jednostavan zakon prirode koji nam je svima poznat. Znamo da nijednom u čitavoj istoriji ovog sveta nije bilo nijednog slučaja da je utvrđeno kršenje ovog zakona. Još se nikada nije pojavilo grožđe na grmu kupina ili smokve na grmu trnja, a nikada ga neće ni biti, zbog krajnje nemogućnosti toga. Svi naponi nauke i mudrost ljudi to nikada nisu mogli učiniti. To se jednostavno ne može učiniti.

Isus otkriva da taj isti zakon deluje u duhovnom svetu sa jednakom snagom i nepovredivošću. Kako je u prirodi, tako je i u blagodati. Isti zakoni koji regulišu zemaljsku setvu semena regulišu setvu semena istine:

Dobar čovek iz dobre kleti srca svog iznosi dobro, a zao čovek iz zle kleti srca svog iznosi zlo, jer usta njegova govore od suviška srca. Luka 6:45.

Ovo je zakon koji se ne može menjati ili kršiti. U svetlu Hristovih reči, možemo sa najvećom sigurnošću reći da nije bilo od stvaranja, čoveka koji je bio zao i doneo bilo kakav dobar plod dok je ostao u tom stanju. Ni jedan jedini. Niti će ikada biti. To je nemoguće.

Prirodnim nasledstvom i rođenjem, svako od nas je zlo drvo. Ne postoji niko od nas ko se rodi dobar. Od svojih zemaljskih roditelja možemo samo naslediti njihovu zlu prirodu. Stoga smo u svetlu ovih jednostavnih činjenica usmereni na jedan zaključak:

Čovek mora **postati** dobar **pre** nego što može da učini dobro.

Nema drugog zaključka do kojih će ove činjenice dovesti. Pa ipak, jednostavnu i direktnu kakva je ova istina, mnogi koji traže skupoceni Biser ne prepoznaju. Pa ipak, nijedna istina se ne uči jasnije u celom Svetom pismu:

Po prirodi je srce zlo, a „**Ko će čisto izvaditi iz nečista? Niko.**“ Jov 14:4. Nijedan ljudski izum ne može naći lek za dušu koja greši.

„**Tjelesni um je neprijateljstvo protiv Boga: jer nije podložan Božjem zakonu, niti zaista može biti ...**“ „Iz srca izlaze zle misli, ubistva, preljube, razvrat, krađe, lažno svedočenje, bogohuljenje“ Rimljanima 8: 7; Matej 15:19.

Izvor srca mora biti pročišćen pre nego što potoci postanu čisti. Čežnja vekova, 172

Drvo se mora popraviti pre nego što plod bude dobar. Da ga mogu upoznati, 226

Bog ne tvrdi da neobnovljeni mogu držati zakon. Oko toga nema pitanja. Ali tvrdnja koju Gospod iznosi je da čovek koji je iskusio promenu u svojoj prirodi koju Biblija naziva Novo rođenje, može da drži zakon na potpuno zadovoljstvo Boga nebeskog. **Ova razlika mora se uvek imati na umu.**

Vratimo se sada u knjigu 5. Mojsijeva 30:11-14, gde smo prethodno čitali Reč Gospodnju koja kaže: „**Nije ti teško, možeš to učiniti**“. Ljudi kojima su te reči izgovarane bili su ljudi opisani kao oni u čijim je srcima zakon bio napisan. Ovo je samo još jedan način da se izrazi vađenje kamenog srca i stavljanje novog srca. Novo srce je ono u kome je napisan zakon. Tako Gospod kaže:

Nego ti je vrlo blizu ova reč, u ustima tvojim i u srcu tvom, da bi je tvorio. 5. Mojsijeva 30:14

Danas kao i u svako doba ceo svet je podeljen u tačno dve klase. Velika većina onih koji su se rodili zli takvi su i ostali. Mnogi od njih zauzimaju visoku poziciju u hrišćanstvu i pripadaju crkvama i veoma marljivo rade na evangelizaciji sveta, ali bez obzira na to nisu ponovo stvoreni.

S druge strane, malo je onih koji su rođeni tačno onako kako je rođena i prva grupa, ali koji su došli Gospodu da prime očišćenje od stare prirode i umesto nje prime novu prirodu. Ovo je za njih stvarno iskustvo i stvarna je i promena, ili još bolje, promena prirode. (Oni su ponovo stvoreni)

Čovek može imati članstvo u crkvi, znati činjenice o istini, imati privremene blagoslove, izbavljenja Božjom rukom od patnje, bolesti, smrti ili finansijskih gubitaka; on može imati vrlo stvarnu i duboku ljubav prema Bogu i zahvalnost Njemu zbog Njegove dobrote, a opet i dalje može da nema novu prirodu, i da nema zakon zapisan u svom srcu, i kao takav bude i dalje zlo drvo, rob grehu i donosi samo zle plodove. Isus je rekao:

Ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstvo Božje. Jovan 3:3

Tako postoje dve grupe i samo dve. Prva nema nadu da će držati zakon Božji. Ne dozvolite da ikada uđete u

raspravu sa bilo kim da takav čovek može. Samo čovek koji je ponovo rođen može i njemu je to zadovoljstvo i radost.

Činjenica da se ponovo rodio, da je novo stvorenje, da je stari čovek greha uništen i da ima um Hristov, ne menja činjenicu da je još uvek čovek. Nije postao ni anđeo ni bog. On je sasvim drugačiji čovek, ali još uvek je čovek.

Pitanje se ističe sve oštrijom jasnoćom. Božja Reč je istinita da ljudska bića mogu da drže sav zakon pod uslovom da su obnovljena po liku Njegovog karaktera. Dokazano je da je Sotonina tvrdnja da stvorena bića ne mogu držati zakon je laž. Isus je rekao:

I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti.

Jovan 8:32

Tematika ove knjige je **KAKO** držati zakon u pravednosti, i mi bismo naglasili da je vrlo važan deo toga **KAKO** imati živu veru da, čak i ako smo do sada utvrdili da taj zakon nismo držali, to **možemo** učiniti. Kad pronađemo pravi način da to učinimo, znamo da ćemo doći do toga da ga držimo.

Dok verujemo u ovu Božju Reč, za nas postoji nada na sudu, ali čim se podvrgnemo verovanju laži đavola, tako brzo ćemo se naći da nam nedostaje vera kojom znamo da možemo biti izbavljeni od greha. U nedostatku te vere neće biti izbavljenja i večnog života.

Tako u ovoj fazi, ako nismo stekli nijedno drugo, možda je stečeno sigurno uverenje da se zakon može držati i da će nam to biti na radost i zadovoljstvo.

Glava 4

Božja tvrdnja dokazana

U celoj protivrečnosti oko toga da li stvorena bića mogu ili ne mogu držati zakon, Sotona može da ukaže na nebrojene muškarce i žene svih doba i generacija koji podržavaju njegovu tvrdnju živeći živote pobune i neposlušnosti kao dokaz istinitosti njegove tvrdnje. Svakako, on ima većinu na svojoj strani u raspravi. Ali, barem u ovom slučaju, većina greši. Sotonina većina je **prevarena** većina i kao takva uopšte ne predstavlja dokaz.

Postoje određene situacije u kojima neverujuće mnoštvo može verovati veoma pogrešno, a prezrena manjina vrlo ispravno. Vek za vekom većina ljudi nije verovala da će ikada biti moguće da iko leti kao ptica i s ravnodušnošću, zabavom i čak podsmehom posmatrali su pokušaje nekolicine da savladaju vazduh. Trebalo je samo da dva mladića, Orville i Vilbur Rajt dokažu da svi nisu bili u pravu. I dokazali su im da su zauvek pogrešili, ne mešanjem u dugotrajne prepirke, već jednostavno čineći ono što su mnogi rekli da se ne može učiniti. I, budući da su bili ljudi poput bilo kog drugog čoveka na zemlji, njihovo delo pokazalo je da to može da učini i svaki drugi čovek.

Upravo tako, Bog je učinio više nego samo izlaganje svog slučaja. **On je to dokazao.** Dokazao je to **uverljivom** demonstracijom da ljudi mogu držati zakon čak i pod najvećim preprekama i u najneprijatnijim okolnostima.

Ta demonstracija izvedena je sa punim uspehom u zemaljskom životu čoveka Isusa, Sina Božjeg. Opšte je verovanje da je Isus došao na zemlju samo u svrhu umiranja na Golgoti i time platio otkupnu cenu za izgubljenu rasu. Ali Isus je došao da postigne mnogo više od toga. Došao je da dokaže da čovek, čak i kad je hendikepiran ograničenjima degenerisanog čovečanstva i okružen okruženjem koje je

imalo sve privlačnosti i pritiske da se greši, mogao da se povinuje svakoj od Božjih zapovesti i da to čini u svoju korist.

Da bi to učinio, morao je da dođe k nama tamo gde smo i takvi kakvi jesmo da bi mogao iz sopstvenog iskustva znati šta čoveku znači borba sa zlom. I tako je zapravo bilo da je On došao sa istim telom i krvlju kao i svako dete čovečje, i istovremeno sa istom božanskom moći u tom telu i krvi koja je dostupna svakom čoveku, a onda je tom snagom, uprkos ograničenjima i nedostacima slabog i degenerisanog čovečanstva, živeo životom savršene poslušnosti svakoj od zapovesti Gospodnjih.

Dakle, dobrovoljno je stavio sebe tamo gde je svaki čovek u svojoj slabosti i nemoći čovečanstva, u samo okruženje iskušenja i greha. On je, trijumfujući nad svim, zauvek za sve nas dokazao da i mi možemo učiniti isto ako se uhvatimo za božanski život i moć koji nam On nudi da nam ih slobodno podari. Njegov život uklanja sa svakog čovečijeg sina svaki izgovor koji bi ikada mogli pomisliti da iznesemo za neuspeh i poraz u ovom životu.

Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.

Filipljanima 4:13

Pažljivo proučite ovu sledeću izjavu jer u njoj postoji divna spasonosna istina za svakog od nas lično:

Spasitelj je uzeo na sebe nemoći čovečanstva i živeo je bezgrešnim životom da se ljudi ne bi plašili da ga, zbog slabosti ljudske prirode, ne mogu pobediti. Hristos je došao da nas učini „učesnicima božanske prirode“, a Njegov život izjavljuje da čovečanstvo, u kombinaciji sa božanstvom, ne čini greh“. Služba lečenja, 180

Da bismo lično shvatili vrednost i snagu te demonstracije i iskusili njenu spasonosnu snagu, moramo sami znati i verovati da je Isus „**stvoren kao njegova braća u svakom pogledu**“. Stoga je On „**u svakom pogledu bio iskušavan kao i mi**“ (**Jevrejima 2:17; 4:15**), a ipak On sam nije koristio nikakvu božansku moć koja nam nije slobodno dostupna.

Kao što kaže za nas:

...jer bez mene ne možete činiti ništa. Jovan 15:5

Tako je o Sebi, kao što je bio na ovoj zemlji, rekao:

Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe; Jovan 5:30

On je zavisio od Oca iz trenutka u trenutak za snagu kojom je pobedio svako pojedinačno iskušenje, baš kao što i mi moramo da zavisimo od Oca iz trenutka u trenutak za silu da pobedimo:

Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mom, kao i ja što pobedih i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovom. Otkrivenje 3:21

Kako je On pobedio, tako ćemo i mi pobediti.

Hristovoa pobjeda i poslušnost je od istinskog ljudskog bića ... On nije došao u naš svet da da poslušnost manjeg Boga većem, već je, došao da se kao čovek pokori Božjem Svetom zakonu, i na taj način On je naš primer. Gospod Isus je došao u naš svet, ne da bi otkrio šta Bog može učiniti, već šta čovek može učiniti, verujući u Božju moć da pomogne u svakoj nuždi. Naš visoki poziv, 48

Kako bi drugačije moglo biti? Da bi ovaj dokaz bio valjan, Isus mora zaista postati čovek. On kao čovek mora imati sve slabosti, obaveze i nemoći zajedničke čovečanstvu kako bi kao takav, iz svog iskustva, znao punu jačinu i snagu svakog iskušenja koje je zajedničko čoveku.

Ne može biti drugačije. Isusa nije moguće ukloniti iz čovečanstva koje je došao da spasi ni za dlaku; jer, da može, Njegov život ne bi ništa dokazao za Boga i istinu. Umesto toga, to bi bio moćan argument za Sotonu, jer on bi mogao i tvrdio bi da tamo gde za Hristosa nije bilo iskušenja, tamo je i blagodat Božja nedovoljna i zakon se ipak ne može držati, a nama bi to značilo da bi imali svaki izgovor za greh.

Činjenica je da oni koji poriču potpunost Hristove ljudske prirode takođe poriču mogućnost da mogu da imaju upravo sada i svakog dana potpunu pobjedu nad svakim poznatim grehom u životu. Za njih je njihovo navodno

hrišćanstvo neprestano ponavljajući obrazac greha i priznanja, greha i priznanja, greha i priznanja.

Ali Biblija jasno kaže da je On u svakom pogledu bio poput svoje braće:

Zato beše dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i veran poglavar sveštenički pred Bogom, da očisti grehe narodne. Jevrejima 2:17

Sada „u svemu“ znači upravo ono što je napisano. To znači sve, a ne nešto ili mnogo ili čak većinu. Uzmimo Bibliju onako kako piše i verujmo upravo onome što govori i svemu onome što govori, tako da kada ona jasno kaže „u svemu“, prihvatimo to kao ništa manje od svega.

Ali, čitajući ovo Pismo, imajmo na umu da ova potpuna sličnost u svemu je „**kao Njegova braća**“. Ovde leži vrlo važna razlika. U poslednjem poglavlju pokazali smo kako je telesnom čoveku bilo nemoguće da se povinuje čak i prvoj zapovesti Gospodnjoj. Videli smo kako Biblija očigledno uči principu da čovek **mora postati dobar** pre nego što **može činiti dobro**.

Iz ovoga se odmah uočavaju dva zaključka. Jedan je da Isus nikada nije došao da dokaže da bi telesni čovek, dok je u tom stanju, mogao držati Božji zakon. Postoje dva vrlo dobra razloga za to. U prvom slučaju je ionako to nemoguće, a u drugom bi to bio dokaz da Biblija greši, što Isus kao Istina nikada ne bi mogao učiniti.

Drugi zaključak je da Isus nikada nije stvoren u svemu poput telesnog čoveka, jer da jeste, ni njemu ne bi bilo moguće da se drži zakona. On bi bio zlo drvo i zato bi po prirodi mogao da urodi samo zlim plodom. Ni Sveto pismo nigde ne kaže da je On stvoren u svakom pogledu poput telesnog čoveka, već da je stvoren u svakom pogledu **poput svoje braće**. Postoji vrlo odlučna razlika između onih koji su Njegova braća i onih koji to nisu, jer nisu svi ljudi Hristova braća.

Oni koji su braća su iz jedne porodice i imaju zajedničkog oca. Verujućim neznabošcima svog vremena

apostol Pavle je napisao u vezi sa njihovim prethodnim nevernim životima:

Da bejaste u ono vreme bez Hrista, odvojeni od društva Izrailjevog, i bez dela u zavetima obećanja, nadu ne imajući, i bezbožni na svetu: Efescima 2:12

Niko se istovremeno ne može opisati kao brat i stranac. Ne može biti ni brat onaj koji ima druge roditelje. Pavle to vrlo jasno objašnjava u ovom stihu:

Jer i Onaj koji osvećuje, i oni koji se osvećuju, svi su od Jednog; zaradi tog uzroka ne stidi se nazvati ih braćom. Jevrejima 2:11

Proučimo na trenutak ovaj stih. Kaže da Onaj ko osvećuje i oni koji su osvećeni imaju zajedničko poreklo. Onaj koji je Posvetitelj ili Onaj koji druge čini svetima, to je Hristos. On je tema čitavog konteksta ovog stiha.

A ko su oni koji su osvećeni? Ne može biti sumnje u to ko su oni. Oni su oni koji su se ponovo rodili; oni od kojih je uklonjena stara duhovna priroda i koji su, postavši dobro drveće, u stanju da donesu dobre plodove i tako se povinuju zakonu Božjem. To su oni za koje smo u prethodnom poglavlju proučavali da se veoma razlikuju od telesnog, neobnovljenog čoveka koji se nije i nije mogao pokoravati Božjem zakonu.

I to su oni koje se Hristos ne stidi da nazove svojom braćom. A slično njima i On je u svakom pogledu kao oni, i kao što su oni iskušavani, tako je i On bio iskušavan.

Budući da je ova razlika toliko važna, proučimo malo dublje zajedničko poreklo ova dva, onog koji osvećuje i osvećenih. Svako od nas može svoje poreklo pratiti do zemaljskog roditelja. Imamo ljudsku prirodu stečenu tim poreklom normalnim rođenjem čoveka. Svako od nas zna šta su telo i krv - njegove obaveze, hendikepi, slabosti i nemoći. Znamo nešto o moći te ljudske prirode da sačuva sopstveni život i udobnost i blagostanje. I mi znamo, koliko će se čvrsto to telo oduprijeti Božjem pozivu kada taj poziv, kao i uvek, zahteva žrtvu i iskušenje. To telo možemo opisati samo kao

grešno u svojim tendencijama i pravcu. Smrtno je, iskvareno i kao takvo ne može ući u carstvo nebesko.

A ovo govorim, braćo, da telo i krv ne mogu naslediti carstvo Božje, niti raspadljivost neraspadljivosti nasleđuje. 1. Korinćanima 15:50

Oni od nas koji smo se istinski ponovo rodili takođe znaju da novo rođenje ne donosi promene na telu, osim što dok vežbamo umerenost i samoodricanje, dolazi do određenog poboljšanja u životu i navikama. Postoji snažna promena u osobi koja se ponovo rodi, ali to nije promena u telu već u duhovnoj prirodi. Kada se ponovo rodimo, ne prestajemo biti ljudi. Ne gubimo grešno telo. U stvari i dalje ostajemo sinovi čovečiji, što se tiče tkiva; ali smo i sinovi Božji što se tiče duha.

Dakle, obnovljeni čovek ima dva porekla: ljudsko i božansko. Ali neobnovljeni čovek takođe ima dva porekla: ljudsko i sotansko. Isus je neobnovljenim Jevrejima svog doba izjavio:

Vaš je otac đavo; Jovan 8:44

U Rimljanima 7. poglavlju Pavle govori o dve prirode:

Ali vidim drugi zakon u udima svojim, koji se suproti zakonu uma mog, i zarobljava me zakonom grehovnim koji je u udima mojim. Rimljanima 7:23

„U udima svojim“ se odnose na njegovu ljudsku prirodu, a „drugi zakon“ se odnosi na iskvarenu duhovnu prirodu, kameno srce, stari čovek greha, koji je gospodar čoveka i koristi telo u svoje zle svrhe.

Ali u slučaju osvećenih osoba koje proučavamo, zla duhovna priroda je uklonjena i oni su se ponovo rodili iz **božanskog roditelja** koje nije ni telesno ni ljudsko. To je od Boga. Koliko Biblija jasno govori o ovome:

A koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji, koji veruju u ime Njegovo, Koji se ne rodiše od krvi, ni od volje telesne, ni od volje muževlje, nego od Boga. Jovan 1:12,13

Ljubazni! Sad smo deca Božja, ... 1. Jovanova 3:2

Tako se za svakog istinski rođenog hrišćanina može reći da je sin čovečiji i sin Božji. Ima um Hristov. Pravi hrišćani su zapravo božansko-ljudska bića „**imate deo u Božjoj prirodi,**“ (2. Petrova 1:4)

Mnogi nisu u stanju da razumeju razliku između ljudske i duhovne prirode i smatraju ih jednim te istim. Ali razlika postoji i vrlo je važna. Zapravo je gotovo nemoguće pravilno razumeti Hristovo utelovljenje i novo rođenje ako ne uspemo da shvatimo ovu razliku.

Sad kad smo proučavali prirodu čoveka, obratimo se proučavanju Hristove prirode da vidimo da li Sveto Pismo uči da je On u stvari stvoren u svakom pogledu poput svoje braće. Prvo se okrećemo ljudskoj strani Njegove prirode. S tim u vezi Biblija jasno kaže sledeće:

Budući, pak, da deca imaju telo i krv, tako i On uzeo deo u tome, da smrću satre onog koji ima državu smrti, to jest đavola; Jevrejima 2:14

Obratite pažnju samo na ono što stih kaže. Kaže da je uzeo isto telo i krv kao i deca. Ta deca su ona koja su posvećena, jer su to ona koju mu je „**dao Bog**“ (Jevrejima 2:13).

Jer se zaista ne primaju anđeli, nego se prima seme Avramovo. Jevrejima 2:16

Nije došao u anđeoskoj prirodi, već u prirodi onih, kojima je On došao da pomogne.

A kad se navrši vreme, posla Bog Sina svog Jedinorodnog, koji je rođen od žene i pokoren zakonu, Da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo. Galatima 4:4,5

O sinu svom, koji je po telu rođen od semena Davidovog, Rimljanima 1:3

Mi smo upravo takva deca i mi smo deo tela i krvi. Znamo da je i On uzeo isto telo i krv kao i mi, **ne različito** telo i krv, **već isto**. I šta više, On ih je uzeo na isti način kao i mi. Kako smo primili svoje? Procesom normalnog ljudskog

rođenja od ljudskih roditelja. Biblija kaže da je i on uzeo deo istog:

Budući, pak, da deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome, da smrću satre onog koji ima državu smrti, to jest đavola; Jevrejima 2:14

Reč „tako i On“ znači „na potpuno isti način“.

„Bilo bi gotovo beskrajno poniženje da Sin Božji uzme čovekovu prirodu, čak i kada je Adam stajao u svojoj nevinosti u Edenu. Ali Isus je prihvatio čovečanstvo kada je rasa oslabljena sa četiri hiljade godina greha. Kao i svako Adamovo dete, prihvatio je rezultate delovanja velikog zakona nasledstva. Kakvi su bili ovi rezultati pokazuje istorija Njegovih zemaljskih predaka. Došao je sa takvom naslednošću da deli naše tuge i iskušenja i da nam da primer bezgrešnog života“. Čežnja vekova, 49

Uzeo je isto meso i krv koje mi imamo i uzeo ih na isti način kao i mi. Dakle, između našeg porekla na ljudskoj strani i Njegovog porekla na ljudskoj strani nema ni za dlaku razlike. Dolazi nam tačno tamo gde jesmo i tačno takvi kakvi jesmo i stoji tamo sa nama, potpuno jedan od nas i jedan sa nama.

Bog je jasno rekao da stvorena bića, uključujući palo čovečanstvo, mogu savršeno držati zakon. Ali, on nije dozvolio da to ostane samo tvrdnja. On je to i dokazao, a taj dokaz je u zemaljskom životu Isusa, Sina Božjeg. I čudesna pobeda tog Sina u istom telu i krvi koje deca dobijaju, kraj je zauvek Sotoninih argumenata i njegovog slučaja. Jednostavno izgubio je slučaj.

Do sada smo u proučavanju Božjeg odgovora na Sotoninu laž isticali celovitost Spasiteljeve čovečnosti. Da, bio je zaista i u svakom pogledu Sin Čovečiji. Ako je On zaista želeo pobedu nad đavolom i time da dokaže da se zakon može držati, tada je bilo neophodno da On zaista bude čovek.

Ali iako je trpeo sva ograničenja i odgovornosti grešnog čovekovog tela, ipak je On takođe bio Sin Božji i posedovao je u svako vreme i u svim okolnostima

besprekoran karakter Njegovog Oca na Nebesima. Kao Sin Božji **On je bio Bog**: večan, svemoguć.

Njegovo rođenje bilo je inkarnacija, što znači da Njegovo postojanje nije započelo rođenjem u Vitlejemu. Kroz to rođenje pojavila se ona ista Osoba koja je bila tamo pre tog rođenja. Razlika između Hrista dok je boravio na nebu pre Svog rođenja u ovom svetu i Hrista kao Sina Božjeg i Sina čovečijeg je u tome što se, dok je na Nebu bio u odeći arhandela, sada pojavljuje u odeći čovečanstva, i kao takav je obuhvaćen svim ograničenjima i odgovornostima tog čovečanstva. Ovo ga je izložilo moći iskušenja i istom riziku da padne kao i svako drugo dete Božje na zemlji. Tako je apostol Jovan svedočio o Njemu:

U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč. Ona beše u početku u Boga. Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo. Jovan 1:1-3

Tako se o Njemu svedoči da je na samom početku stvaranja prvog stvorenja On bio tamo i da je Njime to stvaranje izvršeno. I ne samo to prvo stvaranje, već i svako drugo pozivanje na postojanje od tada je Njegovo delo snagom koja je u u Njemu od Boga Stvoritelja.

Isus je svedočio o sebi nevernim Jevrejima svog doba:

Avram, otac vaš, bio je rad da vidi dan moj; i vide, i obradova se. Tada Mu rekoše Jevreji: Još ti nema pedeset godina, i Avrama li si video? A Isus im reče: Zaista, zaista vam kažem: Ja sam pre nego se Avram rodio. Jovan 8:56-58

Ne mogu se izbeći implikacije odgovora Spasitelja. Ovde je uzeo sebi neobičan naslov koji je Bog Neba upotrebio da bi se identifikovao kao Večni. Jedini koji je u bilo kom trenutku vremena koje se može naznačiti ili imenovati, pa čak i dalje od bilo kog vremenskog perioda koje bi bilo koje stvoreno biće moglo da imenuje, mogao da kaže za sebe JA SAM. Tako se Bog u zapaljenom žbunu toliko davno identifikovao Mojsiju:

A Gospod reče Mojsiju: Ja sam Onaj što jeste. I reče: Tako ćeš kazati sinovima Izrailjevim: Koji jeste, On me posla k vama. 2. Mojsijeva 3:14

Jevreji kojima je Hristos govorio i kojima je prezentovao ovu titulu, savršeno su razumeli da time koristi titulu samog Boga, i u njihovom pravednom ogorčenju uzeli su kamenje da ga kamenuju, malo shvatajući da je ta tvrdnja istinita, i da je Bog zapravo taj koji je stao pred njih.

Sada u svemu ovome govorimo o Misteriji, čiju dubinu ljudski umovi ne mogu da dokuče. Apostol Pavle govori o ovoj temi na sledeći način:

I, kao što je priznato, velika je tajna pobožnosti: Bog se javi u telu, opravda se u Duhu, pokaza se anđelima, propovedi se neznabošcima, verova se na svetu, uznese se u slavi. 1. Timotiju 3:16

Da je Bog mogao da se manifestuje u telu zaista je misterija. Tačno **kako** je to moglo biti, mi ne znamo i ne možemo znati, ali da je **to bilo tako**, možemo znati i moramo znati za spasenje sopstvene duše. Neka nam je zauvek utvrđeno u umu da je Bog taj koji se pojavio u ljudskom liku i u telu, suočiti se sa svakim iskušenjem kao što se mora suočiti svaki od njegove braće, i u toj pobedi, dokazati da i mi možemo imati istu pobedu nad svakim iskušenjem koje se ikada može postaviti ispred nas.

Bog je bio u telu. Nijedna istina u Bibliji se ne naglašava jače od ove. Jednako je čvrsto naglašeno kao i činjenica da je On postao istinski čovek u najsigurnijem i potpunom smislu te reči.

Ako nam se čini da je ovo previše za verovanje i prihvatanje, budimo oprezni, jer nam je sam Sin u Reči jasno rekao da samo oni koji su naučeni od Boga mogu da prime i razumeju tu istinu, istinu da je Isus Sin Božji i Sin čovečiji. Neprosvećeni um može biti spreman i sposoban da veruje u jedno ili u drugo, ali ne i u oba iako je to istina.

U glavama tadašnjih ljudi nije bilo u pitanju da je Hristos čovek. Mogli su to da vide svojim očima. Imao je svaki

izgled čoveka i bio je obuzet svim ograničenjima sa kojima su i sami bili upoznati. Znajući ovo, Isus je postavio pitanje:

...Ko govore ljudi da je Sin čovečiji? Matej 16:13

Primetite da je Isus sebe opisao kao Sina čovečijeg u ovom pitanju. Nije rekao: "Ko govore ljudi da sam ja", već "Ko govore ljudi da je Sin Čovečji. "

Obratite pažnju na njihov odgovor:

Jedni govore da si Jovan krstitelj, drugi da si Ilija, a drugi Jeremija, ili koji od proroka. Matej 16:14

Tako zapis jasno pokazuje da ljudi te generacije, koji nisu imali nebesko pomazanje, nisu mogli da vide ništa u Spasitelju **osim Njegove čovečnosti**. Misterija im je bila skrivena. Nisu mogli i nisu je videli. Ali apostoli su mogli da vide više nego što su drugi mogli. Isus ih je pitao:

... A vi šta mislite ko sam ja? A Simon Petar odgovori i reče: Ti si Hristos, Sin Boga Živoga.. Matej 16:15,16

U svom najpotpunijem značenju, Petrov odgovor je bio: „Ti, Sin čovečji, ti si i Sin Božji“. Ovi ljudi su mogli da vide tajnu Boga. Mogli su razaznati Božansko skriveno u odeći čovečanstva. Znali su da je Bog s njima, da je bio pored njih i da su hodali s Njim iz dana u dan.

Ali oni to nisu videli pukim ljudskim vidom i razumevanjem. To je bilo nemoguće. Oni su to videli jer im je Duh Božji prosvetlio umove baš kao što i vi i ja danas moramo videti istu istinu. Nema drugog načina. Ovo je jasno rečeno Isusovim rečima:

Blago tebi, Simone sine Jonin! Jer telo i krv nisu to tebi javili, nego Otac moj koji je na nebesima.. Matej 16:17

Ako danas utvrdimo da je utelovljenje Sina Božjeg mračna i zabranjena doktrina; ako utvrdimo da ne možemo prihvatiti tu činjenicu da je On zaista bio Bog i čovek, onda možemo znati da nam nedostaje prosvetljenje Duha i, u strahu da ne budemo odbačeni, ponizimo svoja srca i tražimo to božansko prosvetljenje koje će nam omogućiti da razumemo ovu vitalnu istinu.

U ovom trenutku se može prigovoriti da, ako je Hristos bio večni Bog obučen u ljudsko telo, onda je sigurno, kao takav, bio siguran od greha, nešto što mi nikada ne možemo biti, i zato je držao zakon i imao takvu prednost nad nama da Njegov život uopšte ne predstavlja dokaz da i mi možemo pobediti greh u ovom ljudskom telu.

I da je tačno da je svu svoju moć koristio kao Bog u sukobu sa grehom, ili bilo šta od te moći, onda ne bi bilo pošteno poricati da Njegov život ne bi bio primer nikome od nas da bismo mogli savladati greh u svojoj čovečnosti.

Ali, najdivniji i neverovatni deo te tajne, Bog u telu, je taj što je On u potpunosti ostavio po strani tu večnu stvaralačku snagu i uopšte je nikada nije upotrebio. I ostavivši je po strani potpuno i apsolutno kao što je to učinio, stavio se tačno i potpuno u položaj potpune bespomoćnosti kao i svaki vernik koji se mora naći u borbi sa grehom. Isus je za sebe rekao:

Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe; Jovan 5:30

Biti u stanju uraditi ništa ne znači biti potpuno bespomoćan, što je punoća položaja čovečanstva u bilo kom pokušaju da održi Božju pravednost. A ovo je očigledno iz reči samog Isusa, jer je Onaj ko je posvedočio o sebi da nije mogao sam **ništa** učiniti, takođe rekao za svoj narod:

... jer bez mene ne možete činiti ništa.. Jovan 15: 5

Mi u sebi nemamo stvaralačku snagu Božanstva kojom bismo se susreli i počistili u stranu đavolska iskušenja, pa je On ostavio sve i sišao i postao jednako bespomoćan u svojoj čovečnosti kao što smo mi u svojoj i postajući kao njegova braća **u svakom pogledu**, On je mogao biti i bio je u svakom pogledu iskušavan kao i mi. Bio je suočen sa svakm rizikom neuspeha sa kojim se i mi suočavamo, a ipak ga je savladao, dokazujući tako zauvek da i mi možemo pobediti u svakom iskušenju koje je, a i koje bi moglo biti, izvedeno protiv nas.

Pavle nije rekao da je Isus „u svakom pogledu bio iskušavan kao **i ja**“, već „u svakom pogledu iskušavan **kao i mi**“. To otvara još jednu dubinu u tajni pobožnosti: kako je

Hristos mogao biti iskušavan u svakom pogledu kao i mi? Postoje određene tačke slabosti koje su mi svojstvene u sastavu moje čovečnosti, pa su mi stoga određena iskušenja vrlo stvarna i snažna, dok me druga uopšte ne dotiču. Ali ja sam uključen u to „mi“, i tako mogu da znam da su ona iskušenja koja su svojstvena mojoj situaciji bila za njega vrlo stvarna iskušenja i da ih je osećao i trpeo baš kao što i ja moram da ih osećam i trpim zbog njih.

Ali vi ste takođe uključeni u tu reč „mi“. Takođe je bio u iskušenju u svakom pogledu kao i vi. Vi imate iskušenja koja za mene uopšte nisu iskušenja. Dok su stvari oko kojih sam sklon da se spotaknem stvari koje vas ne brinu. Ali Reč Božja kaže da nije Isus bio iskušavan samo kao što sam ja bio iskušavan, već u svakom pogledu kao mi, ti i ja. Osećao je i pretrpeo sva iskušenja koja ja moram da trpim i osećam, kao i sva iskušenja koja su vama svojstvena, kao što i vi morate da patite i kao što ih morate osećati, jer tek tada je moglo biti tačno da je On bio iskušavan u svim tačkama kao što smo i mi iskušani.

Ali to nije sve, jer postoje iskušenja koja dopiru do onog drugog čoveka koja ne dosežu ni vas ni mene, a i on je uključen u to „mi“. Prema tome, Hristos takođe mora trpeti da bude iskušavan upravo onako kako je iskušavan i drugi čovek, u oblastima koje ne utiču ni na vas ni na mene, jer bi se tek tada moglo u potpunosti i istinito reći da je On bio iskušavan u svakom pogledu kao što smo i mi iskušavani.

Čudesna spasonosna istina! Razmisli šta to znači i tebi i meni. Isus je bio onaj „... **koji je u svačemu iskušan kao i mi, osim greha.. Jevrejima 4:15.** Isus je došao na ovu zemlju, u istoriji čovečanstva tamo gde nije samo jedan od nas, ili nas dvoje, čak ni tamo gde bi mogla biti određena klasa nas, već je On došao svakom čoveku upravo tamo gde bi neko od nas, bilo gde mogao biti. I svuda dolazi k njima sa čovečanstvom upravo onakvim kakva je čovekova osobita potreba, u očajno izgubljenoj situaciji. A da bi to uradio, On je čovečanstvu morao doći sa čovečanstvom toliko potpuno

poistovećenim sa čovečanstvom koje je posedovao u svojoj čovečnosti, svim slabostima i odgovornostima koje čovečanstvo može da ima.

Morao je posedovati kao Svoje vlastite, nasledstvom ljudskog rođenja, sve slabosti i odgovornosti koje su moje osobite slabosti, a zajedno sa tim i sve svojevrsne slabosti i odgovornosti o kojima možda ne znam ništa, ali koje su vrlo stvarne i zastrašujuće za vas, a zajedno sa tim i sve slabosti i obaveze koje ni vi ni ja ne možemo znati, niti ih imamo, ali koje su tako stvarne i tako strašne za tu drugu jadnu dušu.

Sve ih je imao i sve ih je poznao, jer Biblija izričito kaže da je u svakom pogledu stvoren kao Njegov brat, - Ne! O, ne! - poput **njegove braće**. Nije stvoren u svakom pogledu kao **jedan od nas**, već u svakom pogledu **kao svi mi**. Nije došao da spasi **jednog od nas**, već da **spasi sve nas**.

Ali to nije sve, jer je Isus stajao tamo i sa vašim slabostima, i sa slabostima onog drugog, i Sotona ga je napadao sa svakim iskušenjem koje je moguće učiniti protiv vas i onog drugog takođe. Kada je Sotona i sve paklene legije koje su bile sa njim potpuno iscrpeo svako oružje zla protiv Njega, otkrili su da On ni najmanje nije popustio svom tom pritisku i svoj toj suptilnosti. Živa je istina Božja da je On „**u svakom pogledu bio iskušavan kao i mi, ali bez greha**“.

Tako smo videli da je Spasitelj u svom životu na zemlji sreo i pobedio svako iskušenje koje je neprijatelj duša mogao da učini protiv bilo kog čoveka. Videli smo, dakle, da svaki čovek, posednut kao On božanskom prirodom, može nadvladati onako kako je On pobedio i u tom Životu naći će najpuniji odgovor na Sotoninu laž da se Zakon ne može držati.

Ali to nije sve što dokazuje utelovljenje Sina Božjeg. Postoji dublja istina koju u vezi s tim tek treba videti i razumeti. Za nas da pređemo preko tog aspekta ovog slučaja bilo bi napustiti temu delimično obrađenu a to ne možemo učiniti. Spasitelja moramo videti kao **potpunog** Spasitelja.

Istina ima duboke i sve dublje nivoe koje treba razumeti, ali dublja istina nikada neće protivrečiti osnovnoj istini. Isto tako, ovo dublje proučavanje utelovljenja neće protivrečiti već postavljenoj istini.

Nikada nije bio telesni čovek i kada je bio Bog u telu. Isus je došao na istom nivou kao i **obraćeni čovek**, i u tom položaju dokazao je da **obraćeni** čovek može da se povinuje svakoj Gospodnjoj zapovesti. Za nas koji smo već primili sam Božji život u dušu, velika je uteha i sigurnost da znamo da je svako iskušenje koje nam može doći već došlo do Isusa i On ga je pobedio. Isus je tada savršen i potpun primer za one koji su postavljeni na vidikovac. **Njima** Njegov život daje savršeno uverenje da ne moraju biti savladani i izgubljeni.

Ali ovo nije pomoć neobraćenom čoveku. On nije gore na onom vidikovcu. On je dole u jami greha noseći strašni teret malodušnosti i beznadežnog očaja dok ga đavo pritiska punom težinom prokletstva greha.

Jedno od najstrašnijih oružja koje đavo koristi da bi osigurao svoje žrtve je grozan osećaj malodušnosti koju oseća grešnik dok je u jami greha pod punom težinom osećaja osude i sa strašnim osećajem odvojenosti od Boga. Dok đavo vidi grešnika kako pokušava da pobjegne iz njegovih okova, on pritiska na njega obeshrabrujuće beznađe situacije tako da čovek odustaje u očaju i propušta dragocenu pobjedu.

Ali zato što čak i izgubljeni grešnik može pobediti, Isus takođe mora da pređe taj put i **iskus**i to isto obeshrabrenje i grozan osećaj odvojenosti od Boga. On mora pokazati da je stavljanjem celokupne vere u Boga moguće doći iz najočajnijih dubina greha i stati na uzvišeno mesto i živeti životom pobjede nad svakim grehom. I On je to takođe učinio.

Slika Hrista koji prolazi kroz ovo iskustvo zabeležena je proročki u četrdesetom psalmu. Ovaj psalam je Hristovo proročanstvo (uporedi **Psalam 40: 6-8 sa Jevrejima 10: 5-9**). Obratite pažnju na ovde dat divan opis nevolje svakog

grešnika dole u toj jami i izlaska iz te tame u čudesnu svetlost Njegovog prisustva:

Dugo čekah Gospoda, i saže se k meni, i ču viku moju. Izvadi me iz jame, koja buči, i iz gliba, i postavi na kamen noge moje, i utvrdi stope moje. I metnu u usta moja pesmu novu, hvalu Bogu našem. Vide mnogi, i počinju se bojati Gospoda, i uzdati se u Njega.

Psalam 40:1-3

Videli smo da u Isusu nije bilo greha i nijednom se nije spotaknuo i pao pod silom iskušenja, ali u stvarnosti je to mogao reći u dvanaestom stihu ovog psalma, odmah nakon samih stihova koji su na njega primenjeni u knjizi Jevreja:

Jer me opkoliše zla nebrojena; stigoše me nepravde moje, da ne mogu gledati; ima ih više nego kose na glavi mojoj, srce me moje ostavi. Psalam 40:12

Isus je rekao, „**stigoše me nepravde moje**“. Kako je mogao to da kaže kad nikada nije imao sopstvenih bezakonja? Evo velike istine koju moramo videti i razumeti. Kad uzmemo Njegovu pravednost, koja nikada nije od nas čak ni u najmanjoj meri, ona postaje naša i mi možemo **iskusiti** punoću radosti i mira i moć njenog posedovanja.

Dakle, isto tako, kada je na Njega položeno bezakonje svih nas, moj greh, vaš greh i greh svakog drugog čoveka; kada je uzeo ono što nikada nije bilo od Njega ni u najmanjoj meri, uzeo je toliko istinito da je **osetio** punu težinu gorčine i obeshrabrenja, kao da je to **zaista** od Njega baš kao što svaki očajni i izgubljeni grešnik oseća težinu prokletstva na sebi.

I kao svaki grešnik morao je strpljivo da čeka na Gospoda dok ne čuje njegov vapaj i ne nakloni mu se. Morao je da veruje u Boga da bi ga On podigao, jer se nikada nije mogao podići sam iz te mutne jame, jer je tamo bio bespomoćan kao i bilo ko od nas. Iskusio je punu težinu malodušnosti i strašno iskušenje da odustane od svega toga. Ali dok je On mogao da se udalji od situacije, mi ne možemo; dakle radi nas, On je to podneo.

Proučite priču takođe u dvadeset drugom psalmu i u agoniji u Getsimaniji i na krstu. U prostoru ovog poglavlja nemoguće je sagledati sve čudo i istinu ove teme. Možemo vas samo upoznati sa temom i ostaviti vam da je nastavite istraživati pod vođstvom Duha.

Da li ste u svemu ovome videli nešto što potpuno zapečaćuje argument Boga? Jeste li videli da se Isus nije zaustavio pred najpotpunijom merom poistovećivanja sa nama i iskustva u svemu onome što čovečanstvo mora da savlada jer čovečanstvo mora to da savlada?

Kada sam se suočio sa kušačem kao izgubljena duša kojoj je potrebno osnovno spasenje, suočio sam se s njim samo sa obeshrabrenjem sopstvenih grehova. To je bio zastrašujući teret malodušnosti i bio sam u iskušenju da mislim da je to previše. Ali kad vidim da je Isus imao svu težinu koju sam imao od svih mojih grehova, i obeshrabrenost zbog toga, i svu težinu i malodušnost koju imate vi, i pored toga svu težinu i sve malodušnosti svih grehove čitavog sveta, tada znam **da je On u stanju da nas izbavi**, bez obzira koliko duboko obeshrabrenje podnosimo.

I kao da to nije bilo dovoljno, on je nosio tu težinu ne samo sa slabostima moje čovečnosti, već i sa slabostima vaše, a pored toga, i slabostima koje bi mogao imati bilo koji drugi čovek. I tako u ovom položaju nepovoljnog stanja i tereta koji je daleko veći nego što bih ja mogao imati, noseći teret krivice fantastične težine daleko iznad onoga što ću ikada biti pozvan da podnesem, On je savladao i živeo čitav život, a da nikada nije sagrašio.

Kakav je to kompletan, potpun i konačan smrtonosan udarac za Sotonin argument. Kako nam se usta zaustavljaju od srama pri najmanjem iskušenju da opravdamo i najmanji ili najčešći greh u sebi. I to kakav Spasitelj! Kakav moćan Osvajač! Pobeda je osvojena! Kapija pakla i grob su razbijeni! Veze greha su pokidane, a Isus zapoveda da zarobljenici postanu slobodni! Sotona je izložen i viđen zauvek onakvim

kakav je, lažov i ubica. Hristos se otkrio i uvek se otkriva
onakvim kakav On jeste: Put, Istina i Život.

Glava 5

Antihristov znak

Moglo bi biti da u glavama nekih naših čitalaca postoji misao da smo preneglasili važnost demonstracije Hristovog života da se zakon može držati posvećenom ljudskom prirodom, izlažući tako Sotonu kao lažljivog ubicu . Ali smelo možemo reći na osnovu autoriteta Reči Božje da to nije tako. Suprotno tome, činjenica je da se ova istina ne može previše naglasiti, jer je od najveće važnosti da svako od nas ima što jasnije razumevanje ove teme.

Nipošto nije previše reći da, ako su naša verovanja o ovoj temi zalutala, onda će u istoj meri zalutati i o svakoj drugoj vitalnoj i osnovnoj istini spasenja. Biblija gleda na ovo pitanje toliko snažno da identifikuje svakog ko drži ovu doktrinu u zabludi kao antihrista, dok se samo oni koji je drže u istini smatraju od Boga.

Ovo nije proizvoljni test koji nam je nametnuo Božji izbor, već neizbežni i istovremeno dosledan test s obzirom na pitanja same velike borbe. Okrenimo se sada samoj Bibliji i pročitajmo test onako kako nam ga Gospod daje:

Ljubazni! Ne verujte svakom duhu, nego kušajte duhove jesu li od Boga; jer mnogi lažni proroci iziđoše na svet. Po ovom poznajte Duha Božjeg, i duha lažnog; svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos u telu došao, od Boga je; A svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u telu došao, nije od Boga: i ovaj je antihristov, za kog čujete da će doći, i sad je već na svetu. 1. Jovanova 4:1-3

Pre nego što ispitamo sam test, razjasnimo jedan aspekt slučaja: Gospod nameće svom narodu zahtev za primenom testa. Postoje neki koji veruju da mi nemamo pravo da testiramo druge i da bi to bilo nepoštovanje Hristove zapovesti:

I ne sudite, i neće vam suditi; Luka 6:37 Ali Onaj koji je rekao: „Ne sudite“, takođe je rekao:

Ne verujte svakom duhu, nego kušajte duhove. 1. Jovanova 4:1

Testirati znači ispitati sa namerom donošenja odluke o onome što se testira.

Čini se da ovde postoji kontradikcija, ali zapravo nije tako. U Lukinom evanđelju je Gospodnja pouka o pitanju prosuđivanja motiva zašto čovek čini određenu stvar. Nijedan čovek to ne može učiniti jer nije u stanju da pročita srce drugog.

Dakle, kada nam dođu oni koji se izjašnjavaju da su učitelji jevanđelja, nije na nama da sudimo **zašto** oni podučavaju ono što rade, već je naša dužnost pred Bogom da pažljivo testiramo i **ispitamo učenja** onih koji nam dođu i odlučimo na kojoj su strani ti učitelji. Po ovom pitanju Gospod ne dolazi i ne govori nam gde je svaki učitelj kad dolaze jedan po jedan, već nas snabdeva testom i od nas se zahteva da ga primenimo sami. Kada se to završi, imamo odobrenje Gospodnje. Obratite pažnju na tople reči odobravanja efeskoj crkvi:

Znam ... i da ne možeš snositi zle, i iskušao si one koji govore da su apostoli, a nisu i našao si ih lažne; Otkrivenje 2:1-3

Dakle, imajući Božansku zapovest da testiramo učitelje, primenimo test koji nam je sam Gospod obezbedio. Kaže nam: „**Po ovome znate ...**“ To će reći, na ovaj način ili putem ovog testa ćete znati. Sada ćemo ispitati sam test:

Svaki duh koji ispoveda da je Isus Hristos došao u telu je od Boga, a svaki duh koji ne ispoveda Isusa nije od Boga. Ovo je duh antihrista ...

U kakvom je telu došao Isus? To je **isto** meso i krv kao meso i krv ljudske dece. U svakom pogledu je stvoren kao Njegova braća kako bi mogao biti iskušavan u svakom pogledu kao i oni. Stoga bi u svojoj punini test glasio:

„Svaki duh koji prizna da je Isus Hristos došao u istoj krvi i mesu kao deca, od Boga je“.

Sotona zna ovaj test i nastoji da nam oteža primenu čineći da izgleda kao da njegovi agenti zaista uče da je Hristos došao u telu. Klasičan primer ovoga možemo naći u učenjima Rimokatoličke crkve. Od samog početka preporoda protestantizma u četrnaestom veku, na osnovu biblijskih proročanstava, bilo je jasno shvaćeno da je Rimokatolička crkva veliki antihrist istorije.

Ali Rimska crkva tvrdi da mora postojati pogrešna primena proročanstva jer antihrist uči da Isus Hristos ne dolazi u telu, ali Rimska crkva uči da dolazi. Prema tome, ona nije antihrist. Žalosna je činjenica što se mnogi protestanti nađu bez odgovora na ovo, što je rezultiralo time da je glas protestantizma danas gotovo umro u svetu.

Rimska crkva je bila vrlo pametna u postavljanju lažnog fronta u ono u šta zaista veruje, i svako ko je spreman da bude samo površan sigurno će biti prevaren. Sada se okrećem nedavnoj katoličkoj publikaciji da vidim obmanjujući front koji ova crkva podiže u svoju zaštitu od ove optužbe:

Pitanje: „Da li je Hristos ljudsko biće isto kao što si ti?“

Odgovor: „Hristos je zaista ljudsko biće isto kao i vi. Hristos se rodio od žene, jeo je, spavao i patio, a đavo ga je čak i iskušavao. Videćete Hrista čoveka na nebu “. Stranica 14, Katekizam za nekatolike, Martin Farrell, u izdanju United Book Service, Bok 127, Orland Park, Illinois, SAD, novembra. 5, 1961

Čini se da ovi dokazi pokazuju da Rimokatolička crkva zaista uči da je Isus došao u telu i da stoga nije mogla biti antihrist. Da je to tako, onda bi 1. Jovanova 4: 1-3 bio lažni test jer iz Danila 7, 8, 9 i 11, kao i iz velikih proročanstava Otkrivenja znamo da je Papstvo antihrist istorije, nikada se nije promenilo i tako će se pojaviti u završnim scenama velike borbe.

To dalje znači da ako je to tako, onda je čitav protestantski preporod i reformacija bila jedna velika greška i

da bi svi trebalo da se brzo vratimo u okrilje Rimske crkve. **To nikada ne možemo da učinimo.** Šta je onda odgovor? Odgovor je da pogledamo ponovo i da pogledamo malo dublje.

I ponovo gledajući otkrivamo da gornja izjava iz katoličke publikacije **nije** stvarno učenje te crkve već samo paravan za skrivanje pravog učenja. A pravo učenje je da Isus Hristos nije došao u telu, i zato je ona antihrist zajedno sa svima ostalima koji to isto uče.

Rimska crkva je majka vavilonskih crkava. Ona je, pre svega, Vavilon. Reč „Vavilon“ znači zbunjenost i vidi se da ona ima dvostruki jezik. Prvim jezikom govori reči istine do određene mere, ali drugim ona formuliše doktrinu koja je potpuno poricanje te istine. Nije to jedna izolovana izjava, već formulisana struktura njenih doktrina, koje su **stvarno** učenje te crkve. To je ono gde ona mora biti testirana. Ovde se mora postaviti pitanje: „Da li Rimska crkva uči da je Isus Hristos došao u telu?“

Da bismo pronašli odgovor na to pitanje, moramo da pređemo na onaj deo njenih učenja gde je objašnjena cela stvar o utelovljenju Sina Božjeg, kako ga uči ta crkva. Radeći ovo, otkrivamo da je Papska crkva najjasnija i eksplicitna u svom učenju ovde i ne ostavlja sumnju u to šta je njeno učenje. Sve se to nalazi pod naslovom **Bezgrešno začće:**

„Treba primetiti da se Bezgrešno začće ne odnosi na čudesno začće Hrista u materici Deve Majke bez intervencije ljudskog oca, kako mnogi nekatolici zamišljaju, već na začće Marije u materici njene majke bez mrlje originalnog greha“. Stranica 509, The Faith of Millions, autora John A. O'Brien, (R.C.) koju je 1962. objavio V. H. Allen, London.

Veoma važan princip ovde je zakon po kome će dete dobiti od roditelja samo ono što roditelj ima. Stoga verujemo da je utoliko što je Marija, Isusova majka, kao i svaka druga majka svog vremena, imala ljudsku prirodu koja je pretrpela posledice preko četiri hiljade godina grešne degeneracije,

mogla Isusu samo da preda istu prirodu koju je ona imala. Rimaska crkva takođe priznaje ovo načelo i navodi ga ovako:

„Drugim rečima, mi potvrđujemo“, kako ističe kardinal Gibons, „da je Druga Ličnost Blažene Trojice, Reč Božja, koja je u Svojoj Božanskoj prirodi od vekova rođena od Oca, bila supstancijalna s Njim, u punoći vremena, ponovo rođena rođenjem od Deve, uzimajući tako sebi, iz njene, majčinske materice, *Ljudsku prirodu iste supstance sa njenom* “. *ibid.*, 507. Kurziv naš.

Stoga Rimaska crkva ispravno uči da šta god da je Marija bila u njenoj ljudskoj prirodi, onda je Hristos morao biti u Njegovoj, jer je od nje On primio Njegovu ljudsku prirodu.

Postavivši ovaj važan princip, tada Rimaska crkva, kako bi zaista razjasnila doktrinu o Hristovoj čovečnosti, kao što bi želeli da mi to vidimo, detaljno opisuju Marijino čovečanstvo:

„Ne samo da je bila oslobođena i najmanje mrlje stvarnog greha, već je jedinstvenim čudom Božanske blagodati bila oslobođena i prvobitnog greha, sa kojim su sva druga Adamova deca rođena na ovom svetu. Izuzetno je odgovarajuće da ona koja je bila predodređena da bude Hristova majka, *ona koja mu je trebalo da da telo svog tela i krv svoje krvi, ne bude oskrnavljena* tom blagom senkom Adamovog pada. *Samo njoj*, među svim pripadnicima rase, dodeljen je ovaj jedinstveni imunitet “. *ibid.*, 509. Kurziv naš.

Primetite kako određeno i jasno ovo uči da se Marija razlikovala od svakog drugog čoveka koji je ikada živio što se tiče njne krvi i mesa. Ovo uči da ona **nije** imala isto telo i krv kao svi ostali iz ljudske porodice, već je imala meso i krv koja je bila u potpunosti i kompletno izuzeta od svake odgovornosti prema grehu. Drugim rečima, ovo jasno uči da je za razliku od bilo kog drugog ljudskog bića ona imala **sveto** telo, a ne **grešno** telo. Imajte na umu kako je izloženo u prethodnim poglavljima, da ovde govorimo o ljudskoj strani prirode Sina Božjeg i čoveka. Posedovao je grešno telo, ali ne i grešno srce. Ovo dvoje su odvojeni i različiti.

Iz toga mora proizići da ako se Marija razlikovala od svakog drugog čoveka na zemlji, onda se i Isus morao razlikovati od bilo kog drugog bića koje je On došao da spasi, jer mu je Marija mogla, i samo je prenela, ono što je i sama imala ... A Rimski crkva uči o njenom bezgrešnom začeću i **drugačijem** telu, tako da Ga mogu prikazati da takođe nema isto telo i krv kao deca. Stoga ne može biti u pitanju da je Rimski crkva antihrist istorije i da je **1. Jovanova 4: 1-3** savršeno u skladu sa **Danilovim proročanstvima i Otkrivenjem** kada je identifikuje kao takvu.

Ovde nemamo prostora za ispitivanje kreda svake konfesije da bismo primenili ovaj test na njima, mada bi takav čin izneo na videlo iznenađujuće društvo čerki koje drže isto učenje. Ovo se nikada ne navodi istim rečima kao gore citiranim, ali se ipak svodi istom učenju.

Razmotrimo sada kako to da je ovo učenje, učenje o antihristu.

Svako učenje koje uklanja Hristovo jedinstvo sa čovečanstvom daje snagu Sotoninoj strani argumenta. Pomaže mu u ratovanju protiv Hrista i Boga. Takav stav je jednostavno „protiv Hrista“ ili „antihrist“.

Sva istinska vera temelji se na Reči Božjoj. Stoga je od vitalne važnosti da verujemo u istinu Božju, a ne u grešku. Istina je ta koja nas oslobađa, a greška ili Sotonina laž vode ka večnom uništenju.

Ako učimo da je Hristos došao u drugačijem i vrlo superiornom telu od onoga što imaju deca ljudska, kao što smo dokazali da to čini Rimokatolička crkva, onda u potpunosti uklanjamo dokaz da ljudska porodica može imati živo iskustvo u pravednosti ... To je dovoljno kobno. Ali još gore, takođe dokazujemo da ljudska bića ne mogu držati zakon. Kako to?

Gospod je objavio da **ljudi mogu držati zakon** čak i u okruženju ovog grešnog sveta. Sotona je ceo svoj slučaj stavio na argument da to nije moguće učiniti. Sada, ako je Isus došao na ovu zemlju da dokaže da Sotona greši, ali nije

bio spreman da prihvati zastrašujući rizik koji je uključen u samom dokazivanju u istom telu i krvi kao deca, sa svim hendikepima i odgovornostima greha koji su povezani, tada bi On direktno priznao da se to ne može učiniti u tom palom telu i krvi. A da Bog u Hristu to prizna, bilo bi isto kao da sam Bog prizna da je lažno tvrdio i da je on, a ne Stona, lažov.

Kako možemo slaviti Boga što nije izrekao tvrdnju koju nije mogao podržati! Ali izloživši svoju tvrdnju, dokazao je istinu u tome toliko ubedljivo da više nikada neće biti ni najmanje sumnje. Zauvek je dokazao da vi i ja možemo da držimo sve Božje zapovesti.

Iz toga sledi, da svako ko za Isusa kaže da ima telo i krv drugačiju od dece, na taj način tereti Boga za lažnu tvrdnju. Optužuju Ga da je ubica, jer na sudu za večni život postavlja standard koji niko ne bi mogao dostići.

To je upravo onako kako bi Sotona hteo. Ovo je upravo cilj prema kome on radi, i zato svako ko iznosi ove argumente ne može biti na strani Boga, već samo na strani Sotone. U samoj prirodi slučaja oni ne mogu biti ništa drugo do antihristi.

Da stvar bude još gora, vidimo da nisu oni koji se otvoreno suprotstavljaju Bogu, poput ateista, najefikasnije sotonine sluge u svim ovim polemikama, već oni koji se izjašnjavaju da su Hristova crkva. Dok se izjašnjavaju da su Njegove sluge, oni aktivno šalju duše u prokletstvo učeći ih Sotoninoj laži. I što su u prošlosti bili tesnije povezani sa Bogom, to delotvornije služe đavolu kada preuzmu ovu laž.

Zastrašujuće su zaista posledice i pitanja koja su uključena u materiju učenja i razumevanja Hristove prirode u Njegovoj čovečnosti. Oni koji uče da On nije došao u telu su antihristi, bez obzira na to koja je njihova profesija ili prošli poziv. To je jedino pitanje koje treba postaviti, i ako grupa vernika ili pojedinačni učitelj drži tu doktrinu, onda, dokle je drže, oni su na strani antihrista, bez obzira ko bi oni mogli biti. Neka nikakva razmatranja o prijatnom izgledu, suptilnim

argumentima ili dobrom ponašanju ni najmanje ne oslabe jasnu prirodu ovog testa.

Jer mnoge varalice iziđoše na svet koji ne priznaju Isusa Hrista da je došao u telu; ovo je varalica i antihrist. Čuvajte se da ne izgubimo šta smo zaradili, nego da primimo platu potpuno. Koji god prestupa i ne stoji u nauci Hristovoj onaj nema Boga; a koji stoji u nauci Hristovoj onaj ima i Oca i Sina. Ako ko dolazi k vama i ove nauke ne donosi, ne primajte ga u kuću, i ne pozdravljajte se s njim; Jer ko se pozdravi s njim, prima deo u njegovim zlim delima. 2. Jovan 7-11

Dragi čitaocē, čitava ova stvar zahteva da vi i ja dođemo do sasvim određenog razumevanja i odluke o ovom pitanju. Položaj koji zauzmete biće ili na Božjoj strani ili u savezu sa antihristom. Na koju ćete stranu stati u tom pitanju? Odluka ostaje na vama!

Glava 6

U presudi

Do sada smo se bavili pitanjima velike borbe između Hrista i Sotone. Videli smo koliko Biblija jasno izlaže Sotonine tvrdnje i videli smo Gospodnji dokaz da se Njegov zakon može držati; da je moguće da budemo savršeni kao što je savršen i naš nebeski Otac. Vreme je da u našoj studiji pređemo na ozbiljno razmatranje pokazatelja ovih činjenica u vezi sa sudom.

Ali pre nego što razmotrimo te pokazatelje, utvrdimo vrlo jasno istinu da će zaista biti suda; da se u tom sudu proziva tvoje i moje ime. U Pismu se jasno uči da će biti istraga karaktera. Pavle je vrlo jasno učio o predstojećoj presudi zlom kralju:

A kad Pavle govoraše o pravdi i čistoti i o sudu koji će biti, uplaši se Filiks. Dela 24:25

Isti taj Pavle, pod nadahnućem Duha Božjeg, rekao je:

Jer je postavio dan u koji će suditi vasionom svetu po pravdi preko čoveka koga odredi, i dade svima veru vaskrsnuvši Ga iz mrtvih. Dela 17:31

Jer nam se svima valja javiti na sudu Hristovom, da primimo svaki šta je koji u telu činio, ili dobro ili zlo; 2. Korinćanima 5:10

Važno je da razumemo zahteve tog suda. Oni koji dobiju oslobađajuću presudu ući će u radosti večnog života, pa nam je važno da znamo šta će sud očekivati da pronađe u nama.

Biblija ne ostavlja sumnju **šta je** to očekivanje i **od koga** se očekuje. Sasvim prirodno očekujemo savršenu harmoniju i doslednost u Bibliji i u svim odnosima Boga sa ljudima. Stoga očekujemo da otkrijemo koji su zahtevi suda i da će priroda sudskih odluka biti u skladu sa pitanjima same

borbe, posebno kada se zna da je presuda vrhunac završetka čitavog argumenta velike borbe.

Pogledajmo celu polemiku u kratkim crtama. Na početku je Sotona tvrdio da se zakon ne može držati. Bog je tvrdio da može. Dakle, stvar je bila podvrgnuta testiranju i osporavanju i gotovo šest hiljada godina to nadmetanje je u toku. Doći će vreme kada je cela materija istražena i testirana iz svih mogućih uglova. Kada se dostigne ova tačka, tada je došlo vreme za konačno razmatranje celog pitanja kako bi se mogla doneti konačna odluka. U ovoj konačnoj odluci ne samo da je opravdano celokupno pitanje same velike borbe, već su i pojedinačni životi onih koji su stajali uz Boga u borbi odbrani i konačno opravdani.

Sada razmislite o posledicama svega ovoga. S obzirom na utvrđenu činjenicu da Bog drži da se ljudska bića mogu držati zakona čak i kada su odevena u grešno telo i da samo oni koji se drže njegovog zakona mogu imati udela na nebu, onda, u samoj prirodi slučaja, **ta presuda mora odrediti one koji su u stvari držali taj zakon za razliku od onih koji to nisu.** Nije moguće izvesti nijedan drugi zaključak u skladu sa prirodom slučaja. Izvući bilo koji drugi značilo bi poreći Hristovu doktrinu i postaviti sebe u tabor antihrista, kao što je pokazalo prethodno poglavlje.

Ali da ne bi neko optužio da je ovo učenje pravednosti ljudskim delima ili naporima, dozvolite mi da ponovim činjenicu da tu pravednost uopšte ne postiže čovek sam. To je, kako samo može biti, Hristova pravednost. Ali ono što je Hristovo moramo primiti u sebe, tako da ono postane **naše** i tako da **u našem životu** postoji ona savršena poslušnost koju zakon zahteva. Kako nastavljamo sa ovom serijom i ubrzo dolazimo do načina na koji možemo držati zakon, onda će ova tačka biti vrlo jasna.

Za ovu fazu našeg proučavanja, imajmo na umu da je naša svrha utvrditi da se zakon može držati i da ga moraju držati svi koji će naslediti večni život. Stoga će presuda razlikovati one koji drže zakon, od onih koji ga ne drže.

To znači da će na sudu biti ispitivanje mene lično. Vagaće moje postupke i motive; sud će biti zainteresovan za ono što sam radio. Nema druge duše koja može ili će stajati na mom mestu, ne, čak ni sam Spasitelj. Ti i ja ćemo u to vreme stajati ili pasti prema onome što jesmo, a ne prema onome što neko drugi može biti. Biće nama suđeno, a ne nekom drugom koji stoji umesto nas. Okrenimo se Svetom pismu da vidimo kako izričito i definitivno Pismo ovo uči:

Nego svojom drvenosti i nepokajanim srcem sabiraš sebi gnev za dan gneva u koji će se pokazati pravedni sud Boga, Koji će dati svakome po delima njegovim: Onima, dakle, koji su trpljenjem dela dobrog tražili slavu i čast i neraspadljivost, život večni; A onima koji se uz prkos suprote istini, a pokoravaju se nepravdi, nemilost i gnev. Nevolja i tuga na svaku dušu čoveka koji čini zlo, a najpre Jevrejina i Grka; A slava i čast i mir svakome koji čini dobro, a najpre Jevrejinu i Grku; Jer Bog ne gleda ko je ko. Jer koji bez zakona sagrešiše, bez zakona će i izginuti; i koji u zakonu sagrešiše, po zakonu će se osuditi (Jer pred Bogom nisu pravedni oni koji slušaju zakon, nego će se oni opravdati koji ga tvore; Rimljanima 2:5-13

Poruka ovih stihova ne može se pogrešno protumačiti. Oni otvoreno i jasno govore da će svaki pojedinac dobiti nagradu prema onome što je sam radio tokom svog života. U svetlu njegovih dela biće doneta velika konačna odluka za večni život ili večnu smrt. Iskreno se suočimo s činjenicom da ovi stihovi znače upravo ono što govore.

Neki mogu pomisliti da postoji kontradikcija između ovih stihova i sledećeg:

Jer se delima zakona ni jedno telo neće opravdati pred Njim; jer kroz zakon dolazi poznanje greha.

Mislimo dakle da će se čovek opravdati verom bez dela zakona. Rimljanima 3:20,28

Ali nema stvarne kontradikcije sve dok imamo na umu da jedno govori o korenu, a drugo o plodu. U stihovima iz Rimljanima 2, ceo kontekst je stvar pravednosti ili ispravnog činjenja na sudu (plod); dok se stihovi u Rimljanima 3 tiču početnog obraćenja i svakodnevnog iskustva (koren).

Ove razlike nije teško razumeti. U prvom redu, biti opravdan znači biti pravedan, a bez ovog opravdanja ili čina **postajanja** pravednim, niko uopšte ne može činiti nikakva dela pravednosti. Stoga ovo opravdanje mora biti na prvom mestu, a dela pravednosti će uslediti.

Dakle, mora biti da smo opravdani **bez dela zakona**, ali opravdani smo da bismo radili dela zakona. Dela zakona su **plod**, a ne **koren** pravednosti. Dokaz da smo opravdani, vidi se u delima pravednosti. Ako dela nema, onda nema ni opravdanja. Ovo je bio ceo argument u Jakovljevoj knjizi:

Tako i vera ako nema dela, mrtva je po sebi. No može ko reći: Ti imaš veru, a ja imam dela. Pokaži mi veru svoju bez dela svojih, a ja ću tebi pokazati veru svoju iz dela svojih. Jakov 2:17.18

Drugim rečima, mogu vam dokazati da je ovo drvo jabuke jer rađa jabuke. Ali presuda se ne odnosi na one koje treba spasiti **od greha**. Tada će biti kasno da budemo u toj situaciji. Presuda se odnosi na one koji su **spaseni** od greha i kao **takvi** traže mesto na nebu.

Uslov večnog života je spasenje **od greha** ili opravdanje. Presuda će tražiti dokaze za to opravdanje, a to je pravednost ili dobra dela. A one u kojima nađe tako dobra dela, presuda će proglasiti pravednim; potvrđiće njihovo pravo i sposobnost za nebo i večnost. Toga dana „neće biti pravednici koji slušaju zakon pred Bogom, već će biti opravdani izvršitelji zakona“.

Sada ćemo dodati jasne Isusove reči Pavlovim da bismo ovu istinu učinili još čvršće utemeljenom u svakom umu:

Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! Ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji Oca mog koji je na nebesima. Matej 7:21

Isus je tu istu istinu učio u paraboli o svadbi koja je opis presude. Ova parabola zabeležena je u **Mateju 22:1-14**. Prvih deset stihova proročanstva posvećeno je kazivanju o carevim naporima da okupi goste kako bi brak mogao da se sklopi. Kada dva poziva onima koji su prvobitno pozvani ne uspeju da ih dovedu na slavlje, sluge se usmeravaju na drugu klasu: one na putevima. Sluge su pošle prema uputstvima i svadba je konačno bila opremljena gostima. Ali od pozvanih se zahtevalo da se pridržavaju određenih zahteva. To simbolizuje nošenje svadbenog odela. Ova odela su bila kraljev poklon, a gost je morao da nosi ono što je kralj tako slobodno dao.

Pre nego što se venčanje zaista i konačno obavi, car ulazi da ispita svakog gosta lično i pojedinačno. Car se brine samo o tome **šta je** svaka osoba u tom momentu i svako ko se nađe bez svadbenog odela odbačen je zauvek u spoljnu tamu. Dakle, Pismo glasi:

Izašavši pak car da vidi goste ugleda onde čoveka neobučenog u svadbeno ruho. I reče mu: Prijatelju! Kako si došao amo bez svadbenog ruha? A on očute. Tada reče car slugama: Svežite mu ruke i noge, pa ga uzmite te bacite u tamu najkrajnju; onde će biti plač i škrgut zuba. Jer su mnogi zvani, ali je malo izbranih. Matej 22:11-14

Da bismo razumeli puni uticaj poruke ovog proročanstva mi moramo da razumemo šta je zapravo svadbena odeća; moramo razumeti šta Car očekuje da vidi kada pogleda svakog od nas na sudu. Pred kraj knjige Otkrivenja, naše misli se prenose u vreme kada je konačno sklopljen brak i nevesta je spremna:

Da se radujemo i veselimo, i da damo slavu Njemu; jer dođe svadba Jagnjetova, i žena Njegova pripremila se; I dano joj bi da se obuče u svilu čistu i belu: jer je svila pravda svetih. Otkrivenje 19:7.8

Ne može biti jasnije izjave od ove. Svadbena odeća je pravedno delo i imajte na umu da Sveto Pismo ovde navodi da je to pravedno delo svetaca.

Ovo nije namenjeno da uči da je ovo samopravednost stečena njihovim sopstvenim ljudskim naporima da se poboljšaju. Nimalo. Prvobitno i uvek to je Božja pravednost i u potpunosti i kompletno je od Njega. Ali ono što On ima, **daje** Svojim svetima, a ono što daje nije pozajmljeno, već dato i time postaje **njihov** posed.

Moramo sve više shvatati apsolutnu stvarnost ovog dara. Kad nam Bog obeća svoju pravednost kao dar, on zaista misli da je to obećanje i dar stvaran. Mi zapravo i zaista dolazimo u posed Njegove pravednosti.

Ovo, dakle, nije eterično nešto što nam se pripisuje, ali što zapravo nikada ne posedujemo. Takva je samo izmišljena religija u kojoj nema vrednosti. To je stvarni dar koji nas zapravo dovodi u posed same Božje pravednosti.

Veoma ću se radovati u Gospodu, i duša će se moja veseliti u Bogu mom, jer me obuče u haljine spasenja i plaštem pravde ogrte me, kao kad ženik namesti nakit i kao kad se nevesta ukrasi uresom svojim..
Isaija 61:10

Imajte na umu da je reč koja se ovde koristi pravednost i da sufiks „-nost“ uvek ukazuje na „biti u stanju“. Prema tome, ako osoba ima pravednost, to jasno znači da je u stanju ili uslovu da bude pravedna. To je jednostavna i direktna izjava o tome šta je ona. Ona je dobro drvo i kao takvo mora doneti dobar plod.

Da ne može biti greške u našem shvatanju šta je zapravo pravednost:

Dečice! Niko da vas ne vara: koji pravdu tvori pravednik je, kao što je On pravedan; 1. Jovanova 3:7

Naglasili smo da je stvarni problem stvar onoga što jesmo, a ne onoga što radimo, i neki mogu osećati da Jovan ovde naglašava ono što radimo kao da je najvažnija stvar. To nije tako. Ne postoji razlika između Jovanove gornje izjave i

onoga koji kaže: „Neka vas niko ne zavara. Jedino drvo koje rađa jabuke je drvo jabuke “. Baš kao što je drvo jabuke drvo jabuke, rodiće jabuke. I baš zato što drvo rađa jabuke, pokazuju se sigurni i konačni dokazi da je zaista drvo jabuke.

Na isti način, samo čovek koji je u sebi, snagom i božjim darom postao pravedan, može činiti pravedna dela. Stoga, onaj ko zaista čini dela pravednosti, time pokazuje dokaze da je pravedan. Tako je izjava apostola Jovana u savršenoj harmoniji sa svedočenjem Svetog Pisma koje tako jasno uči da ono **što mi jesmo** je najvažnija stvar.

Dakle, iz gornjeg Pisma jasno vidimo da je svadbena odeća pravednost svetih, što znači da će oni biti u stanju pravednosti u sebi i iz ovog stanja će poteći dela pravednosti u njihovom svakodnevnom životu.

Kada Car uđe, upravo to očekuje od svake osobe. Ako je prisutna ta pravednost, ta osoba ostaje na svadbi. Ali, ako bi se neko mogao naći na svadbi bez te pravednosti, tada za njega uopšte tu nema mesta. Biće izbačen u večnu tamu i uništenje.

Ovo je jasan standard i zahtev suda. A s obzirom na jednostavnu činjenicu da je Bog jednostavno i jasno rekao i dokazao da Njegov sveti zakon mogu u potpunosti i savršeno držati sva stvorena bića, čak i ona u oslabljenom grešnom telu, onda On ne traži nemoguće kada očekuje da će nas naći u svadbenom odelu savršene pravednosti.

I u svetlu velike borbe, Bog mora, da bi bio dosledan sebi, održati taj ulazni zahtev savršene pravednosti samog kandidata. Da je Bog u najmanjoj meri snizio taj standard, tada bi u tom istom stepenu priznao da je Sotona bio u pravu. Prznao bi Sotoninu optužbu da je zakon pretežak za stvorena bića da ga drže i poštuju. Ako je zakon previše teško držati, onda ako neko treba da uđe u nebo, a zakon je u bilo kojoj meri pretežak, onda se do te mere mora spustiti standard za prijem. Dakle, svako snižavanje tog standarda sa Božje strane je priznanje Boga da se zakon ne može držati.

Ali Bog ne treba da čini takve ustupke Sotoni. Zakon se može poštovati do savršenstva i to onda ostaje jedan jedini mogući standard suda.

Dragi čitaocē, bez obzira da li vam je stalo do toga ili ne, suoćićemo se sa tim sudom i o vašoj i mojoj večnoj sudbini odlučivaće taj sud. Stoga nam se danas, dok je još danas, pruža prilika da naućimo pravednost, tako da kada Car uđe da vas i mene pregleda, budemo pronađeni potpuno i savršeno odeveni u tom venćanom odelu, besprekornom životu žive pravednosti.

Do sada smo proućavali standard koji je moguć i standard koji Bog oćekuje. Sad kada je ovo jasno u našim mislima. mi smo spremni za sledeći deo naše studije, naime **KAKO** držati i održavati živo iskustvo pobeđe nad svakom poznatom nepravdnošću iz dana u dan.

Glava 7

Jevanđelje je sila

Do sada smo u našoj studiji bili zaokupljeni činjenicom da se Božji zakon može držati i da će se stoga na sudu samo oni koji ga stvarno drže naći u carstvu. Do ovog trenutka nismo pokušali da se pozabavimo načinom na koji se ta poslušnost postiže. Naš plan je da ispitamo čitavo pitanje pravednog života, korak po korak, u logičnom redosledu, sa namerom da rešimo jedan po jedan problem i utvrdimo svaku fazu istine na svoj način.

Pre nego što pristupimo problemu kako poštovati zakon, prvo moramo imati jasno znanje i uverenje da se to u svakom slučaju može učiniti. Bilo bi glupo čak i pokušati potražiti način da se učini nešto za šta je Bog proglasio da se uopšte ne može učiniti. Ali, kao što smo videli, Bog neba je rekao da zakon može do savršenstva držati svako od nas bilo gde i bilo kada, i zato je zaista neophodno da tragamo dok ne nađemo način da ga držimo. Naš večni život zavisi od toga.

Stoga se okrećemo ovom vitalnom aspektu pitanja i nastojaćemo da ga napišemo tako jasno, jednostavnim i praktičnim terminima tako da niko ne može da kaže da ne razume i da ne može da sprovede u praktičnom iskustvu.

Pozivajući se ponovo na studiju u poslednjem poglavlju, pred nama je istina da će sud zahtevati da živimo u savršenoj poslušnosti zakonu. Danas živimo upravo u onom vremenu kada je pred nama hitno upozorenje da je čas suda blizu sa pozivom da se ubrza posao hitne pripreme za suočavanje sa sudom. Ovaj današnji poziv u ovom času opisan je u proročanstvu:

I vidih drugog anđela gde leti posred neba, koji imaše večno jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakom plemenu, i jeziku i kolenu i narodu. I

govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegovog; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene. Otkrivenje 14:6.7

Ovde je predstavljena poruka svetskog obima i ogromne hitnosti. Za anđela se kaže da **leti**, jasna slika brzine i hitnosti, a on govori **gromkim** glasom ukazujući na autoritet i snagu poruke. Takva poruka je od najozbiljnije važnosti, jer uključuje život i smrt, večno spasenje i blagostanje svake duše. Kako je ova poruka predstavljena snagom Duha Božijeg, duša drhti dok sebe vidi pred onim groznim sudom u kome će njegov život biti ispitan kao da na celoj zemlji nema drugog bića. A onda dolazi sasvim prirodno i pravilno pitanje: „Kako! O, **kako** mogu biti spreman da se suočim sa tim testom, tim istražnim ispitom?"

I upravo u samoj poruci se nalazi odgovor. Anđeo koji donosi upozorenje dolazi noseći rešenje. Primetite da piše da anđro leti direktno posred neba sa **večnim jevanđeljem**. Zašto dolazi sa večnim jevanđeljem? Donosi ga jer je to jedino sredstvo na celom svetu kojim se duša može spasiti od greha i pripremiti za sud. Tipično je za ljubav i milost Božiju da On za nas kaže u svojoj Reči i pre nego što je objavljena poruka anđela, da ovaj anđeo sa ovim svečanim vestima dolazi sa večnim jevanđeljem, samim rešenjem problema.

A šta je ovo „večito jevanđelje?“ Apostol Pavle nam predstavlja savršenu definiciju onoga što je jevanđelje. On kaže:

Jer se ne stidim jevanđelja Hristovog; jer je sila Božija na spasenje svakome koji veruje, a najpre Jevrejnu i Grku. Rimljanima 1:16

Zamislite sve stvari za koje je mogao da kaže da je jevanđelje: doktrina, verovanje, teorija, argument, teologija, učenje. Ali nije izabrao nijedno od njih kojim bi opisao to jevanđelje. Rekao je, „To je MOĆ!“ Podigao je jevanđelje jasno iz carstva teorije u carstvo živih bića. To je MOĆ. To je ono što se može primeniti na problem, u ovom slučaju na

specifični problem greha. To je moć koja nam omogućava da se pokrenemo, pomerimo, počistimo pred sobom stvarni problem i zamenimo ga novim i živim iskustvom.

Pavle se nije zaustavio opisujući to samo kao moć. Postoje mnogi oblici moći i Pavle je bio oprezan da precizira samu stvarnu moć koja je Jevanđelje. To je sila Božja. Ovo je najveća sila koja postoji. Ova snaga je toliko beskrajna i toliko velika da je izvan opsega ljudskog uma da je proceni ili razume ili izmeri. Vidimo je da se otkriva u moćnim delima stvaranja i ako bismo mogli da shvatimo i izmerimo snagu potrebnu da se svi ti svetovi obese u svemiru i da se tamo održavaju, tada bismo počeli da shvatamo meru Božje moći. Jednom reči, ta snaga je **beskonačna**, što znači da je **neograničena**. Povežite je sa najvećim mogućim problemom koji treba rešiti i u Božjoj sili postoji sva snaga koja je potrebna za rešavanje tog problema, a zatim još i **beskrajna** rezerva iznad toga. To je sila Božja i to je snaga jevanđelja, jer je jevanđelje sila Božja.

Jevanđelje je živa, beskrajna snaga živog Boga, snaga kojom je On stvorio sve. Ta snaga se sada suočava licem u lice sa problemom greha. Jer nam je otvoreno rečeno da je „jevanđelje ... sila Božja **za spasenje**“. Imati spasenje znači spasiti se, a ako se spasi, onda se postavlja pitanje od čega se treba spasiti?

...i nadeni Mu ime Isus; jer će On izbaviti svoj narod od greha njihovih. Matej 1:21

Stoga proizilazi da je puni smisao i značenje stiha u **Rimljanima 1:16** da je jevanđelje sila Božja za spasenje od greha. Stoga je zapisano:

I znate da se On javi da grehe naše uzme; i greha u Njemu nema. 1. Jovanova 3:5

Nema sumnje da je greh sila. To bi trebalo da bude jasno svakom ko se borio protiv te moći i naučio koliko čvrsto ga greh drži u rukama.

To je moć, i to ne mala moć. To je velika sila, daleko veća od snage ljudske volje. Da greh nije sila, onda za rešavanje problema greha ne bi bila potrebna **snaga Boga**.

Jednostavan je zakon prirode i nauke da kada dve sile stupe u borbu, tada manju uvek nadvlada veća snaga. Što je veća razlika u snazi, to je veća i apsolutna pobeda veće snage. Nekad bi manja sila mogla nadvladati veću strategijom i lukavstvom, ali pošto je znanje, mudrost i inteligencija Božja beskrajna koliko i sama sila, nemoguće je da snaga greha nadmudri Boga.

Prema tome sledi da tamo gde je sila Božja ušla, tama, snaga greha je izbačena, jer snaga greha ne može da stoji ispred sile Božje. Te dve sile ne mogu da žive zajedno jer su smrtni neprijatelji i između njih nikada ne može biti sporazuma ili primirja. Svetlost i tama nikada ne mogu prebivati zajedno. Ako imate jedno, onda nemate drugo. I upravo onoliko koliko je svetlost moćnija od tame, toliko je i sila Božja veća od snage greha, jer samo odsustvo svetlosti omogućava da vlada tama. Onog trenutka kada se unese svetlost, tama nestaje i nema je.

Pogledajmo ponovo naše izjave hrišćanstva, našu tvrdnju da imamo jevanđelje Isusa Hrista. Ako imamo jevanđelje, onda imamo silu Božju. A ako imamo tu moć, tada više nismo pod vlašću greha. Moć greha će biti slomljena i izbačena iz našeg života. Tama ne može ostati u prisustvu svetlosti, pa tako i greh ne može više ostati tamo gde je sila Božja.

Anđeo koji leti usred neba, kako je opisano u **Otkrivenju 14: 6**, ima večno jevanđelje. Stoga dolazi snagom Božijom. Ne kaže se samo da dolazi **propovedajući** večno jevanđelje, već da **dolazi s njim**; to je deo njega.

Ovaj anđeo je simbol naroda ili pokreta, i ono što se kaže da anđeo ima imaće i ljudi koje on simbolizuje - isto jevanđelje, ista živa Božja sila. Stoga anđeo predstavlja narod u čijem će životu biti slomljena snaga greha.

Mi danas živimo u vremenu kada taj anđeo izlazi, ali gde je takav narod? Svakako su tu, mada u anonimnosti i malobrojnosti. To su oni koji znaju iz iskustva snagu jevanđelja da ih spasi od greha. Ali da li smo mi u toj grupi? Ispitajmo se.

Kada grešimo, idemo ka Gospodu i kajemo se i priznajemo taj greh. Posle toga, da li iznova i iznova počinimo taj određeni greh? Smatramo li da je naše iskustvo grešenje i kajanje, grešenje i neprekidno kajanje?

Svakako možemo ukazati na činjenicu da smo uklonili mnoge grube i otvorene grehe. Više ne krademo; ne činimo ubistva; prisustvujemo propovedi jevanđelja svakog subotnjeg dana i po svemu spolja smo dobri ugledni hrišćani.

Ali znamo da u našim srcima nije sve u redu. Postoje mnoge stvari nad kojima nismo izvojevali pobeđu. Postoji ono nestrpljenje kad stvari ne idu kako treba; postoji ta sve veća plima nezadovoljstva kada se rade stvari koje povređuju naš ponos; tu su te požudne misli i zle želje i nesvete ambicije.

I uprkos činjenici da smo utvrdili da **ćemo** imati pobeđu nad tim stvarima i da više nemamo nikakve veze sa njima; uprkos usrdnim molitvama i naporima koje smo napravili; uprkos činjenici da smo uvek iznova vapili za pomilovanjem i Božjom pomoći, našli smo se da grešimo i kajemo se iznova i iznova. I dalje su tu isti gresi koji su bili glavni problem u životu pre deset godina.

Da li je ovo spas od greha?

Iznova i iznova postavljam ovo pitanje publici širom sveta i nikada još niko nije bio spreman da kaže da jeste. Svi se slažu da ovo nije spas od greha.

Stoga moramo zaključiti da su mnogi od nas počivali na lažnoj nadi, jer ako ovo iskustvo **nije spas od greha**, onda nije **ni spasenje**. A ako ovo razmislimo do krajnjeg i neizbežnog zaključka, to znači da nemamo ni jevanđelje. Ako je greh još uvek prisutan u životu, to znači da sila Božja nije

tu, jer greh ne može ostati kada sila Božja uđe. A ako nemamo Božju silu, onda nemamo ni jevanđelje, jer je jevanđelje sila Božja. Imati jedno znači imati i drugo.

Najvažnije je da se suočimo sa činjenicama kakve jesu, jer će biti previše onih koji će doći poslednjih dana, i prekasno uvideti da su se oslonili na lažnu nadu. Isus nas je jasno upozorio po ovom pitanju:

Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! Ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji Oca mog koji je na nebesima. Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode! Gospode! Nismo li u ime Tvoje prorokovali, i Tvojim imenom đavole izgonili, i Tvojim imenom čudesa mnoga tvorili? I tada ću im ja kazati: Nikad vas nisam znao; idite od mene koji činite bezakonje. Matej 7:21-23

Imajmo uvek na umu da je poruka Laodicejcima iz **Otkrivenja 3** ljudima koji su bedni i siromašni, slepi i goli, ali **to ne znaju**. I dok oni to ne znaju, i dalje će biti jadni i siromašni, slepi i goli i neće činiti ništa da posegnu za rešenjem problema. Prvo suštinsko iskustvo za nas je spoznaja vlastite ličnosti i potrebe. Gospod ništa više ne može učiniti za nas dok ovo ne budemo razumeli i prepoznali.

Pravi osećaj našeg izgubljenog stanja može se pojaviti kao vrlo neprijatno buđenje, ali ipak je važno ne pokušati ignorisati činjenicu, već se s tim suočiti u shvatanju da Gospod ima celo rešenje problema. Možemo imati jevanđelje za sebe, a ono je sila Božja za spas od greha svakom ko veruje.

Godinama uzaludno pokušavamo da držimo Božji zakon, ali moramo se suočiti sa činjenicom da nismo uspeli u svojim naporima i da se uglavnom naše služenje Bogu izrodilo u formalizam. U iskrenost tih napora nema sumnje. Nije nam nedostajalo znanje o tome šta je ispravno, niti volja za pokoravanjem. Ali neuspeh je prouzrokovan nedostatkom znanja **KAKO** učiniti ono što je ispravno. Ali sada, kada je kraj svemu blizu, poruka za ovo vreme je:

Otreznite se jedanput kao što treba, i ne grešite; jer neki ne znaju za Boga, na sramotu vama kažem. 1. Korinćanima 15:34

Svrha ovog poglavlja bila je da nas probudi do spoznaje da, osim ako nemamo **slomljenu** silu greha, onda nemamo ni moć Božju, a samim tim ni jevanđelje, ni spasenje. Ovo je vitalni prvi korak na putu ka postizanju pobjede nad grehom.

U sledećem poglavlju ćemo izložiti sledeće korake na putu da se kao lični posed stekne živa snaga živog jevanđelja da slomi i rasprši snagu greha u životu i otvori vrata novom iskustvu mira i slobode ...

Glava 8

Šta je greh?

U poslednjem poglavlju smo saznali da imati evanđelje znači imati Božju moć, a dokazi da imamo tu moć nalaze se u činjenici da je sila greha slomljena u našem životu. Videli smo da je iskustvo grešenja i pokajanja, grešenja i pokajanja istih grehova siguran dokaz da snaga greha vlada u životu, te da stoga jednostavno nemamo Božju moć u životu, a time sigurno, nemamo jevanđelje Isusa Hrista.

Zaista je ovo vrlo loša situacija. Ako smo, dok smo u ovoj situaciji shvatili da to nije iskustvo spasenja, onda to ne bi bilo tako ozbiljno. Ali toliko ljudi, dok je u ovoj situaciji, misli da ima spasenje. Ovo je fatalna zabluda.

Snaga jevanđelja Isusa Hrista može se iskusiti u životu, može da se ukloni sav poznati greh do današnjeg dana, ali niko od nas ne može znati tu moć ukoliko prethodno ne sazna svoje stanje i potrebu.

Kao Onaj koji iznad svih želi naše spasenje, Isus, Duhom Svetim svakodnevno radi na tome da nas dovede do takvog shvatanja našeg izgubljenog stanja. Radi na tome da vidimo da iskustvo grešenja i pokajanja nije iskustvo onoga ko ima živu snagu živog Boga u jevanđelju Isusa Hrista. On radi na tome da uvidimo da, ako je to naše iskustvo, onda nismo jedno od Njegovih, i ukoliko ne steknemo sasvim drugačije i potpuno pobjedničko iskustvo, nikada nećemo naći mesto u carstvu nebeskom. To je pitanje koje će odrediti našu večnu povezanost sa Gospodom, a ne pitanje naše vernosti crkvi ili veroispovesti ili slično.

U vezi sa ovim pitanjem ne sme biti greške ni nesporazuma. Istinu o tome je sam Isus rekao sledećim rečima:

Niko ne može dva gospodara služiti: Matej 6:24

Možemo da tvrdimo da smo svoju odluku doneli za Hrista i da smo danas verni članovi crkve Božje u svetu, te da stoga služimo Bogu i zato ne služimo đavolu. Ali to je samo površni pogled na ovaj stih. Puna istina toga otkrivena je u Petrovoj knjizi:

...jer koga ko nadvlada onaj mu i robuje.

2. Petrova 2:19

Ako vi, kao hrišćanin, počinite poznati greh, ne zato što to činite dobrovoljno, uobičajeno ili namerno, već zato što vas savladava sila greha, onda ste sluga te moći koja vas je pobedila. Dakle, vi služite toj moći a ne Bogu. Možda mislite da služite Bogu, ali Reč Božja jasno pokazuje da ako služite drugom gospodaru onda ne možete služiti Bogu. Ne možete služiti dva gospodara, samo jednog. Ili pripadate Gospodu ili đavolu. Isus je rekao:

Zaista, zaista vam kažem da je svaki koji čini greh rob grehu. Jovan 8:34

Sama činjenica da činite greh jasan je dokaz ko je gospodar u vašem životu i kome služite.

Koliko će ih doći na veliki sudnji dan smireni u uverenju da su deca Božja zbog mentalnog stava prihvatanja forme i učenja istine, ali bez živog iskustva žive sile Boga da ih spasi od greha. Celog svog hrišćanskog života oni su grešili i kajali se, grešili i kajali se zbog istih grehova iz godine u godinu. Robovi moći greha, oni služe drugom gospodaru i kad dođu na sud, reći će:

Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode! Gospode! Nismo li u ime Tvoje prorokovali, i Tvojim imenom đavole izgonili, i Tvojim imenom čudesa mnoga tvorili?

Ali šta će im Isus odgovoriti?

Nikad vas nisam znao; idite od mene koji činite bezakonje. Matej 7:22,23

To otkriće će doći onda kad bude zauvek prekasno. Koliko bi bilo bolje da su dopustili Gospodu Isusu da im svojim Duhom donese to otkrivenje kad je nešto moglo da se

učini, da ih spase. Tog dana neće biti opravdanja za nerazumevanje ove vitalne istine. U Božjoj Reči ima mnogo dokaza da svakoga upozori na njegove velike potrebe.

Ali upravo ovde je problem. Ljudska priroda vrlo nerado prihvata takvo otkriće o sebi. U stvari, ljudska priroda se pozitivno opire takvoj istini. Može biti da se čitajući upravo ove reči celo vaše biće podiže da odbaci takvu misao. Ako se to dogodi, nemojte se iznenaditi, ali budite vrlo oprezni i ne dozvolite da vaša ljudska priroda preuzme primat nad razumom i dokazima Reči. Takvo otkrivenje je od suštinskog značaja za spasenje vaše duše i bez obzira koliko možda želeli i čeznuli za drugim putem do neba, činjenica je da drugog puta nema.

Pa onda usadite u svoj um da je to put i molite Gospoda da vam da milost i moć da se suočite sa svakom cenom i da hodate tim putem čak ako je to put i same naše smrti ... Jer istina je Živog Boga da moramo da umremo da bismo živeli.

Dok ga imamo, stari život može izgledati tako dragocen i poželjan, ali koliko je dragoceniji i poželjniji život pobeđe, koji je zaista večni život. Budite spremni da pustite stari život da ode sve dok od njega više ne ostane ništa, tako da Gospod može ispuniti vakum svojim dragocenim životom.

Može se imati Život i njegova snaga. Bog želi da ga ima svako od nas i radi svim silama neba da nas dovede do mesta gde možemo da ga primimo.

Ali biće naše samo ako budemo spremni da damo sve da to primimo. Setite se da je čovek koji je dobio skupoceni biser bio čovek koji je prodao sve što je imao da ga dobije. Tako mora biti i sa nama da bismo stekli pravi i živi Biser Velike Cene.

Stoga, nemojmo se obeshrabriti. Ako smo došli do mesta gde prepoznajemo da smo izgubljeni i nedovršeni onda je to najbolja stvar koja bi nam se mogla dogoditi! Gospod nam ne može pomoći dok ne shvatimo da smo u takvom stanju.

Sada se okrenimo praktičnim koracima **kako** ući u to iskustvo. Prvi od tih koraka je obrađen gore, to je prepoznavanje da mi nemamo tu pravednost i da smo zato u izgubljenom i nedovršenom stanju. Sledeći korak je razumevanje prirode problema sa kojim se suočavamo. Budući da je problem ropstvo grehu, moramo se zapitati: „Šta je greh?“

Kad god javno postavim ovo pitanje, odgovor je obično ovaj stih:

...greh je bezakonje. 1. Jovanova 3:4

Grieh je bezakonje ili „prestup zakona“, kako to kažu neki biblijski prevodi. Ovaj odgovor je u potpunosti tačan, ali samo ako se razume u svim svojstvima. Obično ljudi misle na greh samo u smislu dela: neuspeh da se uradi ono što je ispravno ili stvarno izvršavanje pogrešnog dela ili misli. Prema ovoj definiciji, greh je **postupak** pogrešnog delovanja.

Znamo da svako pogrešno delovanje čini krivicu i da nas samo Božji oprostaj može toga osloboditi. Dakle, pred nama je jednostavna definicija greha: DELOVANJE čiji je rezultat stanje krivice za koji je božanski lek POMILOVANJE.

AKCIJE → KRIVICA → POMILOVANJE

Ali ova definicija ne ide dovoljno duboko da pruži rešenje problema. Tako se okrećemo drugom delu Pisma, tako da će puno značenje **1. Jovanove 3: 4** postati očigledno. U tom tekstu se podrazumeva mnogo više od fizičkog pogrešnog delovanja. Kako je Pismo dato da osvetli drugo Pismo, obratimo se njemu:

...je svaki koji čini greh rob grehu. Jovan 8:34

Ako je grešnik rob greha, šta onda mora biti greh? Odgovor je očigledan. Grieh mora biti gospodar, gospodar robova. Činjenje dela greha samo je izvođenje ili plod dubljeg, osnovnog uzroka. Prirodno, dela greha su ona koja se lakše i jasnije vide, ali iza tih postupaka je stvarni uzrok: gospodar

greha. Moglo bi se sa istinom reći i ovim rečima: „Svako ko je rob greha čini greh“.

Stoga nije osnovni problem **ono što radimo**, već **ono što jesmo**. Pošto smo robovi, učinićemo ono što nam zapovedi gospodar, naime postupke greha. Ovu istu istinu Isus je potvrdio kada je rekao:

Jer nema drveta dobrog da rađa zao rod; niti drveta zlog da rađa dobar rod. Jer se svako drvo po rodu svom poznaje: jer se smokve ne beru s trnja, niti se grožđe bere s kupine. Luka 6:43-44

Isus se poziva na zakon prirode koji je fiksiran i pouzdan i koji se ne može prekršiti. U stvari, ne postoji nijedan slučaj u celoj istoriji sveta kada je ovaj zakon ikada prekršen. Stoji nepovredivo i neraskidivo. Nikada grm trnja nije rodio smokve, niti grm kupine rodio grožđe. Ako želite da imate smokve, prvo morate da imate smokvu, a ako želite da imate grožđe, prvo morate da imate lozu. Drvo prvo mora biti dobro drvo pre nego što bi moglo roditi dobar plod. Isti princip koji deluje u prirodnom svetu deluje i u duhovnom svetu.

Samo dobro drvo može donijeti dobar plod, tako da samo dobri ljudi mogu činiti dobra dela. Kakva ćete osoba biti vi određivaćete vrstu dela koja ćete činiti. Čovek **prvo** mora biti dobar **pre nego** što može da učini dobro.

Zbog toga što se svako od nas rodio zlim i kao takav ne može doneti plodove pravednosti, onda sledi da ljudi pre svega moraju postati pravedni pre nego što se mogu pokoravati istini i zakonu Božjem. Pogledajte i vidite kako je to jasno izraženo Isusovim rečima:

Dobar čovek iz dobre kleti srca svog iznosi dobro, a zao čovek iz zle kleti srca svog iznosi zlo, jer usta njegova govore od suviška srca. Luka 6:45

Ovo nas vodi do osnovnog korena greha i otkriva nam šta je stvarni problem.

Sada imamo definiciju da je greh GOSPODAR, posledično stanje ROPSTVO, a božanski lek je SPASENJE.

GOSPODAR → ROPSTVO → SPASENJE

Ali zašto istražujemo ovo pitanje: „Šta je greh?“ tako usrdno i istrajno? Zašto je toliko važno da na to pitanje nađemo odgovor?

Evo razloga. Znamo da je zakon blagodati da **primamo** samo ono što **tražimo** verom:

Jer svaki koji ište, prima. Matej 7:8

Samo će tako oni koji traže izbavljenje od snage greha ikada ga primiti. Znanje i razumevanje šta je greh je od suštinskog značaja za nas da bi preduzeli korake koji će nam doneti blagoslov spasenja od greha i njegovih posledica. Samo oni koji traže izbavljenje će ga primiti. Niko neće tražiti izbavljenje izuzev onih koji shvaju da su u ropstvu. Niko nikada neće shvatiti da je u ropstvu izuzev onih koji razumeju postojanje i ulogu gospodara greha.

Stoga je razumevanje pitanja koje je pred nama od vitalne važnosti. Važnost se uvećava saznanjem da nije opšte shvaćeno da stvarni problem s kojim smo se suočili nisu dela greha, već sam koren greha. Stoga smo se molili za oprostaj i pomoć Božje milosti da se borimo sa delima greha ne dobijajući nikakvo izbavljenje. Koren je ostao i dalje stvara izdanke greha. Jedini mogući ishod takve situacije je grešiti, a zatim se kajati, i tako iznova i iznova. I tako mora i biće sve dok se konačno ne reši bedni koren problema ili, ako se nikada ne reši, umrećemo u svojim grehovima i biti izgubljeni.

Važnost razumevanja stvarne prirode našeg problema ne može se previše naglasiti. U Reči Božjoj, i poučavanjem i ilustracijom, ova lekcija se više puta ponavlja. U preostalom delu ovog poglavlja proučićemo jednu takvu ilustraciju, kako bi sila ove istine postala jasnija za naš um. Ta ilustracija se nalazi u iskustvu dece Izrailja dok su bili u egipatskom ropstvu.

Razmotrimo priču i situaciju zajedno. Izrailjci rade iz dana u dan na zadatku građenja egipatskih gradova. Ali ko su bili ti ljudi? Oni su bili deca Avrama, Božji narod. Oni su znali

zakon i bili su jedini živi narod na zemlji na koga je Gospod mogao da gleda kao da je Njegov. Ali dok su radili iz dana u dan dajući sve svoje vreme, svoj talent i svoju energiju zadatku, čije su kraljevstvo gradili? Oni su gradili carstvo Sotone na ovom svetu. Svakako se može istinito reći, gradili su Egipatsko carstvo, ali ono je bilo carstvo Sotone, a izgradnja jednog bila je samo izgradnja drugog.

Ovde je zaista čudna situacija, - pravi Božji narod bio je potpuno predan zadatku izgradnje carstva najgoreg neprijatelja Božjeg carstva. Zašto su to uradili? Da li je to bilo zbog ugodnog posla? Da li je to bilo zato što je plata bila dobra? Nije bilo ni jedno ni drugo, jer je posao bio težak i nezahvalan pod nemilosrdnom vrućinom egipatskog sunca.

Posao ne samo da je bio naporan i neprijatan, već su ti ljudi u srcu i umu znali da ne treba da rade tu vrstu posla. Oni su od svih ljudi na zemlji bili poslednji koji bi trebalo biti na tom mestu radeći tu vrstu posla. To nije bila dobrovoljna usluga koju su obavljali.

... i uzdisahu od nevolje sinovi Izrailjevi i vikahu; i vika njihova radi nevolje dođe do Boga. 2. Mojsijeva 2:23

Poput čoveka iz Rimljanima 7, mogli bi reći:

... jer ne činim ono šta hoću, nego na šta mrzim ono činim. Rimljanima 7:15

Zašto su to onda radili? Radili su ono što su radili **zbog onoga što su bili**. Bili su robovi, robovi okrutnih gospodara koji su svakodnevno stajali nad njima sa strašnim bičevima u rukama, a jadni robovi se nisu usudili bilo šta drugo da urade sem da se povinuju nalogima gospodara robova. Bili su nemoćni da učine bilo šta drugačije. To što je svaki rob činio **znao** je da je pogrešno, baš ono što je želeo da radi nije mogao, dok je ono što je najviše mrzeo bilo upravo ono što je činio.

Bilo bi nemoguće dati bolju ilustraciju pravog deteta Božjeg pod tiranijom gospodara greha. Tu je čitava situacija prikazana do savršenstva. Što više neko proučava iskustvo u Egiptu, to bolje vidi problem **nevoljnog** grešnika koji zna

zakon i žudi da ga drži, ali je i dalje pod moći gospodara greha.

Sada je očigledno da čovek u Egiptu nikada nije mogao da reši svoj problem pokušavajući da se izbori sa radnjama koje je činio u izgradnji Sotoninog carstva. Jedino moguće rešenje za njega bilo je slomiti moć gospodara greha. Onda i samo onda kada je to uklonjeno, mogao je biti slobodan da služi Živom Bogu onako kako je znao da treba i mora.

I to je vitalno pitanje kome je ovo poglavlje namenjeno, da nas nauči i da bude vrlo jasno. To je poenta do koje moramo doći, da bismo saznali pravi uzrok i koren našeg problema. Zatim se prepustimo Gospodu da se pozabavi time, baš kao što je i fizičko ropstvo Izrailjaca završilo slomom moći Egipta, tako će se duhovno ropstvo pravog deteta Božjeg završiti slamanjem moći gospodara greha.

Izrailjci su mogli da se oslone samo na jednu silu kako bi rešili svoj problem. U sebi nisu imali moć kojom bi srušili moći Egipta, koji je tada bio neprikosnoveni vladar čitavog sveta. Nisu mogli naći pomoć u narodima oko sebe, kao što su Hananci, Hetiti i Filisteji. Kultura, disciplina, obrazovanje i obuka nisu bili ništa. Drugim rečima, na licu cele zemlje nije bilo ničega što bi moglo bar samo početi spasenje iz te situacije. Samo je Bog nebeski imao moć da ih spase od tog ropstva i dovede ih u zemlju slobode.

Na potpuno isti način, nema nam pomoći osim direktne Božje snage. Obrazovanje, kultura i disciplina su ovde nemoćni da nas spasu. Ne postoji ništa na celom svetu na šta možemo da gledamo kao na rešenje svog problema. U čovekovoju ruci nema ničega što bi moglo to rešiti, ništa više nego što je u čovekovoju moći da trnov grm rodi jabuke ili da vuka pretvori u jagnje. Izbavljenje čoveka iz snage greha nije ništa manje čudo od izbavljenja sinova Izrailjevih iz Egipta, i samo sila Božja to može učiniti.

Grijež je bezakonje. 1. Jovanova 3:4

U ovom tekstu se krije istina da greh nije samo ono što radite, već ono što jeste. Kad se zaista shvati, bezakonje je stanje bića, to je položaj, mnogo više nego što je akcija. Samo oni u kojima su ustoličeni sami principi pravednosti, oni u kojima boravi sila Božja, samo oni su u granicama utvrđenim zakonom i životom Božjim. Svi ostali su izašli iz harmonije, prešli postavljena ograničenja i tako su u drugom taboru. A boravak u drugom taboru podrazumeva promenu stanja. To znači da je neko izašao iz jednog stanja, naime iz stanja pravednosti ili zakonitosti, u drugo stanje postojanja, naime nepravde ili bezakonja. Činiti takvu promenu je greh. Stoga je greh stanje bića, opis onoga što jeste, zaista i zapravo bezakonje.

Još u Egiptu, gospodara robova je bilo lako videti i njegova uloga se jasno prepoznala i razumela, ali duhovnog gospodara greha ni na koji način nije lako prepoznati i razumeti. Skriven je u telu gde boravi i teško je otkriti njegovo prisustvo.

U Bibliji je gospodar greha opisan na više načina, kako bi nam se bolje otkrio karakter ove moći i tako nam se omogućilo da shvatimo kako ta moć deluje i kako sa njom treba postupati.

- U **Jezeckiji 36:26** opisana je kao „**kameno srce**“
- U **Rimljanima 6:6** to je „**telo grešno**“
- U **Rimljanima 7:1-5** otkriva se da je to plod iz braka sa starim mužem
- U **Rimljanima 8:7** to je „**telesno mudrovanje**“
- U Bibliji su bolesti, naročito paraliza i guba, upotrebljene da ilustruju prirodu ove moći u čoveku.

Svim ovim imenima i ilustracijama postali smo svesni stvarnog uzroka naših poteškoća. Bilo kojim imenom nazvana to je unutrašnja zla snaga u pojedincu koja tako lako i spremno reaguje na đavolov apel. To je živo neprijateljstvo prema Božjem zakonu kome nikada neće biti pokoreno iz vrlo jednostavnog razloga što po svojoj prirodi to nikada ne može biti.

Ovo je pravi greh. Dela greha su plod ili spoljašnje delovanje ovog osnovnog problema. Oni su plod. Ovde je koren.

Rešenje problema nije u pokušaju ispravljanja radnji greha, već u ispravljanju uzroka tih dela. Došlo je vreme da prestanemo sa fokusiranjem pažnje na postupke greha koji su očigledni i koji se lako vide takvi kakvi jesu. Umesto toga, sama grešnost treba da postane uzrok naše zabrinutosti i našeg priznanja.

Postupci greha su nam pokazatelj kakva vrsta osobe smo unutar sebe. Kao što nam trnje na trnovom grmu ukazuje na to kakvo je to drvo i da je to vrsta koja zaslužuje samo uništenje, tako neka i postupci greha otkriju šta su i pokažu nam ono što zaslužuje samo uništenje. Tada treba da naučimo kako da dođemo do Gospoda i učinimo da On to reši tako odlučno da je problem potpuno rešen.

Pre nego što se okrenemo načinu na koji se to postiže, problem moramo proučiti malo dublje u sedmom poglavlju Rimljanima, jer se u ovom poglavlju jasnije nego bilo gde obrađuje problem čoveka u ropstvu greha.

Glava 9

Čovek Rimljanima sedam

Pavle govori o problemu ropstva grehu dva puta u Rimljanima sedmoj glavi. Pre svega ilustracijom žene i dva muža, a zatim roba koji je u rukama greha. U ovom poglavlju naše studije posvetićemo se razmatranju drugog dela. Pavle opisuje svoje iskustvo u vreme kada nije bio svestan dubokih duhovnih zahteva Zakona prema svom životu:

A ja življah nekad bez zakona; a kad dođe zapovest, onda greh ožive. Rimljanima 7:9

Što će reći, živio je svoj život bez pozivanja na Božje zapovesti i kao takav bio je voljni grešnik. Oni koji su „živi bez zakona“ uključuju dve klase ljudi. Prvo, uključuje sve one na svetu koji se nikada nisu suočili sa porukom pravednosti i žive svoj život u potpunosti bez nje. Drugo, uključuje i one u crkvama koji znaju zakon samo kao pravni dokument. Revnosniji od njih nastoje neprestano da daju savršenu poslušnost tom zakonu i uspešni su u postizanju spoljne saglasnosti sa njegovim zahtevima, koje s ponosom i sigurnošću smatraju prihvatljivim Bogu, ali to nije tako. Takva „pravednost“ je njihova vlastita i to su sve prljave krpe.

Ovo vrlo jasno otkriva vitalnu istinu da čovek može znati sva slova zakona i da može najiskrenije poštovati njegove zahteve spolja, a da uopšte ne poznaje Božji zakon. Svedočenje samog Pavla to dokazuje. Opisujući sebe u onom periodu kada je živio bez zakona, Pavle je rekao:

... da po poznatoj jeresi naše vere živoh farisejski.

Dela 26:5

Po revnosti gonih crkvu Božju, po pravdi zakonskoj bih bez mane. Filibljanima 3:6

U takvom položaju, bio je dobro upućen u sav zakon Božji koji je otkriven u Starom zavetu. Bilo je ogromnih delova Svetog pisma koje je naučio napamet. Bio je najpažljiviji

poštovalac subote zakona i izuzetno revnosan radnik za jevrejsku crkvu. Njegov život je bio potpuno ispunjen verskom aktivnošću. Oni koji bi posmatrali sa strane delili bi s njim uverenje da ako je neko dete Božje, onda to sigurno jeste on, - ako je neko držao zakon to je bio on.

Ali kada su mu se otvorile oči i kad je video Božji zakon u njegovoj duhovnoj dubini i lepoti, onda se osvrnuo na to vreme i izjavio da je bio toliko daleko u svom razumevanju šta je zakon, da se može reći da je živeo bez njega ... Nekima je ovo možda teško razumeti. Legalističkom umu koji vidi samo strogo slovo zakona i koji je proveo čitav svoj život stavijajući svu energiju u napore da održi svaki deo tog zakon bez mane, gotovo je nemoguće razumeti.

Kako to da neko ko je toliko upućen u svaki deo zakona može reći da taj zakon uopšte nije imao? To je bilo zato što je zakon sjajan odraz čudesne ljubavi i karaktera Boga i kao takav može ga videti i razumeti samo um koji je osvetljen Duhom Svetim. Legalista zna samo uski i restriktivni kodeks, koji ga stavlja u odvratno ropstvo. Duhovno nastrojeni čovek vidi, zajedno sa apostolom Pavlom, nešto više i veličanstvenije, divno načelo koje oslobađa dušu od ropstva u slavnu slobodu sinova Božjih. Dakle, kad su se Pavlove oči otvorile, on se osvrnuo na taj period svog života i izjavio da je živeo bez zakona.

Bilo je to otrežnjujuće i zastrašujuće saznanje kad se otkrije da ono što je smatrano spasom uopšte to nije. Umesto toga, to je bilo potpuno živeti bez zakona kao da ga nikada nije ni čuo. I svakom čitaocu ovih reči ova istina mora da bude povod za najtrezniji i najozbiljniji osvrt na svoje duhovno stanje i položaj da ne bismo bili poput Pavla i dok se ponosimo time da imamo Hristovu pravednost, da smo revnosni radnici u Učiteljevoj stvari, mi smo još toliko daleko od pravednosti vere da kao da nikada nismo ni poznavali zakon i tako živimo kao „voljni grešnici“.

Razmislite o poruci upozorenja Laodikejcima koji **misle** da su bogati, a **ne znaju** da su jadni i bedni, siromašni, slepi i

goli i ozbiljno razmislite o smrtonosnoj opasnosti da budete tako samoobmanuti.

Gospod čuva vernu stražu nad svakom dušom, i svima i za sve On će izvršiti svoje božansko delo blagodatni ako mu oni daju priliku. Njegov prvi rad mora biti da nas dovede do uverenja u naše stvarno stanje, a da bi to učinio, zakon moramo videti u svoj njegovoj duhovnoj lepoti i moći. To je lek za duhovno samoodobravanje i samozadovoljstvo.

A ja življah nekad bez zakona; a kad dođe zapovest, onda greh ožive, i ja umreh... Rimljanima 7:9,10

Istina je da duhovne stvari razumeju samo oni koji su duhovni i da prirodna osoba ne razume stvari Duha Božjeg. Ali Gospod je u stanju da u dušu unese dovoljno prosvetljenja Duha da joj omogući da vidi pravu prirodu i snagu zakona. Ako prirodno srce odbije da primi ovo uverljivo otkrivenje, Gospod više ništa ne može učiniti za tu dušu, ali ako je otkrivenje primljeno, tada se um otvara da primi duhovnu istinu.

Ovo je "očnja mast" koja se nudi Laodikejcima kako bi mogli da vide pravo stanje i prirodu svog izgubljenog stanja. To je dar Božji kroz službu Duha koji je toliko neophodan; bez toga niko nikada ne bi bio doveden na mesto gde bi bio spreman da nastavi da ide ka spasenju.

Možda smo laskali sebi, kao i Nikodim, da je naš život bio ispravan, da je naš moralni karakter ispravan i da mislimo da ne treba poniziti srce pred Bogom, poput običnog grešnika: ali kada Hristova svetlost zasja u našim dušama, videćemo koliko smo nečisti: uvidećemo sebičnost motiva, neprijateljstvo protiv Boga, koje je oskrnilo svaki životni čin. Tada ćemo znati da je naša sopstvena pravednost zaista prljava krpa i da nas samo Hristova krv može očistiti od nečistoće greha i obnoviti naša srca po naliku na Njega. Jedan zrak slave Božje, jedan sjaj Hristove čistote, koji prodire u dušu, čini svako mesto oskrnjenja bolno razlučivim i otkriva deformacije i nedostatke ljudskog karaktera. Čini očiglednijim nesvete želje, neverstvo srca, nečistoće usana.

Dela nelojalnosti grešnika kojima čini ništavnim Božji zakon, izložena su njegovom pogledu, a njegov duh je pogođen i pati pod uticajem ispitujućeg Božjeg duha. Gnuša se sebe dok gleda na čisti, besprekorni karakter Hrista.

Put Hristu, 28.29

To su prvi koraci ka Hristu. Prvi korak je poznavanje zakona Božjeg ne kao pukog pravnog dokumenta, već kao moć osude. U ovoj fazi Pavle je imao to znanje, jer kaže:

Tako je, dakle, zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra. Jer znamo da je zakon duhovan; a ja sam telesan, prodan pod greh: Rimljanima 7:12,14

Kad osoba sebe vidi onakvom kakva zaista jeste, takvo znanje će uvek doneti vrlo duboko uverenje o grehu. Takvo uverenje ako mu se ne pruži otpor vodiće ka istinskom pokajanju.

Pokajanje uključuje tugu zbog greha i okretanje od njega. Put Hristu, 23

Istinsko pokajanje se razlikuje od lažnog pokajanja Isava, Valama, Ahana i Jude koji nisu mrzeli svoj greh, već samo posledice toga kada su videli da će požnjeti rezultat svog puta. Istinsko pokajanje znači da mrzimo sam greh **jer je greh**, baš kao što mrzimo prljavštinu jer je prljavština. Da u ovom poglavlju postoji iskustvo istinskog pokajanja, vidi se iz Pavlove ispovesti:

... nego na šta mrzim ono činim. Rimljanima 7:15

Ovo je iskrena mržnja prema grehu i sa njom vrlo određen napor da se od njega odvratimo. Još uvek Pavle nije naučio jedan istinski i uspešan način da odbaci greh od sebe, ali se od njega okretao svom svojom snagom i voljom koju je imao. Zapravo tako veliki je bio njegov napor i odlučnost da je bio van sebe.

... a ja sam telesan, prodan pod greh: Jer ne znam šta činim, jer ne činim ono šta hoću, nego na šta mrzim ono činim. Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mom. Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim. Rimljanima 7:14,15,18

Prema Hristu je preduzeo određeni broj koraka:

Znanje,

Ubeđenje,

Pokajanje,

Priznanje,

i očigledna Odluka da hodi sa Gospodom.

Ali iako su ovo definitivni koraci ka Hristu, oni još uvek nisu koraci sa Hristom. Pre nego što zaista i u potpunosti hodimo sa Hristom, mora se postupiti po odluci i inteligentnom posvećenju. Postoji jedan ispravan način i mnogo pogrešnih načina pristupanja Bogu. Ako ne znamo pravi način, uzalud ćemo tražiti dok se taj pravi put ne otkrije. Ovde, u sedmom poglavlju Rimljanima, Pavle je imao skoro sve što mu je trebalo:

poznavanje zakona

duboka mržnja prema grehu

priznanje sopstvenog očajnog stanja grešnosti

čvrsta odluka da služi Gospodu

preduzimanje najvećeg napora da se to uradi

Ali pošto mu je nedostajalo znanje o Božjem putu pravednosti, još uvek je mogao samo da prizna da je bio „**ja sam telesan, prodan pod greh**“.

Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim.

Rimljanima 7:18

Dakle, dok je Pavle imao sve to, trebao mu je još jedan korak pre nego što je uspeo da nađe mir Božji u potpunosti. Preduzeo je određene suštinske korake ka Hristu, ali još nije napravio nijedan korak sa Hristom, a **kako** da preduzme taj sledeći korak bila je velika pitanje njegovog života.

Vrlo je očigledno da Pavle misli da se čovek sastoji od tri različita aspekta. On se poziva na sva tri tokom svog učenja u ovim poglavljima, a ona su sledeća:

Fizičko telo

Prvo je fizičko telo koje je instrument kojim se izvršavaju radnje greha:

Niti dajte udova svojih grehu za oružje nepravde; Rimljanima 6:13

Intelektualni um

Drugi aspekt ljudske prirode je intelektualni um. Ovde je kraljevska moć razuma i moć učenja, razmišljanja, izbora i donošenja odluka. Moguće je naučiti neke vrlo visoke ideale i težnje u ovom carstvu ljudske prirode, ali čoveku nedostaje moć da te ideale i dostigne. Ovo izvlači na videlo činjenicu da istinsku religiju nemaju oni koji se drže najviših ideala i standarda, već oni koji ne samo da se drže tih standarda već i uče kako da se ti ideali dostignu.

Svi velikani drevnih vremena, poput Platona i Marka Aurelija, učili su visokim moralnim standardima i vrlinama, ali nedostajala im je snaga da žive ono što su učili kao ispravno. Upravo je to problem čoveka iz Rimljanima sedam. On zna šta je ispravno i želi da učini ono što je ispravno, čak je utvrdio svoju volju da čini dobro, ali otkriva da ne može.

Duhovna priroda

Glavna nevolja leži u tom trećem aspektu čovekove prirode.

U Bibliji ovaj aspekt ima čitav spisak opisnih imena:

".. telesno mudrovanje." Rimljanima 8:7 (telesni um)

".. stari naš čovek." Rimljanima 6:6 (naše staro ja)

".. kameno srce." Jezekilj 36:26

".. zlo drvo ." Matej 7:17

Pogledajte kako Pavle pravi razliku između intelektualnih težnji čoveka i suprotno izkrivljene unutrašnje prirode:

Jer imam radost u zakonu Božjem po unutrašnjem čoveku; Ali vidim drugi zakon u udima svojim, koji se suproti zakonu uma mog, i zarobljava me zakonom grehovnim koji je u udima mojim. Rimljanima 7:22.23

U čoveku u Rimljanima sedam deluju dve sile. Jedna sila je u potpunom skladu sa voljom Božjom i samo se raduje zakonu Božjem.

Celokupna namera ovog aspekta čoveka je da služi živom Bogu sa celovitom i nepodeljenom predanošću. Ali, „**ratovanje protiv**“ toga je zakon greha u udimu. Bez senke sumnje, ova poslednja je jača od te dve sile, jer je rezultat ovog ratovanja da „zakon greha“ dovodi celog čoveka u zatočeništvo protiv volje intelektualnog uma, što je naravno volja čovečja. Ova unutrašnja snaga neprestano pobeđuje volju uma.

Sada zastanimo da uočimo razliku između čoveka koji prolazi kroz iskustvo opisano u Rimljanima sedam i čoveka koji je on bio pre nego što je ušao u to iskustvo.

Ranije je rečeno da je život živeo bez zakona. To znači da je u to vreme bio voljni grešnik. Bio je zadovoljan što je i dalje grešio i nije imao savesti o tome ili, još gore, verovao je da je u velikoj meri hrišćanin. Ovo je stanje fariseja u sinagogi koji je podigao glavu i zahvalio Gospodu što je bio pravedan čovek, a tačno je to i stanje Laodikejca koji misli da je bogat i uvećan dobrima i da ne treba ništa, ali ne zna da je jadan i bedan i siromašan i slep i go. I ne znajući ništa O svojoj velikoj nemaštini, zadovoljan je da nastavi, takav kakav je, dalje do kraja svog života. Zaista je **voljni** grešnik.

Ali čovek iz Rimljanima sedam ima znanje o zakonu, uverenje u svoju grešnost i potrebu, živu mržnju prema grehu koji ga tako lako osvaja i trudi se da se od njega odvrati. Priznao je svoje stanje i izrazio svoje oduševljenje Božjim zakonom i utvrdio svoju volju da ga poštuje.

Intelektualno je ubeđen u ispravnost istine o Bogu i stoga ima intelektualno obraćenje. A ovo je praćeno vrlo obimnim poštovanjem zahteva zakona što se tiče spoljašnjeg akta. Stekao je članstvo u crkvi, veran je radnik za crkvu, nikada ne propušta da da desetak i darove, a po svemu spolja gledano je dobar kao i onaj do njega i ima vrlo lepu reputaciju, uglednost i pristojnost.

Dakle, mnogo je stekao. Ali, - **on je još uvek grešnik.** Iako je ranije bio voljni grešnik, sada je nevoljni grešnik, ali, neka se ponovi, **grešnik i dalje.**

Bilo je nekih promena, istina, ali promena nije otišla dalje od dela uma koji razmišlja. Nije došlo do promene u duhovnoj prirodi čoveka koja se, budući da je koren problema, mora promeniti pre nego što čovek počne da proizvodi istinske plodove pravednosti.

Ako smo razumeli sliku koju Pavle pokušava da nacrti u ovom poglavlju, prepoznaće se da je ovo opis iskustva prosečnog današnjeg člana crkve.

Jednog dana sam sedeo u kancelariji čoveka koji je bio visoki zvaničnik velike crkve. Bio je vodeći starešina te crkve mnogo, mnogo godina i uživao je dobru reputaciju među svojim bližnjima, ali s tugom je priznao da je slika poraza u Rimljanima sedam tačna slika njegovog života. Ono što je tačno o tom čoveku, tačno je i sa većinom ostalih. Samo pročitajte Rimljanima sedam prosečnom članu crkve i postavite pitanje: „Da li je to vaše iskustvo?“ i oni će kazati da to sigurno jeste.

Ovde se postavlja vrlo ozbiljno i važno pitanje: da li bi bilo ko u duhovnom stanju opisanom u Rimljanima sedam koji je došao na kraj probe svog života dok je još uvek u tom stanju, da li bi u jutro vaskrsenja ustao sa pravednicima? Na ovo pitanje neki ljudi bez oklevanja odgovaraju, Da! Drugi brzo odgovore Ne! dok su opet drugi neodlučni. Dopustićemo da Biblija sama odgovori. U poslednjim stihovima Rimljanima 7 Pavle očajnički vapi:

Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove? Rimljanima 7:24

Pavle se moli za izbavljenje, da bude oslobođen, da bude nezavisan. Ovo je vapaj onoga koji nije slobodan, onoga koji je u ropstvu. Kao odgovor na njegov vapaj, daje mu se dar slobode, što je vidljivo iz njegove molitve zahvalnosti koja odmah potom sledi:

Zahvaljujem Bogu svom kroz Isusa Hrista Gospoda našeg! Rimljanima 7:25

Uvodne reči Rimljanima osam uvode kontrast, novo stanje stvari:

Nikakva, dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu. Rimljanima 8:1

Ako sada kada je oslobođen nema osude, šta je moralo biti pre nego što je pušten? Očigledan odgovor je da je još uvek moralo biti osude. Čovek koji je pod ropstvom greha je pod osudom, dok čovek koji je slobodan nije pod osudom.

Ako želimo da znamo da li je čovek iz Rimljanima sedam slobodan od osude, moramo samo da se zapitamo: „kakav je njegov stav? Slobodan ili vezan? " Ne postoji sumnja o odgovoru. Celo svedočenje ovog poglavlja je da je on u ropstvu.

... a ja sam telesan, prodan pod greh: Jer ne znam šta činim, jer ne činim ono šta hoću, nego na šta mrzim ono činim. Rimljanima 7:14,15

Ovo nije jezik čoveka koji je slobodan. To je jezik čoveka koji je u ropstvu i ne može da radi baš ono što želi što bi mogao da radi da je slobodan. On nije oslobođen ropstva zakona greha i smrti, i zato mora biti osuđen.

„Osuda“ je pravni pojam, kome je suprotno „opravdanje“. Ako nema osude znači ima opravdanja. Stoga, tamo gde postoji osuda, sasvim sigurno nema opravdanja. Utoliko što je čovek iz Rimljanima sedam pod osudom, onda sigurno nema opravdanja. Kako god pogledaš, jasne činjenice u ovom slučaju tako stoje. Dakle, čovek u Rimljanima sedam je u ropstvu, stoji pod osudom još uvek i tako nema ni divnog dara i blagoslova opravdanja. Opravdanje je naš uslov za ulazak na nebo. Neopravdani nikada neće hodati tamo.

Opravdavši se, dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista, Kroz kog i pristup

nađosmo verom u ovu blagodat u kojoj stojimo, i hvalimo se nadanjem slave Božje. Rimljanima 5:1.2

Čovek u Rimljanima sedam nema ni uslov za nebo. Neopravdan, on je dakle nespasen. Ako bi umro dok još uvek nije izašao iz ovog iskustva, tada bi večno propao. Reč Boga Živog to zaista čini vrlo jasnim. Ali Biblija po ovom pitanju ima još šta da kaže:

Jer svaki koji je rođen od Boga pobeđuje svet; 1. Jovanova 5:4

Iz ovoga sledi da svet pobeđuje svakoga ko nije rođen od Boga. Da bismo utvrdili da li se čovek iz Rimljanima sedam rodio ponovo ili ne, sve što moramo da uradimo je da postavimo pitanje: „Da li pobeđuje svet ili ga svet nadvladava?“ A odgovor je što je moguće jasniji da ga svet nadvladava i **da zato nije rađen ponovo**. Isus je zauvek jasno rekao da ako se čovek ne rodi nanovo, ne može ući u carstvo nebesko:

Zaista, zaista ti kažem: ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstvo Božje. Jovan 3:3

Opet je Biblija jasno pokazala da čovek iz Rimljanima sedam nije spreman za vaskrsenje pravednih. Ovo nije opisano nigde bolje nego u sledećim pasusima:

Koliko je ljudi svojim iskustvom dokazalo istinitost ovih Svetih stihova. Koliko ih se odlučilo i odlučilo ponovo, a ipak su se njihove najiskrenije rezolucije pokazale pred iskušenjem slabe poput vode. Nisu imali snage i nisu znali šta da rade, a nažalost njihove oči nisu bile toliko uprte u Boga koliko u sebe i neprijatelja. Njihovo iskustvo je bilo neprekidna borba protiv greha, istina je, ali i stalni poraz.

Nazivate li vi ovo istinskim hrišćanskim iskustvom? Postoje neki koji zamišljaju da jeste. Zašto je onda apostol u teskobi duše zavapio „**Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove? Rimljanima 7:24**”.

Je li to istinito hrišćansko iskustvo, telo smrti, toliko strašno da je duša primorana da vapi za izbavljenjem - zaista ne ...

Šta je ovo ropstvo i zarobljeništvo već je pokazano. To je ropstvo greha, ropstvo prisiljavanja na greh čak i protiv volje, snagom naslednih i stečenih zlih sklonosti i navika. Da li Hristos oslobađa iz istinskog hrišćanskog iskustva - ne zaista! Tada ropstvo greha na koje se apostol žalio u sedmoj glavi Rimljanima nije iskustvo deteta Božjeg, već sluge greha. E.J. Vagoner, Hristos i njegova pravednost, str. 86.87

Biblija nam potpuno jasno kaže da, iako je čovek iz Rimljanima sedam mnogo toga stekao, još uvek nije dobio spasenje. Istina, on poznaje Božji zakon; ima duboko lično uverenje u sopstveni greh; on se kaje sve dok mrzi greh i sopstvenom snagom se okrenuo od njega. Iskreno je i otvoreno priznao svoj problem; bez sumnje se pridružio crkvi; a može čak biti kao što je i sam Pavle bio vrlo revnosan radnik crkve. Ali pošto još uvek ima staru duhovnu prirodu i zato je rob greha, on ne pripada Hristu već Sotoni, i zato je i dalje opterećen telom smrti. Još nije stekao život večni.

Spoznaja da iskustvo Rimljanima sedam nije iskustvo istinskog deteta Božjeg, može biti vrlo uznemirujuće otkriće onima koji su se godinama ponosili time što su Božja prava deca. U stvari, to je previše za neke i oni više vole da misle, iako su dokazi protiv toga, da je njihov odnos s Bogom u redu. Stoga se okreću protiv i odbacuju ovo jasno otkriće gde se nalaze.

Ali nema potrebe da ovo otkriće izazove patnju. Naprotiv, morali bi biti veoma zahvalni Bogu što nam otkriva naše nedostatke i naše neuspehe. Čitavo iskustvo Rimljanima sedam božanski je stvoreno da nas dovede do takvog shvatanja sebe i svojih potreba da možemo biti vođeni da se domognemo divnog dara spasenja koji nam se slobodno nudi. Bez iskustva Rimljanima sedam nikada ne bismo naučili da odustanemo od pokušaja da sami sebe spasemo; nikada ne bismo saznali šta je naš stvarni problem, a pošto nikada ne bismo naučili, nikada ne bismo mogli da potražimo i nađemo rešenje za to.

Ovi vitalni koraci ka Hristu, kako su navedeni u Pavlovoj borbi u Rimljanima 7, ne prestaju sa novim rođenjem. Naprotiv, oni su sa nama u našem hrišćanskom životu. Oni koji su bili prvobitno koraci ka Hristu, sada postaju koraci ka još bližem i bližem sjedinjenju dok hodamo s Njim. Mi na početku svog hrišćanskog iskustva ne dobijamo i zaista ne možemo primiti sve znanje zakona koje je moguće dobiti.

A put je pravednički kao svetlo videlo, koje sve većma svetli dok ne bude pravi dan.

Priče Solomonove 4:18

Znanje koje primimo na početku treba da prati dublje i sve dublje osvetljavanje istine i svaki korak će nam doneti odgovarajući osećaj dubine grešnosti greha. Videćemo u svom životu aspekte nepravde koje ranije nismo videli, i tako će se naše uverenje u lični greh i pokajanje za taj greh produbiti i proširiti. Biće još dubokih priznanja i odluke da služimo Gospodu svim srcem: mudro, postojano, inteligentno posvećenje Bogu.

I tokom čitavog puta do carstva mi ćemo ponavljati ova iskustva u tom nizu, ali to će uvek biti na višem i višem nivou. To neće biti priznanje za iste grehe i probleme kao juče, iznova i bez ikakvih promena. Svaki grijeh će se rešavati i ostavljati za sobom. Staro iskustvo frustracije i poraza biće stvar prošlosti.

POREDJENJE COVEKA U Rimljanima 7 i 8

PRE ULAZA U ISKUSTVO U RIMLJANIMA 7

- NEMA SPASENJA

1. Bez Božjeg zakona u istini
2. Nema uživanja u zakonu
3. Neosvedocen o grehu - samozadovoljan
4. U ropstvu, ali to ne zna
5. Pod osudom

6. Stoga nije opravdan
7. Pobeđen grehom
8. Nije ponovo rođen
9. Nepravedan
10. Ne može ugoditi Bogu
11. Smrt
12. Telesan
13. Ne trudi se da se pokorava Bogu
14. Voljni grešnik
15. Nije sin Boziji
16. Nema zaveta
17. Nema odgovora na Boziji uticaj

ZA VREME ISKUSTVA U RIMLJANIMA 7

- JOS NEMA SPASENJA

1. Poznaje zakon Božji u istini
2. Uziva u zakon u umu
3. Osvedocen o grehu i pokajan
4. U ropstvu i zna to
5. Jos pod osudom
6. Još uvek nije opravdan
7. Još uvek pobeđen grehom
8. Još uvek nije nanovo rođen
9. Još uvek nepravedan
10. Još uvek ne može ugoditi Bogu
11. Još uvek smrt
12. Telesan
13. Čini sve napore da se pokorava
14. Sada nevoljan grešnik
15. Još uvek nije Božji sin
16. Stari zavet je ovde na snazi
17. Priprema za ulazak u novi zavet

ISKUSTVO U RIMLJANIMA 8

- OVDE JE SPASAENJE

1. Zna sam duh zakona
2. Uživa u zakonu u umu i srcu
3. Osvedocen i pokajan
4. Oslobođen moći greha
5. Sada nema osude
6. Opravdan
7. Sada više od pobednika
8. Ponovo rođen
9. Pravedan
10. Zaista ugodan Bogu
11. Život
12. U duhu
13. Pokorava se po prirodi
14. Voljno poslušan
15. Pravi sin Božji
16. Novi zavet se primenjuje sada
17. Stari zavet ukinut

Glava 10

Ne pokušavanjem, već umiranjem

Sada je postalo vrlo jasno da naš stvarni problem nije ono što radimo, već ono što jesmo. Ovo zlo srce u nama je naš gospodar, a samim tim i izvor greha. Ako je zlo srce izvor, onda su dela greha potok. Potok je nečist iz prostog razloga što je izvor nečist, ili da se poslužimo drugom ilustracijom, plod drveta je zli plod, jer je drvo zlo drvo.

Svi znaju da je jedini način da se reši problem nečistog potoka je čišćenje nečistog izvora; jedini način da se zaustavi proizvodnja zlog voća je uništavanje zlog drveta. U svakom slučaju problem nije potok ili voće, već izvor i drvo. Potok i voće samo su neizbežni rezultati osnovnog problema.

Na potpuno isti način postupci greha nisu naš stvarni problem. Oni su samo neizbežno prevazilaženje uzroka problema - zle prirode u sebi. Božja istina je da radimo ono što radimo **zbog onoga što jesmo**.

Ni jedna istina ne uči Biblija jasnije od toga da je ono što radimo rezultat onoga što jesmo. Obrazovanje 146

Stoga moramo skrenuti pažnju na stvarni problem, - izvor greha - ako bismo želeli da se dela greha privedu kraju u našem životu. Baš kao što će čišćenje nečistog izvora očistiti potok koji teče iz tog izvora, tako će i čišćenje same prirode čoveka pročistiti čovekove postupke.

Ali kako ćemo se nositi sa ovom izvorom greha? Prva stvar koju treba znati i shvatiti je da se on nikada ne može podvrgnuti principima Božijeg zakona:

Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijem niti može. Rimljanima 8:7

Pročitajmo šta taj tekst kaže, verujmo onome što govori i prepoznamo istinu onoga što govori. Jasno i određeno kaže da um koji je usmeren na telo, a to je zla duhovna priroda, nije podložan zakonu Božjem: i ne može

biti. Ovde Božja reč glatko, konačno i jasno izjavljuje da je krajnja nemogućnost da se stara priroda povinuje Božjem zakonu. Ponovimo to. **To je krajnja nemogućnost.**

To znači da nikakva količina obrazovanja, discipline, potčinjavanja, snage volje, posvećenja i odluke nikada neće naterati naša stara srca da se pokore. Kako ćemo onda poslušati Božji zakon?

Ako se stara priroda ne može naterati da poštuje Božji zakon, onda je očigledno i jedino što treba učiniti da se toga otarasimo. To biste uradili sa zlim drvetom. Ne biste proveli ni minut pokušavajući da trnovi grm rodi jabuke. Otkopali biste ga iz korena i stavili u vatru i spalili. Na isti način zla priroda mora biti uklonjena i uništena. A ovo što smo otkrili je jedan jedini plan koji Bog ima za to. Ali mi nemamo moć da se oslobodimo starog života. Ovo je posao koji samo Bog može da uradi i koji želi da učini.

Nikakva, dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu nego po Duhu. Jer zakon Duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio me je od zakona grehovnog i smrti. Rimljanima 8:1.2

Šta Isus sada radi? **Oslobađa** nas zakona greha i smrti. Cela simbolika greha koju vidimo u ovim poglavljima je simbol gospodara robova, despotskog vladara. Osloboditi se od njega znači potpuno ukloniti moć tog gospodara robova, baš kao što je i smrt prvorođenog u Egiptu oduzela tu moć nad decom Izrailja. Tako će i nas Isus osloboditi jer će oduzeti moć gospodaru robova nad nama tako da više nema vlast nad našim životima.

Ovo je jedino moguće rešenje za bilo kog čoveka, da mu omogući da počne da živi zakon pravednosti u Isusu Hristu.

E sad, **kako** Isus to radi?

Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu. Rimljanima 6:6

Ono što je raspeto nije zatvoreno, ni prognano, ni potčinjeno, već je usmrćeno, uništeno i jedan i jedini program koji Bog ima na umu za vašu staru prirodu i moju staru prirodu je njeno potpuno uništavanje. Mora se skloniti s puta. To mora biti razapeto, mora biti uništeno do smrti. Drugog rešenja nema!

Međutim, nije dovoljno da se stara priroda usmrti. Mora da postoji drugi život koji će da je zameni. Nije dovoljno imati praznu kuću; moramo imati novog stanara. Ovo je Božji cilj za svakog otkupljenog i spasenog od moći greha.

I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašeg, i daću vam srce mesno. I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.
Jezekilj 36:26,27

Pažljivo zabeležite šta Bog namerava da učini. Kaže: „Ukloniću kameno srce iz vašeg tela“. Ono što je oduzeto sigurno više nije tamo. Sasvim je nemoguće izvaditi stvar iz nečeg i još je imati tamo odakle je izvađena. Ali Bog se tu ne zaustavlja! Na mesto gde je bilo staro srce, On sada stavlja novi duh i novo srce. Ovaj novi duh i ovo novo srce je Njegov vlastiti život pravednosti. Razmislite šta ovo znači. To znači da tamo gde je postojao izvor zla, izvor smrti koji je stvorio tok greha i smrti, sada postoji izvor života, čak i život Božje pravednosti, a ovaj izvor može da proizvede samo tok pravednosti.

Trebalo bi biti očigledno da je ovo jedino moguće rešenje koje će uneti pravednost u ljudski život. Uporedite ovo sa zakonom prirode:

Kako u prirodi tako i u milostii.

Hristove očigledne priče, 65

Dolazimo do parcele zemlje i u njoj nalazimo sjajni stari grm trnja koji raste i proizvodi svoje trnje. Nijedan baštovan nikada ne bi pokušao da natera taj trnov grm da daje voće bilo koje vrednosti, kao što su jabuke, grožđe, kruške ili breskve. Svaki baštovan zna da trnov grm nije podložan

zakonu voćarstva, niti u stvari može biti. Stoga ne gubi vreme sa obrezivanjem, đubrenjem, navodnjavanjem, već sekirom i budakom iskopa taj stari trnov grm i baci ga na uništenje u vatru. Tako prestaje da postoji. Ali sada je samo prazan prostor tamo gde je bio trnov grm, još uvek nema plodova koji rađaju, pa na mesto gde je bio stari trnov grm sada stavlja dobro drvo, lozu, jabuku, breskvu ili bilo koje drugo drvo koje on odabere. Sad kad ima dobro drvo, onda od tog dobrog drveta dolazi i dobro voće.

Kao u prirodi, tako i u milosti, i ovde je savršena ilustracija jednog jedinog načina na koji se život može promeniti da tok pravednosti počne da izlazi iz ljudskog života. Novo srce mora biti postavljeno na mesto starog srca.

I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti..

Jovan 8:32

Ovo nam donosi spoznaju zašto nismo ranije pronašli tu blagoslovenu slobodu. To je zato što nismo razumeli istinu stare prirode, njene moći, njene uloge i načina na koji će Bog s njom izaći na kraj. Ali sada kada znamo šta je naš problem i kako će se Bog s tim nositi, i činjenicu da se samo On može nositi s njim, dođimo stoga pred Boga i pomolimo se molitvom koja će biti pametna i molitvom koja će biti u potpunoj sglasnosti sa Njegovom voljom. Kleknimo pred Njega i kažimo:

„Gospode, sada sam došao do saznanja da sam u sebi grešnik i rob greha. Stari gospodar greha, koga je Pavle nazvao, zakon greha u mojim udovima, ima me pod kontrolom. Ceo život pokušavanja da savladam ovog gospodara greha, konačno me je ubedio u svetlu Reči istine da nemam moć da ga nadvladam. Ja sam samo običan rob. Ali Gospode, obećao si da ćeš iz mene ukloniti ovu grešnu prirodu. Obećao si da ćeš mi to uzeti i odstraniti od mene. Gospode, zahvaljujem ti na ovom divnom obećanju ovog divnog dela i upravo ovde se predajem tebi. Uzmi ovu grešnu prirodu, razapni je na

smrt i postavi na njeno mesto svoj besprekoran život, izvor pravednosti. Gospode, obećao si da ćeš to učiniti. Prihvatam obećanje. Verujem da si to učinio za mene i zahvaljujem Ti na tome. Amin. "

Moramo da naučimo da odbacimo stare molitve neverja: „Gospode, verujem da bi **mogao da mi daš** pobedu nad ovim grehom“. Takve molitve su ispunjene sumnjom i nevericom i potpunim nerazumevanjem onoga što Bog namerava da učini za nas. Dođimo smelo do prestola blagodati i tamo pred Bogom, i kroz Isusa Hrista, jasno i izričito tražimo ispunjenje obećanja i verujmo u njih i odmorimo se u njima. Tako će za nas započeti potpuno novi život, onakav kakav nismo ni sanjali.

Glava 11

Taj stari muž

Predugo smo tražili pravu stvar na pogrešan način. Nismo znali istinu po tom pitanju, pa zato što nismo znali pravi put, nismo uspeli da nađemo željenu stvar na kraju tog pravog puta. Pa čak i kada nam se pokaže na pravi način, polako to učimo. Dakle, u Božjoj Reči se ova istina naglašava iznova i iznova kako bi bila jasnija za naš um.

Stoga je potrebno da se ova istina još jednom ponovi pre nego što nastavimo dalje. U sledećim stihovima Pavle koristi ilustraciju žene koja je udata za muža:

Ili ne znate, braćo (jer govorim onima koji znaju zakon), da zakon vlada nad čovekom dokle je živ? Jer je udata žena privezana zakonom za muža dokle god on živi; a ako li muž njen umre, razreši se od zakona muževljeg. Zato, dakle, dok joj je muž živ biva preljubočinica ako pođe za drugog muža; a ako joj umre muž prosta je od zakona da ne bude preljubočinica ako pođe za drugog. Rimljanima 7:1-3

Ovde imamo sliku žene udate za muža i sasvim sigurno će dati dodatnu snagu ilustraciji ako o njemu mislimo da je okrutan, despotski gospodar, čovek koji nema simpatije, nežnosti, bez dobrote, ljubavi i uvažavanja želja svoje žene. Ova žena smatra da je njen brak s tim muškarcem nezadovoljavajući i opterećujući i da je ta veza potpuno sprečava da živi život kakav bi joj s pravom trebalo dozvoliti i koji u svom srcu želi da živi. Ona zastenje pod ovim strašnim ropstvom, pod ovom okrutnom zahtevnom službom. Ona to mrzi i žudi da bude slobodna.

Sada ona pogleda i ugleda, i vidi čoveka koji bi joj bio savršeni muž - čoveka koji ima sve osobine dobrote, simpatije i nežnosti, ljubavi i milosti; onaj koji bi bio pravi zaštitnik, istinski suprug. Potpuno je nemoguće da se uda za ovog

drugog i mnogo poželjnijeg muža, dok je ujedinjena sa prvim mužem. Ona mora biti oslobođena prve pre nego što se održi druga unija.

Ako postoji nešto što zakon nikada neće dozvoliti, to je brak žene istovremeno sa dva partnera. Svaki pokušaj njene udaje za drugog muškarca dok je još uvek ujedinjena sa prvim bio bi strogo osuđen zakonom. Prema tome, ona mora biti oslobođena od prvog supruga na potpuno zadovoljenje zakona, pre nego što može doći do bilo kakve zajednice sa drugim muškarcem. Ovo je poruka ovih stihova i kao takva predstavlja srce evanđeoske poruke.

Ali kad je jednom od prvog muža oslobođena tako što je odveden iz njenog života, tada je slobodna da se uda za novog muža. Sad, isti onaj zakon koji je ranije osuđivao bilo kakav odnos sa novim čovekom, zapravo je ujedinja sa njim. Da bi se ovo desilo, negde je trebalo da dođe do promene, ali imajte na umu da to nije bio zakon koji se menja. Nije u zakonu problem. Problem leži u situaciji žene i tu promena mora doći.

Mnogo je hrišćana koji pokušavaju da reše ceo problem spasenja uklanjanjem zakona, ali to nije mesto u kome je problem. Problem leži u grešniku i on je taj koji se mora promeniti. Kada se promeni, problem jednostavno više ne postoji.

Pre nego što nastavimo dalje sa ilustracijom iz sveta prirode, nacrtajmo sada duhovnu ilustraciju u celom ovom pitanju. U četvrtom stihu Pavle je rekao:

Zato, braćo moja, i vi umreste zakonu telom Hristovim, da budete drugog, Onog što usta iz mrtvih, da plod donesemo Bogu. Rimljanima 7:4

Iz ovog stiha nije teško otkriti koga simbolizuju tri strane uključene u gornju ilustraciju. Na ilustraciji imamo ženu, njenog muža i drugog muškarca. Idemo ih identifikovati jednog po jednog. Pre svega, drugi čovek je Onaj koji je vaskrsnuo iz mrtvih, a to je očigledno Hristos. Podjednako je

očigledno da žena sa ove slike ukazuje na one koji traže živi odnos sa Gospodom.

Tada ostaje treća strana, naime stari muž da bude identifikovan. Već smo videli da novi suprug, budući da je On koji je vaskrsnuo iz mrtvih, mora biti niko drugi do Hristos. Stoga, ako je Hristos novi muž, Njegov protivnik, jedini drugi pretendent na naklonosti ljudske rase mora biti Sotona. Ko bi drugi mogao biti? Sila i vrednost ove ilustracije postaće očiglednija kako nastavimo sa ovom studijom.

Ne možemo reći da je stari muž zlo srce, jer kada bi to bilo tako, onda bi novi muž morao da bude novo srce, kako bi tumačenje bilo dosledno. Naše proučavanje ovog odlomka Svetog pisma uskoro će otkriti da brak sa starim mužem proizvodi zlo srce, ali da sam muž nije zlo srce. Taj stari muž je Sotona.

Nije teško identifikovati starog muža nakon što nam je jasno rečeno ko je novi muž. Pošto je ova identifikacija obavljena, tada je vreme da se nastavi i stekne razumevanje svrhe novog braka. U Svetom pismu je navedeno da donosi plod Bogu:

Zato, braćo moja, i vi umreste zakonu telom Hristovim, da budete drugog, Onog što usta iz mrtvih, da plod donesemo Bogu. Rimljanima 7:4

Tragajući za značenjem izraza „da bismo mogli donijeti plod za Boga“ prvo ćemo postaviti pitanje „Šta je plod zemaljskog braka?“ Na ovo brzo dolazi odgovor: „Pa, deca naravno!“ Kada se muškarac i žena ujedine u braku, to je u svrhu rađanja po njihovoj vrsti, a plod ove zajednice su deca. Stoga je plod Hristovog braka sa vernikom, ili drugim rečima, božanstva sa čovečanstvom, porodica duhovne dece.

Uvek nas zanimaju imena dece iz fizičkog braka. Tako smo i mi zainteresovani da pronađemo imena dece koja su plod ili potomstvo duhovnog braka između Hrista i vernika. Ova imena su jasno i jednostavno otkrivena u Pismu:

A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, uzdržanje; na to nema zakona. Galatima 5:22.23

Zbir ovih svojstava je božanska priroda. Oni su karakteristika života u kome živi prisustvo Hrista kroz Njegov Duh, a činjenica ovoga potvrđuje gore iznetu misao da je božanska priroda **rezultat** sjedinjenja sa novim mužem, a ne sam muž.

Iz toga takođe sledi da kao što su dobra deca aktivna i energična, tako su i deca zlog braka aktivna i energična, a takođe proizvode dela koja predstavljaju tačnu reprodukciju svog karaktera. Ne mogu biti puni ljubavi, nežni, ljubazni, strpljivi itd. Oni mogu biti samo zli i zlonamerni i potpuno mrski.

Naš osnovni i temeljni problem nisu ona dela koja se u našem životu pojavljuju kroz instrument naše čovečnosti. Osnovni problem je brak. Pogrešan brak sotonskog sa ljudskim rodiće zlu decu, koja će zauzvat proizvoditi tok zlih dela. To onda može samo značiti da bi bilo krajnje uzaludno pokušavati izvesti dobra dela, dok još uvek imamo zlu decu stare duhovne prirode i dok smo još u braku sa starim mužem.

Pravo rešenje je udaja za novog muža i rađanje bolje dece, ali ne možemo se udati za novog muža jer smo već povezani sa starim mužem.

Razmotrimo sada ovu ilustraciju braka u svetlu ostalih stihova Rimljanima sedam i Pavlove borbe da se oslobodi moći greha. U početku žena nije potpuno svesna svoje stvarne situacije. Ona nije svesna problema u braku i tako je zadovoljna svojim životom do ovog trenutka. Dolazi vreme kada joj Božji zakon otvara spoznaju da su njen vlastiti život i ponašanje njene dece takvi da joj nikada neće dozvoliti da prođe na istražnom sudu. Ona prepoznaje da je u nebeskom društvu osuđena na večnu smrt zbog ponašanja svoje dece - mržnje, zlobe, gorčine, ponosa i svega drugog zla koje izvire iz njenog srca.

Tada ona gleda na savršenog čoveka Hrista Isusa i prepoznaje u Njemu uzor čistote i mira i moći i tako počinje da žudi da živi život koji bi mu bio ugodan. Žudi da bude udata za njega i da ga imenuje za svog zakonitog muža.

Ali muž u ovoj vezi ne deli promenu svoje žene. Niti ima želju, niti interes da se odrekne starog života i planira da nastavi dalje da živi, baš kao što je to činio do tada. Evo sada imamo dvoje ljudi koji imaju različite ciljeve. Žena u braku želi da služi Bogu. Muž nema takve namere.

Šta će se sada dogoditi? Mir je sada narušen i dok se supruga povlači u jednom pravcu želeći da dovede svoju decu pod kontrolu zakona Božjeg, muž sa slike će joj se odupreti i podstaći decu da se pobune protiv nje, da krše sve zakone Božje i da nastave sa svojim sopstvenim tvrdoglavim načinom činjenja zla.

Razmislite sada o nemogućnosti da ova žena ikada ostvari svoje želje. Da li se ona, kao krhka slaba žena, može suprotstaviti moćnom mužu i porodici divlje i snažne dece? Pa sigurno ne! Što više pokušava da ih privede u pokornost principima pravednosti, to će joj se suprug sve više odupirati što će više uzburkati zlu prirodu one zle dece koja sama po sebi nemaju nameru da služe Bogu. Otkriće da se čini da svaki njen napor samo pogoršava stvar.

Čitaocima mora biti vrlo očigledno da je ovo savršena ilustracija situacije svakog budućeg hrišćanina, kako je opisano u iskustvu Rimljanima sedam, koje smo prethodno zajedno proučavali u ovoj knjizi. Koliko je dobro ova frustrirana majka mogla reći sa apostolom Pavlom: „**Jer dobro što hoću ne činim, nego zlo što neću ono činim.**“ (Rimljanima 7:19). Ona želi da ta deca poslušaju Boga baš kao što i mi želimo da naša priroda donese plod pravednosti. Ali sama priroda te dece je takva da oni ne mogu i neće da se pokoravaju Bogu kao što se vuk neće ponašati kao jagnje. U Rimljanima 7 naučili smo da u čovekovim naporima postoji samo uzaludnost i poraz u pokušajima da donese dobar plod,

dok ima staru prirodu. To je nemoguće. To se jednostavno ne može učiniti.

Takođe smo naučili da zlo drvo ne može i neće doneti dobar plod. Ovo je opet nemogućnost. Međutim, takođe smo saznali da je način na koji ljudska priroda pokušava da dovede do pravednosti na ovaj način baš kao što ova majka hrabro pokušava da natera svoju decu prisilom da se pokore i potčine se merilima Božje pravednosti. Ali ona nema nade jer su, suprotstavljeni njoj, volja ove svojevoljne dece i snaga muža koji ih, u punoj saglasnosti sa svojom decom, podstiče da ne poslušaju svaku želju svoje majke.

Bez i najmanje senke sumnje, njena situacija kakva je sada je bezizlazna. Čini se da ona mora da preda svaku nadu u uspeh i da se podvrgne željama muža i dece i vrati se sa njima u stari život greha, **osim** ako ne postoji neki drugi način koji bi joj doneo uspeh koji traži. Svakako je sigurno to da ako nastavi na isti način to će doneti samo ponovljeni neuspeh i poraz. Taj način sigurno nije pravi način i nikada ne bi mogao biti.

Da postoji put, vrlo je očigledno iz činjenice da je u Pismu iznova i iznova navedena mogućnost poštovanja celog zakona Božjeg. Ponovo proučite početna poglavlja ove knjige da bi ta istina ostala sveža.

Ako onda postoji način, onda pitanje koje se sada mora postaviti glasi: „Koji je je to način? Kako ona može da pristupi zadatku da dobije poslušnost tamo gde sada postoji samo neposlušnost? Kako ona može da vidi žetvu dobrih dela tamo gde se sada pojavljuju samo nestašluci i problemi? Ovo je pitanje. Na to postoji odgovor i taj odgovor mora biti pronađen radi našeg spasenja.

Prvi i prirodan odgovor koji bi nam mogao doći je instinktivan. Ako se snaga žene ne može meriti sa zajedničkom moći dece i oca, pozovite pomoć da stane na njenu stranu protiv njih. Tada joj ostaje samo da se pobrine da snaga koju zove u pomoć bude dovoljna da nadvlada kombinovane snage protiv nje.

Ali ovo nije rešenje.

Na licu zemlje jednostavno nema muškarca koji poštuje sebe koji će ući u dom drugog čoveka, potčiniti njega i njegovu decu, a zatim početi na pravi način voditi dom kako bi udovoljio ženi kuće. Niko, baš niko, neće preuzeti takav zadatak.

To važi za situaciju sa kojom se suočavamo u svetu ljudskih odnosa, a još je istinitije na duhovnom polju. Jedan je čovek i samo jedan koji ima više moći od zajedničke moći đavola i njegove dece, a to je čovek Isus Hristos. A ako postoji i jedna stvar koju On neće da uradi, to je da uđe u dom drugog čoveka i od njega preuzme kontrolu nad njegovim domom.

Isus to ne bi učinio ni đavolu. Neće kuću deliti sa drugim mužem. To je vrlo određeno i konačno. Stoga je beskorisno dolaziti do Isusa i tražiti od njega da vam **pomogne** u kontroli zlih elemenata u vašoj prirodi. On uopšte ne radi na taj način.

Kad jednom shvatimo da ovo nije rešenje, onda ne smemo gubiti ni minut tražeći da se stvar na taj način sredi. Pogledajmo ponovo i vidimo šta kaže Reč Božija da je rešenje. Ovde, u sedmom poglavlju Rimljanima, jasno nam je rečeno da, sve dok je zakonski vezana za tog muža, nema ni malo nade da će roditi dobru decu. Ona mora biti oslobođena tog braka.

Iz ove situacije postoji jedan i samo jedan izlaz. Prvo, iskreno prepoznati nepopravljivu prirodu dece i supruga i odreći se svake nade i pokušaja da ih preobrazi. Ne može ih preobraziti isto kao što se od trnovog grma ne može stvoriti rod smokava ili učiniti da se vuk ponaša kao jagnje. Umesto toga, bez trenutka oklevanja, priđite vratima i širom ih otvorite sa pozivom zakonu da uđe i odvede starog muža i njegovu decu.

Nemojte da odlažete. Zakon nikada neće prinudno ući. Strpljivo Spasitelj čeka da otvorimo vrata, ali vreme ističe. Naša proba neće trajati večno i ako se završi pre nego što je posao urađen, onda će, ako je stari muž još uvek sa nama i u nama, naša osuda, sa njegovom, biti večna. Pobegnimo od ovoga danas dok vrata milosrđa stoje otvorena i dok proba još uvek traje. Čim se vrata otvore i stari muž i njegova deca budu odvučena, slobodno možemo da se venčamo sa novim Mužem, Hristom Isusom, ali ne do tada.

Ne samo da mora ići muž, već i deca moraju ići s njim. Isus Hrist nikada neće usvojiti takvu decu u svoju porodicu. Oni ne mogu imati ni deo ni mesto u Njegovom domaćinstvu. Nikada neće tolerisati u svojoj kući mržnju, zlobu, gorčinu, ponos, zavist, ljubomoru. Savršeno dobro zna da su ova deca **po prirodi takva** i nikada neće pristati da se promene u dobru decu.

Sada upravo ovde nalazimo otkrivenu veliku tajnu zašto će se religiozni ljudi odupreti jevanđelju Isusa Hrista. Ovde pronalazimo otkriven razlog zašto će oni tako rado slušati propovedi o Hristu - propovedi iz Reči Božje, zašto će pohađati crkvenu službu i prolaziti kroz gotovo neograničene forme i ceremonije da bi izrazili odanost i pripadanje Bogu, ali kada među njih dođe živi glasnik pravednosti poput Jeremije, Isaije, Jovana Krstitelja, Hrista, Pavla, Lutera ili bilo kog drugog od velikih propovednika opravdanja verom, nemilosrdno će ih progoniti čak i do smrti. Razmotrite sve kroz istoriju kako su velika verska tela uništavala Božje glasnike. Ovde saznajemo zašto.

Pomislite na ljubav koju majka ima prema svojoj deci. Nije važno koliko su zli i koliko loši mogu biti sin ili ćerka, poslednja stvar na svetu sa kojom je majka spremna da se suoči se je smrt deteta. Tako su i zla deca mržnje, zlobe, gorčine, ponosa, ljubomore i tako dalje, koja se rađaju u nama kao rezultat braka naše ljudske prirode sa Sotom. Ona su naša deca, deo nas, i sami su naš život, i svaki ljudski instinkt se protivi čak i pomisli da će biti otrgnuti od nas i

predati smrti. Ovo je teško preduzeti, ali u ovoj stvari moramo shvatiti da je kazna pravedna, i premda ih je teško predati na smrt, to se mora učiniti ako želimo da se zalažemo za carstvo Božje i vidimo da je uspostavljeno i da napreduje.

Svedočanstvo istorije je da verska tela mogu biti veoma religiozna spolja, a opet progoniti do smrti glasnika koga Gospod šalje sa porukom žive pravednosti. Opet pitamo, zašto je to tako?

Razmotrite priču o Avramu i Ismailu. Avram nije želeo ništa više nego da dobije obećanog sina. Ali on nije poznavao Božju **silu** ni Božji **način** i krenuo je da učini pravu stvar na pogrešan način. Isto tako crkve sa svojom visokom izjavama sledbenika Hrista nastoje da stvore sistem bogoslužjenja i religije, koji Gospod može da prihvati, ali opet pokušavaju da učine pravu stvar na pogrešan način.

Ali uloženi trud stvara privid pravednosti, a u našoj priči Avram je rodio sina. Uspevamo u svojim naporima da stvorimo privid dobrih dela, izostavljanjem mnogih loših navika i revnim radom u organizaciji. Crkva kao kumulativni napor takvih pojedinaca izgrađuje organizaciju koja čini mnogo „dobrih dela“. Brojevi se povećavaju, institucije se povećavaju i osećaj blagostanja raste i povećava se. Svesna misao svih članova je da ako Božija crkva uopšte postoji na zemlji onda ovo mora biti prava Božja crkva. Poređenje sa drugim konfesijama jača ubeđenje i uverenje da su oni na sigurnom putu ka nebu.

Ali baš kao što Ismailo nije bio dete rođeno na putu istinske pravednosti, Bog ga nije mogao i nije hteo prihvatiti. Baš kao što „dobra dela“ proizvedena na pogrešan način nisu dela pravednosti, već samo naše vlastite prljave krpe, naša grešna i deformisana deca, Gospod ih jednostavno ne može i neće prihvatiti. Isto kao što su „dobra dela“ i dobro podmazana mašinerija dobre organizacije rezultat drugih, a ne principa pravednosti, Gospod ih ne može i neće prihvatiti.

Ali Ismailo je bio Avramov vlastiti sin! Bio je kost njegove kosti i meso njegovog tela. Avram je bio preplašen i

zgrožen kad ga je Gospod pozvao da veruje da će naslednik doći preko Sare i da u zavetnom obećanju uopšte nema mesta za Ismaila. Kako se svaki instinkt u Avramu borio protiv ovoga. Kako se iz njegovih uznemirenih usana prolomi krik,

Neka živ bude Ismailo pred Tobom!

1. Mojsijeva 17:18

Ali Bog se ne bi pokolebao niti odstupio od tog strogog principa. Ismailo nije mogao da nađe mesto u zavetnom obećanju.

Bio je kao da ga nema i Avram je ovo morao da prihvati. Hvalite Gospoda što je Avram bio dovoljno iskren da to tako ostane i da pusti sve ono što je u životu stvorio, i da napravi novi početak. Bilo bi mu drago da prihvati bilo koju drugu poruku osim one koja je proglasila odbijanje Ismaila. Sve osim toga. Bilo šta! Ali od Gospoda je jedina reč bila: „Ništa osim toga i samo to“.

Ovo je slika sa pojedincima i crkvama. Gospod im govori kao što je govorio Avramu, a poruka je da zavet nije sa „dobrim delima“ koja su izgradili. Sve to mora ići i napraviti novi početak. Nema koristi ukazivati na svu revnost, predanost, položaj, godine službe, sticanje institucija i zgrada i žrtve za Gospoda. Sve to mora biti prepoznato kao rezultat pokušaja da se na pogrešan način učini prava stvar i kao takvo ne može imati učešća u zavetnim obećanjima. Sve to treba žrtvovati na smrt i napraviti novi početak. Kroz Ismaila nema života.

Ali ovo je poslednje na šta su crkve spremne. Ako im glasnik dođe s porukom koja bi saopštila da su se vrlo dobro snašli u svoj svojoj revnosti i da je Gospod svim tim zadovoljan, onda bi takav glasnik među njima bio dobro prihvaćen, a takvi glasnici i jesu. Ali kada Gospod pošalje glasnika, on ga pošalje samo sa jednom porukom, a to je da se sve te stvari ne računaju i da mora da se započne novi početak sa novim načelima. Avram je morao da vidi da su svi naponi i obuka potrošeni na Ismailu bili izgubljeni, osim lične

koristi za Ismaila. Bilo mu je gotovo previše da vidi takav gubitak. Ali morao je to da prihvati. Nije bilo drugog načina.

Ali organizacijama i većini pojedinaca to je previše. Ne mogu podneti da vide takvu smrt. To je previše za njihov ponos i ljubav prema sebi. Kao posledica toga, oni ustaju protiv poruke i odbijaju da je prime, sve vreme čineći sve da utišaju glas glasnika.

Razmislite kako je sve ovo tako savršeno prikazano na ilustraciji žene sa starim mužem i njegovom decom. Ona zna da su zli. Zna da joj njeno sjedinjenje s njima doslovno uništava život. Ona zna da su svi osuđeni zakonom, ali ipak je njen najveći teror što će zakon tačno izreći kaznu i izgubiće život. To je ono čega se najviše plaši ispremnja je na bilo koju žrtvu kojom bi ih mogla spasiti od ove sudbine. Čak je spremna da novi muškarac uđe pravo u njen dom i preuzme kontrolu nad situacijom, sprečavajući starog da čini svoja zla dela.

Sve ovo dobro ilustruje iskustvo mog prijatelja. Jedne večeri ovaj čovek je šetao ulicom kada je naišao na pijanog momka koji je nemilosrdno tukao svoju ženu. Plakala je od bola i straha i sasvim je prirodno požurio da joj pomogne. Zamislite njegovo zaprepašćenje kad je u trenutku otkrio da se, dok je pokušavao da odvoji muškarca, žena okrenula prema njemu i počela da ga bijesno bije sve vreme pozivajući ga da prestane da napada njenog muža. Nije bila pijana. Nije bila ljuta. Jednostavno se ponašala, ne po razumu, već po slepom instinktu i strahu da je jedini suprug koga je poznavala, sva njena sredstva za život i izdržavanje, u opasnosti da joj bude oduzet. On je bio deo njenog života i ona se plašila gubitka ovog svog života.

Ovo pomaže da se objasni razlika između moderne popularne religije i istinske religije Isusa Hrista, dok nam istovremeno pokazuje kako to dvoje mogu izgledati tako skoro identično. Pogledajmo pre svega na sličnosti. I lažna i istinita religija osuđuju greh. Čak i ako idu toliko daleko da uče da je svršeno sa zakonom, ipak propovedaju protiv

preljube, ubistava i tako dalje. I lažni i istiniti izjavljaju da je Isus Hristos jedini odgovor na problem. Savremena religija uputiće najdirljivije pozive da vernik primi Isusa Hrista u srce, da mu da čitav svoj život i da ga učini svojim istinskim mužem. Ali ne postoji jasno učenje da stari život mora biti uklonjen iz pojedinca pre nego što novi život može da uđe. Sotoni ni najmanje ne smeta koliko se slušaoci podstiču da prime Hrista u život, **pod uslovom da nisu naučeni da prvo izbace đavola i njegovu decu.** Takva religija je vrlo prihvatljiva đavolu, jer on zna da niko ko veruje tako nikada neće naći izbavljenje od njegove moći. Takva religija je prihvatljiva za svet, jer **se čini** da je to način na koji se može zadržati stari život i imati i nov.

Ako to možete da vidite i razumete, shvatićete da je ono što moderna religija ustvari čini pozivai vas da primite novog muža Isusa Hrista da dođe i podeli svoj život sa starim mužem, đavolom. Sada, naravno, ako biste ih optužili za to, oni bi to glatko porekli, izražavajući užas pri samoj pomisli na tako nešto. Može biti da oni nisu potpuno svesni prave prirode doktrine koju podučavaju, ali to ne menja činjenicu prirode i rezultata tog učenja. Njihova doktrina je zapravo ona u kojoj potiču i opominju svoje slušaoce da stupe u odnos duhovne preljube sa Isusom Hristom. Ne samo da je ovo najzlobnija i najstrašnija stvar, već ona koja degradira Isusov karakter na nivo preljubnika.

U takvoj doktrini nema ni najmanje spasenja, jer dok je sa ljudske tačke gledišta takav odnos duhovne preljube sasvim prihvatljiv, za Hrista sasvim sigurno nije. Možete li ikada zamisliti besprekorno Jagnje Božje da ulazi u ovakvu vezu? Nikad! Iako je On najnestrpljiviji da vas osigura kao svoju nevestu, nikada se neće odreći ni najmanjeg principa da to učini, ni najmanjeg. Prvo moraju da odu stari muž i njegova deca. Ovo je imperativ i Hristos se neće pomeriti ni santimetra po ovom pitanju. Tada i samo tada može doći do nove veze i novog braka. Koliko je ova činjenica vitalna, a opet koliko je tužno previđena i izgubljena iz vida. Neka

Gospod otvori oči našem razumevanju da to vidimo i da nam veru da je držimo u njenoj divnoj stvarnosti.

PRAVO POŠTENJE

U vezi s tim postoji izjava koja već dugo zbunjuje mnoge od nas:

Svaka istinski iskrena duša doći će na svetlo istine.
Velika borba, 522

Sreli smo se sa ljudima koji su, po svemu sudeći, zaista iskreni. Oni odgovorno plaćaju dugove, nikada nikoga ne prevare, čak ni poresko odeljenje. Prirodno, očekujemo da će oni biti najsigurniji da prihvate jevanđeosku istinu kada im se ona predstavi. Ipak, na naše zaprepašćenje i razočaranje, oni su često oni koji se najžešće bore protiv toga. To ne znači da je izjava netačna, ali znači da moramo malo bolje naučiti kako procenjivati iskrenost. Sotona ima svoj falsifikat ovoga sigurno kao i u bilo kom drugom delu evanđeoske vesti.

To se ne sme tumačiti tako da iskrenost ne uključuje verno i tačno plaćanje dugova, ali znači da sve to možemo, a da ipak ne budemo istinski iskreni. Evo situacije koja će vam pomoći da razjasnite poentu:

Određeni momak je izuzetno bezprimeran i neobuzdan na sve veću brigu svoje majke. Ona se plaši da će se uskoro sudariti s jakim rukom zakona sa nepoželjnim posledicama za njega. Svaki njen apel i napor su propali, ona traži savetnika i njemu priča tužne priče o aktivnostima svog sina.

Savetnik ozbiljno i pažljivo sluša problem i pretpostavlja da žena iskreno traži rešenje. U tome je njegova greška. Ono što ona zapravo traži je uverenje da njen sin ipak nije tako loš. Ako bi joj savetnik koga je izabrala rekao da njen sin prolazi kroz prolaznu fazu svog odrastanja i da, iako bi u međuvremenu mogao napraviti malu štetu, pa čak i naleteti na zakon, nema potrebe da brine, na kraju, on će izaći iz iskustva i smiriti se, ona bi bila veoma srećna i otišla bi misleći da je savetnik zaista jedan veoma fini momak.

Ali ona ga je pitala za savet i on ga iskreno daje. Najpre se slaže da je njen sin sigurno najgori mladić u malom gradu i da će, ako ne bude uhapšen u svojoj nestašnoj i destruktivnoj karijeri, sigurno završiti u zatvoru i možda će se razviti u pravog kriminalca. On to kaže bez razdraganosti i gorčine, ali smirenim, objektivnim načinom i pristupom. Evo problema, suočimo se s njim i prvo moramo prepoznati njegovo postojanje ako ćemo ga ikada rešiti. Ovo je njegov pristup.

U ovom trenutku na njenom licu pojavljuje se strah i ona žuri da ga uveri da njen sin u srcu nije loš dečak. Jednostavno ima previše energije i entuzijazma, a i društvo u koje je upao nije najbolje. Tako ona žurno nastavlja dalje. Savetnik će se, ako nije iskusan u delovanju ljudskog uma, čuditi ovoj iznenadnoj promeni.

Upravo ovde je pravi test stvarne iskrenosti. Ta žena nije bila iskrena. Dopustila je svom instinktu da preuzme zapovest nad njenim razumom, tako da je zakon samoodržanja mogao da prevlada nad istinom i pravdom. To nije iskrenost i mnogo će ljudi zauvek izgubiti večni život jer nisu spremni da se suoče sa činjenicama onakvim kakve jesu i da prepoznaju stvari tačno onakve kakve jesu, čak i u svojim najbližim porodičnim vezama.

Ista stvar je i u crkvenim odnosima. Dolazimo u dom porodice koja je zainteresovana da čuje poruku. Nalazimo ih ispunjenim brigom zbog stanja u crkvi. Oni pričaju dugu priču o ovom pogrešnom i onom pogrešnom i kako to i ono treba ispraviti. Slušamo dok se ne uverimo da su spremni za istinu. Ne govorimo ništa o nepravdama u crkvi, već jednostavno otvorimo Reč proroštva i pokažemo im da je upravo to ono što će doći i da je crkva prema sigurnoj Reči Božjoj gotova.

Sada dolazi šok. Oni iznenada i potpuno preokrenu svoj stav, postajući izuzetno lojalni u odbrani crkve. Potpuno su zaboravili na sve zle stvari o kojima su upravo govorili i odjednom crkva ne može učiniti ništa loše. Od tada postajete najgori ljudi na svetu i nikada više ne žele da vas vide

Ovo nije iskrenost. To je samozaštita. Kad bi samo oni koji na taj način žele da spasu svoje živote mogli da vide da je to pravi način da ih izgube. Isto tako, upravo ta stvar će dovesti do toga da se rajska vrata zauvek zatvore pred nama.

Cena koju moramo da platimo za nebesko carstvo je teška. Zaista zahteva sve što imamo. Na ovoj ilustraciji iz Rimljanima 7: 1-4, žena ima muža sa kojim je ujedinjena i ima čitavu porodicu snažne i divlje dece. Sigurno želi novog muža, ali pogledajte cenu! Postavite se u položaj ove žene i osetite bol i teskobu koju mora pretrpeti da bi stekla novog muža. Tako isto, ako bismo hteli biti pravi hrišćani, to znači da **sve** ono što se sticalo čitavo vreme života mora otići i mora se napraviti potpuno novi početak. Za mnoge je to previše, cena je previsoka.

Pa ipak, šta u starom braku vredi čuvati? Pusti to, - sve to. Novi muž ima bolje stvari nego što bi ih stari mogao ikada dati. Iskreno i otvoreno priznajte prirodu muža koga imate, proglašavajući zajedno sa tim sramotan karakter dece ovog braka. Priznajte da su svi osuđeni na smrt i izručite ih zakonu koji čeka na izvršenje kazne. Tada pustite Spasitelja unutra i On će sa vama stvoriti novi početak života ispunjenog radošću i srećom. Jedini put do života je kroz smrt. Nema drugog načina osim ovog. Ne možete imati dva muža istovremeno, stoga dozvolite zakonu da izvrši kaznu. Onda iz ruševina, dopustite novom mužu da sagradi novi i daleko bolji večni dom za vas.

I to neće biti prazan dom bez dece. Ovaj novi brak će uvek biti plodan, gradeći dom ispunjen radošću srećne i dobre dece ispunjavajući naše dane dobrim delima pravednosti Očeve.

Iako će krst raspeća za starog muža i njegovu decu biti teško podneti, ipak kada se to učini, kada pustimo da ga Gospod obavi, doći će takav osećaj blaženog olakšanja kao što nikada nismo mislili da je moguće i u prazninu doma srca doći će radost prisustva istinskog muža i Njegove dece. Tada ćete se zapitati zašto ste se toliko dugo držali starog muža

nikad posle nećete želeti da se vratite u njegovo surovo ropstvo.

Glava 12

Ljudsko naspram telesnog

Pre nego što nastavimo dalje sa ovom serijom studija, biće potrebno razjasniti određenu tačku kako bi se obezbedila zaštita od mogućnosti pogrešnog razumevanja poruke. Važno je da se ova tačka vrlo jasno razjasni, jer će u protivnom biti nekih koji će se možda obeshrabriti i na taj način im će se pre odmoći nego pomoći.

Kroz ovu seriju se iznova jasno stavlja do znanja da ne postoji drugo rešenje problema osim iskorenjivanja stare prirode. Ovo je naglašeno u različitim terminima, poput misli da **to nije pokušavanje, već umiranje**; da moramo postati dobro drvo da bismo mogli činiti dobro; da se stari muž mora uzeti i usmrtiti pre nego što bude moguće bilo kakvo jedinstvo sa novim mužem, Hristom Isusom. I sve ovo dovodi do zaključka da **starih impulsa zla srca više neće biti**, već će na njihovom mestu biti **potpuno novi** i suprotni impulsi i želje. To znači da dok smo **po prirodi** ranije činili zle stvari nepravednosti, **po prirodi sada** radimo upravo suprotne stvari od onoga što smo radili ranije.

Svako od nas iskustvom zna koliko smo prirodno činili pogrešne stvari. Nikada nismo morali da odlučimo da ćemo postati ljuti ili da ćemo izgubiti živce. To se dogodilo tako prirodno i spontano i bilo je toliko jaka sila da se čak dogodilo i kada to ne bismo želeli učiniti. Sada treba da spoznamo upravo suprotno iskustvo i otkrijemo da, iako je bilo prirodno i spontano izgubiti živce, sada je prirodno i spontano iskusiti tihu, nesmetanu smirenost i strpljenje.

Ako se čini da je ovo previše da se prihvati i da se poveruje, okrenimo se onome što Sveto Pismo o tome ima da kaže:

Velik mir imaju oni koji ljube zakon Tvoj, i u njih nema spoticanja. Psalam 119:165

„Oni koji postanu nova stvorenja u Hristu Isusu rodiće plodove Duha, „ljubav, radost, mir, trpljenje, blagost, dobrotu, vera krotost uzdržljivost.“ Oni se više neće oblikovati prema nekadašnjim željama, već verom Sina Božijeg će slediti Njegove korake, odražavaju Njegov karakter i pročišćavaju se onako kao što je On čist. Stvari koje su nekada mrzeli sada vole, a one koje su nekada volele sada mrze. Ponosni i samouvereni postaju krotki i blagog srca. Tašti i nadmoćni postaju ozbiljni i nenametljivi. Pijani postaju trezni, a razuzdani čisti. Suetni svetski običaji i moda su ostavljeni po strani “.Put Hristu, 58

Sada primetite da ova izjava jasno kaže da će ljubav, radost, mir, trpljenje, blagost, dobrotu, vera, krotkost, umerenost, biti plod ili prirodno delo života. Ali mi znamo da je u životu pre nego što smo primili ovu transformaciju prirode sve osim ovih stvari bilo prirodno delo života i prirode i da nam je bilo daleko od prirodnog da manifestujemo ove osobine Duha i Božje snage ... Ako smo želeli da volimo one koji nam se nisu sviđali, morali smo da se prisilimo da budemo prijatni.

Poruka ovih izjava i celokupne Božje reči je jasna da, ukoliko nam se priroda ne preobrazi, ne možemo nikada da se nadamo da ćemo biti hrišćani i nikada se ne možemo nadati da ćemo zaista izvršiti volju Božiju. Stoga nema sumnje da je pravi hrišćanin zaista novo stvorenje i potpuno suprotna osoba od one što je bio ranije, što se tiče duhovne prirode. Sada on ima božansku prirodu na mestu stare prirode koju je imao pre.

Ali to ne znači da smo prestali da budemo **ljudi** sa svim naklonostima, strastima i apetitima čoveka. Hrišćanstvo ne čini čoveka manje čovekom, već ako išta, mnogo više čovekom.

U stvari, u nekim aspektima postajanje hrišćaninom zapravo će učiniti neke od aspekata naše prirode snažnijim i osetljivijim. U Pismu se kaže da će poslednjih dana postojati zla generacija koja će biti „**bez prirodne naklonosti**“.

2. Timoteju 3: 3. Ako zloba liši nekoga prirodne naklonosti, onda sledi da će primanje Božijeg života u duši obnoviti prirodnu naklonost u njenoj ispravnoj moći i na njenom mestu.

Kada je Gospod stvorio čoveka, dao mu je prirodan zdrav apetit za dobrom hranom. Stoga, kada Gospod ponovo napravi čoveka, on neće učiniti nešto drugačije u ponovnom stvaranju od onoga što je učinio u prvom. Isto tako, Gospod je čoveku dao strasti, što je samo još jedan način da se kaže da mu je dao određene želje, čije je ispunjenje na njihovom pravom mestu i u njihovoj pravoj sferi za dobro, blagoslov, zdravlje i sreću ljudskog roda. Ovo Gospod neće oduzeti..

I pored toga, na polju strasti mogu se navesti osećanja i odgovori čoveka na date situacije. Na određene situacije odgovaramo osećajem tuge, na druge razočaranjem, opet će doći do osećaja frustracije kad vidimo da su nade razbijene i težnje uništene. Poznavaćemo radost i uživanje u lepoti i zajedničkom druženju. Nije greh biti osetljiv i imati sva ova osećanja.

Ali ona mogu dovesti do greha. Đavo koristi sve ove stvari da nas odvede u greh, i zapravo je upravo tim putevima uspeo da izazove pad naših praroditelja. Moramo biti vrlo oprezni da ove stvari držimo pod kontrolom i na njihovom mestu, jer će nam đavo u ovom svetu greha uvek nuditi zadovoljenje ovih prirodnih želja na pogrešan način i u pogrešno vreme i mesto ... Stoga činjenica da hrišćanin više nema zlih odgovora starog srca koje se može kategorizovati kao mržnja, gorčina, bes, požuda, ponos, zavist i slično, niti žestoki i gorući apetiti za stvarima kao što su nikotin i alkohol, ne treba razumeti da ga više ne može đavo iskušavati. Činjenica je da, dokle đavo živi, mi možemo i bićemo u snažnom iskušenju da počinimo greh, jer on može i dalje da utiče na prirodne apetite, naklonosti i strasti. A ono što nama otežava a njemu olakšava je to što živimo u vrlo iskvarenom i smrtnom telu u okruženju nabijenom svim onim što nezakonito privlači apetite, strasti i naklonosti.

Da bismo ovo malo bolje razumeli, vratimo se iskustvu Adama i Eve u Edenskom vrtu. Ovaj primer je posebno dobar jer znamo da su njih dvoje zaista bili bezgrešni par i da u njima nije bilo mržnje, zlobe, gorčine ili duha pobune koje bi đavo mogao privući u vidu zla srca. Ipak, došao im je i iskušavao ih, i tako uspešno je to iskušenje u njima našlo odgovor i privlačnost, da ih je oboje pobedio u jednom pokušaju. Iz toga proizilazi da, ako su oni mogli biti iskušani, koliko tek danas hrišćanin na ovom svetu može biti iskušan čak i nakon što je izgubio staro srce.

Iznenadujuće je za mnoge kada saznaju da su Adam i Eva **morali** da drže pod kontrolom svoje apetite, strasti i naklonosti:

Čovek je trebalo da nosi Božju sliku i po spoljašnjoj sličnosti i po karakteru. Sam Hristos je „izrazita slika“ Oca; ali čovek je formiran po Božijem obličju. Njegova priroda bila je u skladu sa voljom Božjom. Njegov um je mogao da shvati božanske stvari. Njegove naklonosti su bile čiste; **njegovi apetiti i strasti bili su pod kontrolom razuma.** Bio je svet i srećan u nošenju lika Božijeg i u savršenoj poslušnosti Njegovoj volji. Patrijarsi i proroci, 45

Ova izjava je jasna i iznosi situaciju kakva je bila za Adama u Edenskom vrtu. To nije bila greška Stvoritelja čoveka, jer je kao i sva ostala stvorenja i čovek morao biti stvoren sa savršenom slobodom.

Dakle, ako vas Sin oslobodi, vi ćete zaista biti slobodni. Jovan 8:36

Bog nas obdaruje snagama. Date su nam za našu korist i blagoslov, a mi smo potpuno slobodni da ih koristimo kako hoćemo. Ali jednostavna je činjenica da je bilo šta u životu blagoslov ako se pravilno koristi, ali to postaje prokletstvo i uništenje ako se pogrešno koristi. Poznata nam je izjava da je vatra dobar sluga, ali loš gospodar. Vatra nam dobro služi kad se drži pod strogom kontrolom. Ovu moć je Bog predvideo za čovekov blagoslov, ali upotreba i kontrola ove moći je čovekova odgovornost. Dakle, Bog je obdario

čoveka apetitima, strastima i naklonostima koje su čovekove moći za njegov blagoslov i njegovu korist, ali ukoliko se ne kontrolišu, uništiće čoveka jednako sigurno kao što će i nekontrolisana vatra uništiti lepu okolinu i čoveka sa njom.

Sotona je to znao, pa je tako došao do Adama u vrtu i svoja suptilna iskušenja usmerio na svrgavanje naših praroditelja. Obezbedivši Evinu vernost nateravši je da izgubi kontrolu i pogrešno usmeri strast njene ambicije da bude poput Boga, što je u svojoj pravoj sferi i na mestu bilo vrlo sveta i ispravna ambicija, đavo je zatim iskoristio Evu kao sredstvo za svrgavanje Adama. Ona je odjednom postala đavolski vrlo efikasan agent.

U stanju neobičnog, neprirodnog uzbuđenja, ruku ispunjenih zabranjenim voćem, tražila je njegovo prisustvo i ispričala sve što se dogodilo. Patrijarsi i proroci, 56

Ovo je prirodno zaprepastilo Adama strašnom spoznajom da se dogodilo upravo ono na šta ih je Gospod upozorio i da će uskoro izgubiti svoju lepu i voljenu nevestu. Sve moći njegove Bogom-dane, prirodne i vrlo pravilne naklonosti prema njegovoj saputnici nastale su snažno u njemu i utoliko više pod pretnjom da će izgubiti svog prelepog saputnika.

Izraz tuge našao se na Adamovom licu. Izgledao je zapanjen i uznemiren. Na Evine reči odgovorio je da je ovo sigurno neprijatelj na koga su upozoreni; i prema božanskoj osudi ona mora umreti. U odgovoru Eva ga je nagovarala da jede, ponavljajući zmijine reči, da sigurno neće da umru. I njene reči moraju biti istinite, jer nije osećala nikakve znake Božjeg nezadovoljstva, već prijatan uticaj kakav je zamišljala da i anđeli osećaju. Patrijarsi i proroci, 56

Ali Adam nije bio prevarien kao njegova supruga. Ovo je u Pismu vrlo jasno rečeno:

I Adam se ne prevari, a žena prevarivši se postade prestupnica; 1. Timotiju 2:14

Znao je šta se dogodilo i znao je da njegova voljena žena mora umreti i biti potpuno odvojena od njega. Stoga se nije prevario misleći kao ona, da ih je sve ovo uvelo u više i slavnije iskustvo. Njegovo iskušenje bilo je druge prirode i apelovalo je na drugi aspekt njegove prirode, a to je bilo na njegovu vrlo prirodnu naklonost koju mu je Bog dao prema svojoj ženi.

Adam je razumeo da je njegov pratilac prestupio Božiju zapovest, zanemarujući jedinu zabranu koja im je postavljena kao test njihove vernosti i ljubavi.

U njegovom umu bila je stravična borba.

Žalio je da je dozvolio Evi da odluta od njega. Ali sada je delo učinjeno; mora biti odvojen od nje čije je društvo bilo njegova radost.

Kako je mogao to podneti?

Adam je uživao u društvu Boga i svetih anđela. Gledao je na slavu Stvoritelja. Razumeo je visoku sudbinu koja se otvorila za ljudski rod ukoliko bi ostali verni Bogu. Ipak, svi ovi blagoslovi su se izgubili iz vida u strahu da ne izgubi taj jedan dar koji je u njegovim očima precenio sve druge.

Ljubav, zahvalnost, odanost Stvoritelju - sve je prevazišla ljubav prema Evi. Bila je deo njega samog i on nije mogao da podnese pomisao na razdvajanje. Patrijarsi i proroci, 56

Dakle, postojala je borba u Adamovom životu u tom trenutku i intenzitet te borbe može se meriti samo ogromnom snagom Bogom-dane ljubavi i naklonosti koju je imao prema Evi. Ili će on tu naklonost i ljubav držati pod **kontrolom razuma**, a time na drugom mestu u odnosu na svoju ljubav prema velikim principima pravednosti koji su obeležja karaktera koji je Bog, ili će pustiti da naklonost nekontrolisano raste iznad svega drugog i tako ga uvede u greh, greh odsecanja od Izvora života i postojanja.

Adam je bio bezgrešno biće. U njemu nije bilo ničeg lošeg što bi đavo mogao prizvati u život da donese plod neposlušnosti kao što može sa palim čovekom. Niti je bio obmanut u pogledu prirode iskušenja. Stoga je u njemu jedino

na šta se đavo mogao pozvati, bilo ono što je samo po sebi bilo ispravno i dobro, ali što je moglo biti okrenuto pogrešno i ka zlu. Tako je oblikovao okolnosti da bi ga naveo da stavi stvari koje je cenio iznad Onoga koji mu je dao dar.

Tako i nakon obraćenja ostaće sa nama normalne želje i potrebe ljudskog života. Bićemo izloženi osećanjima zaprepašćenja i razočaranja. Biće prisutna i malodušnost i frustracija naših planova i naših nada i ambicija. Bićemo podvrgnuti podsmehu i progonu, a ovo će iz nas izroditi reakcije i osećanja koja će nam biti pravo iskušenje, ali ove reakcije su prirodne i nisu grešne ukoliko im se ne dozvoli da ispune Sotoninu želju da izgubimo poverenje u Gospoda.

Tako i nakon obraćenja ostaće sa nama normalne želje i potrebe ljudskog života. Bićemo izloženi osećanjima zaprepašćenja i razočaranja. Biće prisutna i malodušnost i frustracija naših planova i naših nada i ambicija. Bićemo podvrgnuti podsmehu i progonu, a ovo će iz nas izroditi reakcije i osećanja koja će nam biti pravo iskušenje, ali ove reakcije su prirodne i nisu grešne ukoliko im se ne dozvoli da ispune Sotoninu želju da izgubimo poverenje u Gospoda.

Ali đavo daje sve od sebe da nas natera da osetimo da su te stvari same po sebi grešne, a ako ne razumemo principe o kojima je reč, on to može i da učini, prouzrokujući nam bespotrebnu zbunjenost i tugu u srcu, a rezultat je da padamo u greh, posebno kada je istrošeno i umorno ljudsko telo u iskušenju da protestuje protiv zlostavljanja koje trpi.

O ovoj temi može se reći mnogo više i kako će se ova serija studija nastaviti, ovo pitanje će postajati sve jasnije i jasnije. Trenutno kao opšte pravilo možemo shvatiti i očekivati da one stvari koje su izraz želja starog srca moraju biti potpuno iskorenjene i uklonjene iz života tako da ih više nema, a na njihovom mestu moraju biti potpuno nove i suprotne želje i tendencije. U istoj su kategoriji ponos, mržnja,

zloba, gorčina, pobuna i slično. Sve ovo Spasitelj će ukloniti i zameniti suprotnim svojstvima.

Ali s druge strane, prirodni odgovori koji nastaju pod stimulacijom ostaće na području prirodnih apetita, strasti i naklonosti. Đavo to zna, a takođe zna da su to moćne sile u životu. U stvari, u nekim oblastima one postaju sve moćnije kako napredujemo u hrišćanskom iskustvu. Đavo tako uređuje okolnosti da ćemo biti u jakom iskušenju da izgubimo veru u Boga ili da zadovoljimo prirodne čežnje života na pogrešan način.

Stoga proizilazi da početak hrišćanskog života u stvarnosti **nikako nije kraj iskušenju**. To dokazuje činjenica da su Adam i Eva u Edenskom vrtu bili snažno i uspešno iskušani. Kada su oni u punoj snazi svojih duhovnih, intelektualnih i fizičkih moći bili kušani toliko je još sigurnije da i nakon što smo ponovo rođeni trpećemo iskušenja. Ali ne moramo popuštati. Postoji moć, a zatim i još više moći koja će nam omogućiti da ih u potpunosti prebrodimo.

Spasitelj je uzeo na sebe nemoći čovečanstva i živeo bezgrešan život, **da se ljudi ne bi plašili** da zbog slabosti ljudske prirode neće moći da pobede. Hristos je došao da nas učini 'učesnicima božanske prirode', a Njegov život pokazuje da čovečanstvo, u kombinaciji sa božanstvom, ne čini greh.
Služba lečenja, 180

Velika tajna uspeha leži u sposobnosti razumevanja razlike između stare duhovne prirode i ljudskog tela i načina na koji se postupa sa svakom vrstom iskušenja - pravi način. Stara duhovna priroda mora biti iskorenjena, ali ljudsko telo mora biti pokoreno i kontrolisano.

POREĐENJE

LJUDSKA PRIRODA

se sastoji od

NAKLONOSTI
APETITA
STRASTI itd.

Moraju biti
disciplinovani,
kontrolisani i
obrazovani.

TELESNA PRIRODA

se sastoji od

MRŽNJE
POŽUDE
PONOSA
ZAVISTI itd.

Moraju se iskorijeniti
i zamenjen potpuno
novim životom

Dok nekontrolisani apetit
i nekontrolisana mržnja SU OBOJE GREHI;

kontrolisani apetit nije greh.

Ali, kontrolisana mržnja je i dalje mržnja i JOŠ JE GREH.

Prema tome, jedini način da se nosimo sa mržnjom
je da se ona odmah ukloni a ljubav Božja zauzima
svoje mesto.

Glava 13

Slabo, grešno telo

Stvarne razlike između ljudskog tela i duhovne prirode o kojima smo govorili u poslednjem poglavlju nisu zanemarene u primeru žene i dva muža. Najvažnija lekcija koja se može izvući iz tog odlomka Svetog pisma je da nikada ne možemo imati drugog muža, njegovu decu i njegova dela dok prvi muž i njegova deca ne budu zauvek izvan naših života. Ipak, odnosi između ljudskog tela, stare duhovne prirode i nove božanske prirode, svi su jasno prikazani.

Žena ovde predstavlja ljudsko bice sa svim željama, slabostima i potrebama čoveka. Stara duhovna priroda, koja živi u svakoj nepromenjenoj osobi, ovde je simbolizovana kao nešto fizički odvojeno od nje, naime njena deca od prvog supruga, dok novu božansku prirodu simbolizuju dobra deca koja su rođena kroz sjedinjenje sa novim mužem. Ovaj primer nam pomaže da uvidimo da greh nije nepromenljivi deo čovekovog bića, već nešto što obitava i vlada njime, koristeći ga kao instrument za ispunjenje vlastitih zlih želja i namera.

U očiglednoj lekciji izbavljenja Izrailja iz Egipta, staru duhovnu prirodu simbolizovao je gospodar robova Egipta, koji je stajao izvan tela Izrailjaca, vladao je njima i dominirao njima, baš kao što stara duhovna priroda prebiva u telu pojedinca i isto tako u potpunosti vlada nad njim.

Kako ovde ilustracija braka adekvatno pokazuje određene divne istine u pogledu spasenja i greha! Kada je Sotona došao na ovaj svet, bio je u situaciji gde mu je svaki napor da napreduje sa grehom bio osujećen. Njemu je pretila mogućnost za večno uništenje. Trebalo je da nađe neka sredstva za reprodukciju zlog života koji je bio u njemu, i u svojoj potrazi došao je do bezgrešnog para u Edenu.

Znao je da, ako bi mogao da usadi zlo seme duha i prirode sopstvene pobune u ljudsku porodicu, tada bi se sam reprodukovao i odmah proširio svoje carstvo. Razmišljao je da će tada imati bazu za rad i argument koji će sprečiti njegovo trenutno uništenje. I on je uspeo. Ali imajte na umu kako je bilo neophodno da u šemi bude ljudski saradnik pre nego što bi to bilo uspešno.

Ako postoji nešto što čovečanstvo danas traži, to je besmrtnost. Svaki čovek traži očuvanje svog imena. U Starom zavetu se uvek smatralo krajnjom kaznom ako se ime čoveka izbriše sa zemlje.

Poznavao sam izvesnog čoveka čija su braća rodila samo kćeri. Kada se oženio, prvih nekoliko od njegove dece bile su devojčice i postojala je sve veća i vrlo stvarna briga za nastavak porodičnog imena. Konačno, na veliko olakšanje svih zainteresovanih, četvrto dete je bio dečak, koga su posle svesno smatrali i često ga nazivali jedinim produžetkom porodičnog imena. Ali da bi taj mladić nastavio porodično ime, morao bi da pronađe ženu preko koje bi se mogao reprodukovati. Inače bi se ime zaustavilo baš tu kod njega i to bi bio konačni kraj.

Slično kao i taj mladić i Sotona mora imati „ženu“ preko koje će reprodukovati svoj vlastiti zli lik i tako nastaviti „porodično ime“. Ovo nam jasnije otkriva ulogu koju Sotona traži da ispunimo, a sa druge strane, otkriva i slavnu ulogu koju nam umesto toga nudi Isus Hristos.

Do sada smo se koncentrisali na promene koje se dešavaju u životu žene. Videli smo da je stari muž, koji simbolizuje đavola, odveden, a sa njim i zli izdanak ovog sjedinjenja sotone sa čovekom, koje je potomstvo stare duhovne prirode. Očigledno ovo predstavlja ogromnu promenu u životu.

Sada je vreme da pogledamo i vidimo **šta se nije promenilo** i šta nam ovo znači u našem hrišćanskom iskustvu. Bez ovog razumevanja nećemo moći pravilno tumačiti svoje reakcije na date situacije niti znati kako se

nositi sa tim situacijama. Nastala zbrka rezultiraće porazom i obeshrabrenjem u životu.

Muž je promenjen, **deca** su promenjena, ali **žena** nije promenjena. Ljudski organizam od krvi i mesa sa svim svojim slabostima i odgovornostima za greh i dalje ostaje i ostaće do kraja istorije ovog života. Tek pri Isusovom dolasku telo će biti zamenjeno večnim i neuništivim.

Činjenica da još uvek moramo da živimo u telu od krvi i mesa, oslabljenom i degenerisanom posle skoro šest hiljada godina greha, još uvek nije apsolutno nikakvo opravdanje za greh, ali ipak je to faktor koji se ne može prevideti. To se mora prepoznati i uzeti u obzir u ratovanju protiv greha. To će značiti da ćemo uvek morati da priznamo grešnost te prirode, nikada nećemo uložiti nikakvo poverenje u telo, uvek ćemo paziti na njegov slom, uvek ćemo u božanskoj sili Božjoj nad njim držati najstrože kontrole i strogu disciplinu da nas ne bi odvelo na stranputicu.

Nego morim telo svoje i trudim da kako sam drugima propovedajući izbačen ne budem.

1. Korinćanima 9:27

“Morim svoje telo” znači da on negira želje i čežnje svog tela i podvrgava ga višim silama uma i svojoj božanskoj prirodi.

Kada Duh Božji upravlja umom i srcem, obraćena duša peva novu pesmu; jer shvata da je u njegovom iskustvu ispunjeno Božje obećanje, da mu je oprošteno prestupanje, pokriven greh. Ispoljavao je pokajanje prema Bogu zbog kršenja božanskog zakona i veru prema Hristu, koji je umro za njegovo opravdanje. „Opravdavajući se verom“, on ima „mir sa Bogom kroz našeg Gospoda Isusa Hrista“. Ali pošto je ovo iskustvo njegovo, hrišćanin ne treba da sklopi ruke, zadovoljan onim što je za njega postignuto. Onaj ko je odlučio da uđe u duhovno carstvo, shvatiće da su protiv njega poređane sve moći i strasti neobnovljene prirode, potpomognute snagama carstva tame. Svaki dan se mora obnoviti posvećenje, svaki dan se boriti sa zlom. Stare navike,

nasledne sklonosti ka nepravdi, težiće za prevlast, a protiv njih će biti uvek na oprezu, težeći u Hristovoj snazi za pobedom. Dela apostolska, 476-477

Zbog ovoga,

Niko od apostola ili proroka nikada nije tvrdio da je bez greha. Ljudi koji su živeli najbliže Bogu, ljudi koji bi žrtvovali sam život, umesto da svesno čine pogrešno delo, ljudi koje je Bog počastio božanskom svetlošću i silom, priznavali su grešnost svoje prirode. Nisu se pouzdali u telo, nisu tvrdili da imaju svoju pravednost, ali su se u potpunosti pouzdali u Hristovu pravednost. Dela apostolska, 561

Pri prvom čitanju čini se da ovde navodimo izjave koje su potpuno negiranje same poruke iznete na prethodnim stranicama ove knjige. Za svakoga ko ne razume razliku između duhovne i ljudske prirode, za svakoga ko vidi da žena ilustruje celu osobu, a ne samo ljudski deo pojedinca, ove izjave će se sigurno činiti kontradiktornošću i poricanjem do sada predstavljene poruke. U stvari, oni koji iznose teoriju da je nemoguće da ljudsko biće bude bezgrešno u ovom životu, koriste ove izjave kao snažan dokaz u prilog svom stavu.

Ali nema ni najmanje protivrečnost između ovih izjava i poruka iznetih na ovim stranicama i kroz čitavu Božju Reč. Pravi hrišćanin će sigurno otkriti da su „sve moći i **strasti neobnovljene prirode**, poduprte snagama carstva tame, usmerene protiv njega“. On će sasvim sigurno priznati „**grešnost svoje prirode**“. Kako drugačije može biti kad se žena nije promenila, ona je ta ista žena i dalje, koristeći simboliku Pavlove ilustracije?

Da bismo ovo dalje razumeli, pažljivije ćemo razmotriti gore navedene izjave. Primetite da ona precizira koja će priroda biti postavljena protiv nas. To će biti neobnovljena priroda.

Kakva je to neobnovljena priroda?

Da bismo pronašli odgovor, vratimo se rajskom vrtu i prvom čovekovom stvaranju. U to vreme Gospod je čoveku dao prirodni svet ili **svet prirode**. Ovo je bilo njegovo

okruženje, prirodni svet oko njega. Drugo, Gospod je čoveku dao telo od krvi mesa koje nazivamo ljudskom prirodom. Treće, data mu je duhovna priroda, koja je karakter i život Boga u čovekovoju duši.

Sva tri dela su bila u savršenstvu Božjeg dela u Edenskom vrtu, ali kada je čovek sebe i sve što je imao prodao đavolu, tada su sva tri prešla pod vlast smrti. Sva tri dela su trebala ponovnu generaciju ili ponovno stvaranje. Stoga su trenutno opisani kao neobnovljeni.

U delu jevanđelja ne postoji odredba koja bi obezbedila bekstvo od kazne smrti koja je nad svakom od ovih priroda izrečena. Ono što jevanđelje predviđa je zamena starog novim stvaranjem koje nije pod osudom smrti.

Presuda o smrti izrečena je svakom čoveku i ta kazna će biti izvršena. Svaki čovek mora umreti zbog toga što su svi zgrešili. Ali svakom čoveku je dat izbor kada će umreti. Hristos je umro za sve ljude. Možemo prihvatiti njegovu smrt, i umreti u njemu, i tako dobiti njegov život; ili s druge strane možemo, ako želimo, odbiti da ga priznamo i umreti u sebi. Ali umreti moramo. Smrt je prenesena na sve ljude i svi ljudi moraju umrijeti. Život svakog čoveka je izgubljen, mi sami nemamo život. Biblijske studije o knjizi Rimljanima, autor E. J. Vagoner, stranica 17.

Dakle, imamo ova tri područja stvaranja koja su sva prešla pod vlast smrti. Znamo da će se telo obnoviti u vaskrsenju (**1. Korinćanima 15:42-49**). Takođe znamo da će se svet prirode obnoviti u budućem vremenu, kada zemlja bude nanovo stvorena (**Otkrivenje 21: 1**). Ali duhovna priroda mora biti obnovljena sada ... u ovom životu:

Zato, ako je ko u Hristu, nova je tvar: staro prođe, gle, sve novo postade. 2. Korinćanima 5:17

Ta priroda je pod osudom smrti i što pre pustimo da zakon izvrši kaznu to bolje za nas. Jednom kada je zakon izvršio tu kaznu, vukući tu prirodu da bude razapeta na smrt,

tada „nema dakle osude onima koji su u Hristu Isusu“. Tada smo obnovljeni i nova priroda u nama nije okrenuta protiv nas, već će stajati moćno za nas.

Ako bi ovo bila jedina priroda koju bismo imali, kako bi automatski bilo živeti hrišćanski život i kako bi bilo nemoguće ikada više pasti. Ali to nije jedina priroda koju imamo. Postoje dve druge prirode koje su još uvek nepreporođene i obe su postavljene protiv nas u borbi protiv greha i nečistote.

Praktični primer će to ilustrovati. Pretpostavimo da vam je Gospod predao seme iz samog Edenskog vrta. Mora biti očigledno da je u tom semenu bilo života i vitalnosti kakvi se danas ne mogu naći ni u jednom semenu na zemlji. Ni u kom smislu te reči ne bi se moglo reći da je to seme bilo nepreporođeno, - da je u njemu bila smrt, kao što se mora reći za bilo koje seme koje sada možemo naći. Ali jedino tle u koje bi mogli da posejete to seme nije tle kao u Edenskom vrtu već tle od sveta degenerisane prirode, koji je u velikoj meri u ratu sa čovekom u njegovim naporima da uzgaja hranu i odeću. Pomislite kako bi se sve snage te neobnovljene prirode postavile protiv vas u vašim naporima da uzgajate to seme. Stalno biste morali da se borite sa spoljnim silama prirode, bez obzira koliko je seme bilo savršeno.

Ali neće biti tako zauvek. Dolazi vreme kada će se ceo svet prirode obnoviti. To će biti tek krajem milenijuma, kada će posle potpune kazne zakona izvršene u potpunom uništenju postojećeg sveta prirode, Bog stvoriti potpuno nov i savršen svet umesto onog koji će biti uništen. Tada i samo tada će baštovan otkriti da protiv njega neće biti okrenute sve moći degenerisane prirode. Priroda koju će tada znati biće ljubazna i visoko produktivna.

U prvom stvaranju Bog je dao čoveku:

1. Savršen dom,
2. Savršeno telo, ili ljudsku prirodu,
3. Savršen karakter, ili duhovnu prirodu.

Ali, zbog greha je izgubio sva tri dara;

Sva tri dara su postala nepreporođena i osuđena na smrt.

U delu drugog stvaranja Bog ponovo daje čoveku sva tri ista dara, ali ne istovremeno:

3. Savršen karakter dobija pri novom rođenju;
2. Savršeno telo pri drugom Isusovom dolasku;
1. Savršen dom na kraju milenijuma.

I taj isti neobnovljeni svet prirode sigurno je postavljen protiv nas u potrazi za hrišćanskim iskustvom. Svakodnevno osećamo hendikep koji nam nameće taj svet. Iz dana u dan moramo učestvovati u teškom zadatku da održavamo svoje fizičko postojanje sve dok se um i telo toliko ne umore da imamo malo vremena ili naklonosti za proučavanje Reči Božje. Ovu činjenicu tako dobro znaju i trenutno doživljavaju svi Božji ljudi da ovde nije potrebna dodatna razrada.

Ali obratimo pažnju na ovu tačku. Činjenica da živite u svetu prirode koji je pod osudom određenog uništenja, sama po sebi vas ne čini učesnikom u njegovoj osudi.

Nikakva, dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu ... koji ne živimo po telu nego po duhu; Rimljanima 8:1.4

Nije važno gde ste, već ono što jeste je najvažnija stvar. I važno je zapamtiti i shvatiti da nije svet u kome živite ono što vas čini onim što jeste, niti je to telo krvi mesa u kome živite, već karakter iznutra, duhovna priroda. **To je ono što vas čini onim što jeste.**

Drugim rečima, najvažnije pitanje je: **Kog muža imam?** Ako imate pravog muža, onda nikako ne možete a da ne rodite pravu porodicu dece i zauzvrat pokažete pravu vrstu karaktera i dela.

Isus je rekao: Budite savršeni kao što je savršen i vaš Otac. Ako ste deca Božja, učesnici ste Njegove prirode i ne možete a da ne budete poput Njega. Svako dete živi životom svog oca. Ako ste Božja deca, rođena Njegovim Duhom, živite Božjim životom. **“Jer u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno.” (Kološanima 2: 9); da se i život Isusov javi na smrtnom telu našem. (2. Korinćanima 4:11).** Taj život u tebi proizvešće isti lik i ispoljiće ista dela kao što je to bilo u Njemu. Tako ćete biti u skladu sa svim propisima Njegovog zakona; **“Zakon je Gospodnji savršen, krepi dušu; “. Psalam 19:7. Kroz ljubav će se „ pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po duhu; Rimljanima 8: 4. Misli sa gore blagoslova, 77.78.**

Dakle, činjenica da živimo u osuđenom svetu ne stavlja nas pod njegovu osudu. Kao što smo приметili, ova istina je pojašnjena činjenicom da Gospod kaže o ljudima koji žive u tom svetu: „**Stoga sada nema osude za one koji su u Hristu Isusu**“. Da je tačno da živeti u svetu pod osudom zakona znači da smo i mi zbog toga pod njegovom osudom, onda Pismo nikada ne bi bilo napisano ili bi moralo reći nešto drugo od onoga što sada navodi.

Ali Pismo ide i dalje od ovog, jer govori ne samo o narodu koji živi u osuđenom svetu, već koji takođe živi u osuđenom i neobnovljenom telu, pa čak i o njima kaže: „**Stoga sada nema osuda za one koji su u Hristu Isusu** “. Taj božanski Hristov život u čovekovoju duši kao rezultat braka

sa Jagnjetom nije privremena odredba za ovaj život, već je život koji ćete imati u večnost. Nikada nećete dobiti drugi život osim ovog. Naravno da ga možemo ponovo izgubiti i zauvek umreti, ali ako smo verni, onda je taj život za večnost.

Ali telo u kome taj život mora boraviti za sada i kroz koje mora naći svoj izraz i delovanje, dobro je samo za ovaj svet. Nikada ne može i neće ući u nebesko carstvo. To je „grešno telo“, „grešna priroda“, koju su apostoli i proroci priznali da imaju. Pod osudom je smrti i uništenja i ta kazna će biti izvršena.

Činjenica da ovo smrtno telo i krv moraju ionako da odu, velika je uteha za mučenika kad se suoči sa svojom smrću. On može da kaže, „Pusti neka ide. Za mene i ionako nije dobro. Gospod ima novo i nepotkupljivo, besmrtno, bezgrešno telo za mene koje je prikladno za nebo i večnost. Dakle, gubeći ovo, ne gubim baš ništa“.

Ipak, čovek će to telo ukrašavati dok je živo, balzamirati ga kad je mrtvo i postavljati skupe spomenike nad poslednjim počivalištem. Kako je ovo tužan komentar iskrivljenih vrednosti ljudskog prosuđivanja.

Izvesnost da ovo meso i krv koje sada imamo nikada neće ući u carstvo, jasno se objašnjava sledećim rečima:

A ovo govorim, braćo, da telo i krv ne mogu naslediti carstvo Božje, niti raskapljivost neraskapljivosti nasleđuje. Evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomreti, a svi ćemo se pretvoriti. Ujedanput, u trenuću oka u poslednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraskapljivi, i mi ćemo se pretvoriti. Jer ovo raskapljivo treba da se obuče u neraskapljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raskapljivo obuče u neraskapljivost i ovo se smrtno obuče u besmrtnost, onda će se zbiti ona reč što je napisana: Pobjeda proždre smrt. 1. Korinćanima 15:50-54

Čovek je u svom sadašnjem stanju smrtnik, pokvarljiv; ali carstvo Božje biće neraskapljivo, trajaće zauvek. Stoga čovek u svom sadašnjem stanju ne može

ući u carstvo Božje. Ali kada Isus dođe, On daruje besmrtnost svom narodu; a zatim ih poziva da naslede carstvo kome su do sada bili samo naslednici.

Velika borba, 323

Grešno telo je veoma važan faktor u životu hrišćanina sa kojim mora računati. Stoga moramo da razumemo šta od njega možemo očekivati i šta mi zauzvat, snagom Božjom, od njega možemo zahtevati.

Vratimo se ženi iz Rimljanima 7:1-4 i tamo potražimo odgovore. Evo žene koja je celog svog života bila udata za starog muža. Za to vreme je temeljno naučila načine života tog muža i stvorila određene životne navike, koje neće nestati onog trenutka kada se uda za novog muža. Trebaće neko vreme da se oduče određene stvari i nanovo nauče one stvari koje pravilno pripadaju novom društvu. To bi bilo apsolutno tačno u bilo kom ljudskom braku, a jednako je tačno i u duhovnom svetu.

Spasitelj to zna i o tome se potpuno stara. Bilo bi dobro da započnemo sa jednostavnijim ilustracijama ovoga. Pod starim brakom, Martin Luther, John Vicliffe i drugi reformatori naučili su da prvi dan u nedelji poštuju kao svoj dan bogoslužjenja. Čitav život su to radili. To je bio način života u đavolskom domaćinstvu i deo njegovog prkosa Bogu nebeskom i istinskom mužu, Isusu Hristu. Tako duboko su bili ogrezli u papskoj tami pod uticajem starog muža da im je bilo previše da vide i prepoznaju prirodu ove životne navike, kada su prvi put došli u novo domaćinstvo Isusa Hrista. U stvari, tokom čitavog ostatka svog života ostali su vrlo čvrsti čuvari nedelje.

Dok su Martin Luter i drugi reformatori izašli iz velikog mraka, nisu pronašli svu svetlost i tako su i dalje zadržali mnoge životne navike naučene u starom braku, poput držanja nedelje. Ali to nije značilo da stari muž i njegova deca nisu iskorenjeni iz njihovih srca. Iako su sa sobom doneli neke navike starog života, nisu doneli ništa od njegovog duha ili prirode. To je nestalo.

Ali dok su ovu naviku i razmišljanja preneli iz starog u novi brak, ni u jednom smislu te reči nisu preneli njen duh ili karakter. Imali su u sebi božanski život Sina Božjeg, duhom i životom bili su čuvari subote, iako su i dalje poštovali pogrešan dan u nedelji za dan odmora.

Sve ovo je novi muž razumeo i beskrajnom ljubavlju i strpljenjem upućivao ove vernike, trudeći se da ih od tih pogrešnih navika odvede na ispravan način života. I dok On nije bio u stanju da ih dovede do kraja njihovog života do potpunog razumevanja, uspeo je da dovede do toga decu njihove dece u njihovim životima. Njihov ostatak pokazao je da još uvek imaju duh svojih očeva da savršeno hodaju svim putevima nebeskog Muža, čim bi naučili te puteve.

Postoje i druge navike. Navike prehrane i oblačenja koje su toliko dugo bile uobičajeni način života u starom braku ne prolaze u trenutku kada se ulazi u novi brak. Nekim od ovih stvari treba vremena da se nauče, ali moramo ih naučiti. Novi muž uvek pokušava da nas pripremi za dom koji nam sprema. Došao je iz veoma daleke zemlje da bi nas tražio kao svoju nevestu, a sada smo s Njim na putu nazad u onu zemlju obećanja i nade. Na putovanju kroz život prema tom prelepom domu imamo mnogo lekcija da naučimo.

Uvek sa marljivošću koja je puna ljubavi Gospod pokušava da nas nauči tim stvarima, a mi moramo biti vredni i željni učenja i saradnje. Iako će stare navike težiti za prevlast, ipak **moramo odlučno odbiti da ponovo živimo na taj stari način, već da živimo u novom onoliko koliko smo do tada naučili.**

Nešto od ovoga može se sažeti u istini da nije dovoljno imati dobrog muža da bismo imali srećnu porodicu. Moramo imati i obrazovanu i efikasnu ženu. Isto tako, uspešan život na hrišćanski način nije samo stvar čistog srca u kome su samo najbolji motivi. Bez toga, naravno, ne možemo živeti hrišćanskim životom, ali to samo po sebi još uvek nije dovoljano. Takođe nam je potrebno hrišćansko obrazovanje.

To ne znači da zbog toga moramo da odemo na fakultet. Takvo obrazovanje nalazi svoj početak u kući i treba ga iz dana u dan sprovoditi tokom svog života marljivom molitvom i učenjem. Zbog toga je dužnost i odgovornost svakog deteta Božjeg da proučava i traži razumevanje načina nebeskog života kako bismo se mogli inteligentno suočiti sa problemima koji će nas svakodnevno testirati.

SLABOST TAKOĐE

Pre nego što zatvorimo ovo poglavlje, moramo da razmotrimo probleme sa kojim se suočavaju hrišćani i zbog kojeg mnogi sumnjaju da li su zaista preobraćeni. Ovaj problem nastaje jednostavno zato što nismo razumeli šta je oduzeto u promeni, a šta nije oduzeto.

Kao što smo gore videli, stari muž koga više nema i njegove dece sa njim, predstavljaju Sotonu i zlo srce. Ovo zlo srce prepoznavamo po prisutnoj mržnji, zlobi, gorčini, ponosu i slično. Dok su ove stvari nestale i nemaju deo ni mesto u životu hrišćanina, slabosti i odgovornosti prema grehu ljudskog tela ostaju.

U tom ljudskom telu možemo iskusiti radost, tugu, razočaranje, frustraciju i životni pritisak. Na ovaj način ljudski duh može biti izazvan i podstaknut. Postoji iskušenje uzrujanosti i predavanje nestrpljenju. Te stvari će se uzburkati u nama i kada se tada pojave, mnogi sumnjaju da su ikada preobraćeni.

Ovde može zvučati kao da postoji kontradikcija, ali nema je ako jasno definišemo razliku u našem umu između zla mržnje i ponosa koje nikako ne može imati mesto u hrišćaninu i ovih ljudskih reakcija. Vrlo rano u svom životu Ellen White stekla je pravu i živu vezu sa novim nebeskim Mužem, a opet je kao majka mogla o svom iskustvu napisati sledeće:

Kada bih se osećala izigrano i bila u iskušenju da izgovorim reči kojih bih se postidela, ćutala bih, izašla bih iz

sobe i tražila od Boga da mi da strpljenje da podučavam ovu decu. Vaspitanje, 254.255

Kako ćemo razumeti ove činjenice?

Bog je, kao vrlo neophodnu i mudru predostrožnost, u ljudski organizam ugradio divan zakon samoodržanja koji bi bio podložan višim zakonima samopožrtvovanja i ljubavi. Samoodržanje će uvek nastojati da se postavi na prvo mesto u životu. Može i zaista nosi snažnu privlačnost vladajućoj moći uma i moramo da razumemo njegovo delovanje kako bismo ga zadržali na pravom mestu.

Bilo kome od nas trebalo bi da bude sasvim jednostavno da shvati sledeće, jer to doživljavamo svaki dan. Postoji određeno ograničenje onoga što fizički organizam pojedinca može podneti. Za neke je ovo mnogo manje nego za druge zbog njihovog oslabljenog stanja vitalnosti i zdravlja, kombinacije naslednosti i pogrešnog života od rođenja. Ipak, ljudski organizam svakodnevno je izložen zahtevima i pritiscima koji nam uništavaju snagu i vitalnost. Kako dolaze ovi stalni zahtevi i kako se nalazimo u obavezi da izvršimo mnoge odgovornosti, naša snaga se troši. Kako imamo samo ograničenu količinu snage, ako ovaj proces ne bude zaustavljen dovoljno dugo da bi nam omogućio da obnovimo umanjene fizičke zalihe, onda bi očigledan rezultat bila smrt.

Stoga proizilazi da mora postojati ugrađeni sistem vođenja i upozoravanja koji će nas upozoriti kada se približavamo granici naše izdržljivosti. Inače bismo išli dalje i dalje, nesvesni opasnosti, dok nebismo stigli i prošli tačku bez povratka. Upravo ovde, dolazi zakon samoodržanja.

Što snaga postaje sve više iscrpljena, to više šalje znake upozorenja umu i poziva na povlačenje iz ove situacije. Ovo upozorenje ima oblik napetosti, frustracije, rastućeg osećaja teskobe itd. Na kraju, duh se može potpuno slomiti i iskazati protest protiv ovog postupka rečima nestrpljenja i nemira. Činjenica da danas živimo u telu koje je toliko oslabilo od šest hiljada godina greha, znači da se ograničenja i

nedostaci toliko pre dostižu, mnogo pre nego što su ikada mogli biti dostignuti u ranim danima ljudske istorije.

Važno je da razumemo prirodu ovih unutrašnjih osećanja. Sve što ne razumemo je misteriozno i zastrašujuće. Stoga je prvi korak u uspešnom pobedničkom životu nad tim stvarima je da ih razumemo da su to dela onoga što nam nije oduzeto u novom braku. Sledeći korak je da uočimo šta nam govore, a zatim da proučimo kako bismo izbegli situacije koje će dovesti ljudski duh do tačke preloma. Tako Ellen White u gore navedenoj izjavi govori kako je to učinila. Kada je pritisak postao toliko velik da je bila u iskušenju da se ne savlada tiho bi se povukla od pritiska dok ne bi imala vremena da se pomoli i stekne snagu i savršenu kontrolu nad svojim duhom, a zatim bi zadobila potpunu vlast nad sobom i mogla bi se nositi sa situacijom uspešno.

Ali, možemo se naći u situaciji iz koje trenutno ne možemo pobeći. Osećamo da smo došli do kraja svojih mogućnosti i da smo na samoj ivici da izgubimo kontrolu nad hitnim zahtevima tela za bekstvo od ovoga. Ne možemo još dugo izdržati. Ne očajavajte, jer će u ovo vreme živa molitva vere prestolu Blagodatni doneti snagu da se nosite sa problemom i biće vam omogućeno da mirno prođete kroz krizu pobednički do kraja.

Bez obzira koliko slabo ljudsko telo bilo, ma koliko jak zakon samoodržanja bio, ma koliko težak pritisak bio na nas, još uvek nema opravdanja za greh. Iako smo slabi i ljudski, imamo veoma divnog i svemoćnog muža koji nas voli i koji sasvim sigurno nikada neće dozvoliti da nam dođu iskušenja koja su previše za nas u bilo kojoj fazi našeg razvoja. Ako mi razumemo ove stvari i upoznamo živu Božju silu, tada se možemo suočiti sa bilo čim u miru što ni jedna sila đavola ne može uništiti.

Tada nema potrebe da sumnjate u to da imate novog muža jer zakon samoodržanja obavlja svoje delo koje je Bog odredio. Shvatite mesto za ove stvari u iskustvu, a zatim primenite rešenje kako je dato u jevanđelju Isusa Hrista.

Zapamtite, postoje neke stvari koje moraju ostati. Ako bi vam Gospod oduzeo apetit, strasti i naklonosti, tada biste prestali da postojite. Ako biste izgubili apetit, a to je želja za jelom, vrlo brzo biste umrli od gladi.

Ali u isto vreme ne možemo, a ni kao hrišćani ne smemo da dajemo slobodu apetitu. **Nekontrolisani** apetit je greh, dok je apetit pod kontrolom, iako je manjkav zbog opšte izopačenosti greha, hrišćanstvo. Ali s druge strane, kontrolisana mržnja je i dalje mržnja, a kontrolisani ponos je i dalje ponos. Ni u jednom smislu te reči ne može se reći da su ljubav i poniznost. Nikad! Stoga, dok se prvo mora držati pod vrlo strogom kontrolom, drugo mora biti potpuno iskorenjeno i u potpunosti zamenjeno svojom suprotnošću.

Čitava lekcija koja nam je održana u prvih nekoliko stihova iz Rimljanima sedam sada je vrlo jasna i jednostavna. Sada je jasno da u životu nikada ne može biti dobrih dela ukoliko pre svega ne postoji dobar karakter, koji pak, nikada ne postoji ukoliko pre svega ne postoji sjedinjenje božanskog sa čovekom. Ovo se može dogoditi samo kada pre svega postoji oslobođenje od stare veze i karaktera.

Ali, dok je sve ovo oduzeto, mi smo još uvek ljudi i zato smo ophrvani svim slabostima ljudskog organizma. Ali ako razumemo ovo i šta možemo očekivati od ljudskog organizma, onda možemo biti sve vreme korak ispred i znaćemo da uopšte ne treba da grešimo.

Svi koji priznaju pobožnost imaju najsvetiju obavezu da čuvaju duh i da imaju samokontrolu pod najvećom provokacijom. Veoma je veliki bio teret koji je Mojsije nosio; malo će ljudi ikada biti tako teško probani kao on što je bio; ipak ovo nije moglo da opravda njegov greh. Bog je pružio dovoljno svom narodu; i ako se uzdaju u Njegovu snagu, nikada neće postati žrtve okolnosti. Najjače iskušenje ne može opravdati greh. Koliko god veliki bio pritisak na dušu, prestup je naš sopstveni čin. Nije u moći zemlje ili pakla da primora bilo koga da čini zlo. Sotona nas napada na našim slabim tačkama, ali mi ne moramo biti nadvladani. Koliko

god žestok ili neočekivan napad bio, Bog nam je pružio pomoć i u Njegovoj snazi možemo da pobedimo. Patrijarsi i proroci, 421

Prema tome, na nama je da budemo dobre volje, jer slabost ovog ljudskog tela još uvek nije izgovor za greh. Istina, đavo će učiniti sve što je u njegovoj moći da gledate na tu slabost i krhost dok ih ne vidite kao jedinu meru otpora njegovim pretnjama i napadima. Ako padnete na njegove prevare, tada ćete biti toliko ispunjeni beznađem i obeshrabrenjem da uopšte nikada ne biste ostvarili pobedu. Sklonite pogled sa slabosti ljudske snage i okrenite ga na moćnu snagu živog Boga u jevanđelju u Isusu Hristu i znajte da sve što je Bog stvorio za sreću i ispunjenje čoveka možemo učiniti kroz Hrista koji je naša snaga i spasenje.

Neka se ipak ne zanemari da ovo telo moramo uzeti u obzir i biti svesni njegovih nedostataka i ograničenja. Kada je u gornjem pasusu rečeno da treba da sklonimo pogled sa slabosti naše čovečnosti, to se kaže u smislu da to ne smemo proučavati kao oružje za borbu protiv đavola, jer je to preslabo i nemoćno oružje za takvu borbu.

Ipak, dok u ovom smislu treba da skrenemo pogled sa ljudske slabosti, ipak je moramo razumeti, kako bi znali kako se nositi s njom i nositi se sa njenim zahtevima. Dakle, znajući istinu o božanskom umu i šta od njega možemo očekivati, i o ljudskoj prirodi i šta od nje možemo očekivati, i znajući moć Boga i što će On učiniti za nas kroz božansku prirodu u vezi kontrolisanja i disciplinovanja ljudi, tad možemo sve vreme kroz svog Spasitelja znati savršeni mir pobjede.

Glava 14

Umirem svakodnevno

Svaki dan umirem, tako mi, braćo, vaše slave, koju imam u Hristu Isusu Gospodu našem.

1 Korinćanima15:31

Često se ovaj stih iz Svetog pisma citira kao prigovor na poruku o živoj pravednost, tako da bismo teško mogli priuštiti sebi da ne potrošimo malo prostora u ovoj knjizi na njeno proučavanje. Treba samo predstaviti živu istinu o moći Božjoj da spasava od greha u životu iskorenjivanjem starog čoveka i dovođenjem novog čoveka. Sigurno će biti neko iz publike ko će reći: „Ah! Ali moramo svakodnevno umirati. Pavle jeste.“

Pavle jeste, ali kada je upotrebio izraz „svakodnevno umirem“, da li je pod tim mislio ono što uobičajeni prigovarač poruci razume da je rekao? To je pitanje. Govoreći iz iskustva, rekli bismo da postoji prilično velika razlika između onog što je Pavle mislio i onoga što mnogi ljudi misle da je Pavle mislio, pa bismo s pravom mogli zaključiti da je ovde proučeni tekst jedan od najviše neshvaćenih i najcitiranijih stihova u Svetom pismu

Bilo bi dobro da prvo otkrijemo šta uobičajeni prigovarač misli kad citira ovaj tekst i možda to nije nigde bolje ilustrovano nego na sledećem primeru. Jedan od ljudi koji koristi ovaj tekst kao dokaz da je stara priroda ostala u nama i mora se svakog dana ponovo pokoriti, ilustrovao je svoju teologiju na ovaj način. Bio je na terenu i razgovarao sa prijateljem, a pred njim je bio tvrd i žilav mali grm trnja, neuništivi tip koji nikada neće umreti. Pokazujući na njega, izjavio je da je to prikladan simbol njegove zle prirode. Naredivši svom prijatelju da pazi, stavio je nogu na biljku i pritisnuo je na zemlju, izjavivši da je to bio način na koji je svakodnevno držao pod kontrolom tu staru grešnu prirodu. Ali

kad je nastupila noć, uvek mora da pomeri nogu, izjavio je i učinio to dok je govorio. Taj mali trnovi grm ponovo se vratio u uspravan položaj. Dakle, sledećeg jutra, objasnio je, morao je ponovo vratiti nogu na onaj trnoviti grm i držati ga pod kontrolom. Tako je, izjavio je, svako jutro morao iznova podvrgavati svoju staru zlu prirodu. Možda je najneverovatnija stvar u svemu tome bilo to što je ovaj čovek bio poljoprivrednik, koji se u stvarnom životu nikada ni jednog trenutka ne bi pozabavio prirodnim trnovim grmom na ovaj način. Ovo nas ostavlja da se čudimo nedoslednom i zbunjenom razmišljanju ljudi koji nemaju nebeske očne masti da vide u kojoj meri moraju da razvuku stvari kako bi odgovarale njihovim teorijama. To nikako nije način da se izađe na kraj sa trnovim grmom u prirodi, a isto tako sigurno nije ni sa zlom prirodom u duhovnom svetu. Da bismo se okrenuli drugoj ilustraciji braka kojoj smo posvetili toliko vremena proučavajući je, možda bismo mogli postaviti sledeće pitanje. Jednom kada se brak raskine, da li se stari muž i njegova deca vraćaju svake večeri da bi se ponovo proterivali svako jutro?

Naravno da ne! Zamišljati tako nešto nije ni razumno ni logično. Nema ništa više smisla ni logike od gore citiranog pristupa problemu trnja. Kada se treba pozabaviti starim trnovim grmom, nijedan razuman vrtlar neće svakodnevno stajati nogom na njemu, dan za danom kako bi sprečio da trnom rascepa kožu prolaznika umesto da prehrani dobre biljke koje je nestrpljiv da uzgaja u bašti. Neće izgubiti ni jedan minut na to, već će ga iskopati iz korena i spaliti, znajući da će to biti kraj. Drugi grm trnja može kasnije da izraste umesto njega, ako baštovan ne pazi, ali ovaj grm je potpuno i zaista gotov.

Isto tako, kada se muškarac i žena venčaju, on je tu da ostane. Ne mora da se ženi svako jutro. Tačno je da postoje obnove posvećenja braka, ali ne i ponovni brak. To je jednom zauvek.

Pa ipak, Pavle je rekao, „**Umirem svakodnevno**“. Šta je pod tim mislio?

Pre svega potvrdimo ono što nije mislio. Pod tim nije mislio na to da je staro kameno srce moralo da umire svakog dana iznova. Ovo se jasno vidi ne samo iz ilustracije braka o kojoj se već govori u Rimljanima 7: 1-4, već i iz jasnih reči koje se nalaze u Rimljanima 6: 1-14.

Nećemo citirati sve te stihove ovde, već predlažemo da svaki čitalac uzme svoju Bibliju i pročita ih sa razmišljanjem i molitvom za sebe. Pri tome imajte na umu jasnoću učenja da je iskustvo smrti stare prirode pravog hrišćanina došlo do tačke u kojoj je stari čovek mrtav.

Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu. Jer koji umre oprost se od greha..

Rimljanima 6:6.7

Ni u kom smislu te reči ovaj stih ne uči da staru prirodu treba pobediti držanjem u pokornosti, već treba da se razapne do tačke uništenja. Ono što je uništeno ne oživljava svakog dana da bi se moralo iznova razapeti. Uzmite trnov grm, koji je Spasitelj tako prikladno izabrao za ilustraciju stare duhovne prirode, i uništite ga, i to će biti kraj. Znaćete da sutra nećete morati ponovo da uništite isto drvo.

Na sličan način je Božji plan i svrha da na početku hrišćanskog iskustva jednom zauvek uništimo zlu duhovnu prirodu. Pogledajte kako se to jasno uči:

Znajući da Hristos usta iz mrtvih, već više ne umire; smrt više neće ovladati njime. Jer šta umre, grehu umre jedanput; a šta živi, Bogu živi. Tako i vi, dakle, držite sebe da ste mrtvi grehu a živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem. Rimljanima 6:9-11

Jednom i samo jednom. Da li je Isus morao da ode na krst Golgote i tamo umre za ljudski rod i umrevši tamo jednom, zauvek nakon toga poživi za Boga. On ne mora da dođe i ponovi svoju smrt dan za danom. Učinjeno je to jednom zauvek. Utvrdivši ovu činjenicu u devetom i desetom

stihu, Pavle zatim primenjuje to na čoveka, navodeći da je tačno onako kako je bilo s Njim, tako treba biti i sa nama. Kao što je Isus jednom umro i živeo za Boga, tako ćemo i mi umreti jednom i posle zauvek živeti za Boga.

Pavle je to znao, ne samo kao istinu, već i kao živo, lično iskustvo da bi mogao da svedoči,

A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjeg, kome omileh, i predade sebe za mene. Galatima 2:20

Pavle je znao šta znači biti novo stvorenje i znao je šta znači imati Hristov život koji se manifestuje u njegovom životu. Znao bi da novi život u njemu neće ratovati sa principima božanske vlade i njenih zakona. Doživeo bi sledeće:

Sva istinska poslušnost dolazi iz srca. To je bio rad srca sa Hristom. A ako pristanemo, On će se tako poistovetiti sa našim mislima i ciljevima, tako uklopiti naša srca u saglasnost sa Njegovom voljom, da kada mu se pokoravamo, samo izvršavamo svoje sopstvene impulse.
Čeznja vekova, 668

Tako je i sa istinski pravednim čovekom. Nesvestan je svoje dobrote i pobožnosti. Religijsko načelo postalo je izvor njegovog života i ponašanja, i za njega je podjednako prirodno da donosi plodove Duha kao što je smokvino drvo rodilo smokve ili ružin žbun davao ruže. Njegova priroda je tako temeljno prožeta ljubavlju prema Bogu i svojim bližnjima da on čini dela Božja iz srca. Osvećeni život, 13

Sigurno je da nijedan istinski učenik Reči Božje ne bi porekao da je Pavle bio zaista preobraćeni čovek, ako je ikada takav postojao. Kao takav sigurno je pristao da se Hristos tako poistoveti sa njegovim mislima i ciljevima da je, pokoravajući se Hristu, Pavle samo sledio svoje nagone. Za Pavla bi sasvim sigurno bilo prirodno da rađa plodove Duha kao da smokva daje smokve ili da ružin grm daje ruže.

Ako ovo nije tačno za apostola Pavla, onda ni gore navedene reči nisu tačne i nikada ne bi mogle biti tačne za

bilo koga. To bi značilo da tvrdnja đavola da zakon ne mogu držati smrtna ljudska bića je ipak istinita tvrdnja i da je Bog lažov, a ne Sotona.

Ali ove reči su istinite. Ovo je iskustvo istinski obraćenog čoveka i dokaz je istinskog obraćenja. To je bilo tačno u Pavlovo vreme i podjednako je tačno i danas, ne samo u takozvanim civilizovanim zemljama, gde je poznato ime Hristovo i napisana Reč dostupna svima, već je podjednako tačno i za istinski obraćenog čoveka koji nije čak ni čuo ime Hristovo, jer je toliko izolovan od ostatka sveta. Čak i ovi „**sami od sebe čine šta je po zakonu**“.

Rimljanima 2:14

Ništa napisano bilo gde u Reči Božjoj nikada ne može protivrečiti činjenicama Pavlovog živog iskustva gde je on „po prirodi radio ono što zakon zahteva“. „Bilo je podjednako prirodno za njega“ da donosi plodove Duha kao što je smokva rađala smokve ili ružin grm davao ruže“. Kada se pokoravao Bogu, on je samo „izvršavao“ svoje „sopstvene nagone“.

Kako je onda mogao reći: „Umirem svakodnevno“, kada se značenje tog odlomka Svetog pisma objašnjava na sledeći način?

Pavlovo posvećenje bio je stalni sukob sa sobom. Rekao je, „Umirem svakodnevno.“ Njegova volja i njegove želje svakodnevno su se sukobljavale sa dužnošću i voljom Božjom. Umesto da sledi naklonost, on je izvršio volju Božju, koliko god ona bila neprijatna i razapinjuća prema njegovoj prirodi. Svedočanstva za Crkvu, 4: 299

Koliko ovo potpuno suprotno izgleda u poređenju sa prethodnim svedočenjem u pogledu iskustva istinski obraćenog čoveka. Još jednom imamo nešto što izgleda kontradiktorno, ali, s obzirom da u Bibliji nigde nema istinskih kontradikcija, moramo još malo proučiti da bismo otkrili harmoniju između ova dva dela Svetog pisma.

U Bibliji često postoje dve stvari koje se nazivaju istim imenom, a opet u svakom slučaju se razlikuju i kao proučavaoci Biblije moramo razumeti ove razlike između

stvari koje se razlikuju, ali se nazivaju istim imenom. U oba naoko suprotna skupa gore navedenih citata **priroda** o kojoj se govori je drugačija. Ako budemo u stanju da to razumemo, tada će sve poteškoće nestati i naše razumevanje Svetog pisma biće upravo toliko sveobuhvatnije i tačnije.

Dve prirode o kojima se govori u gornjim citatima su **božanska** priroda u prvom skupu i **ljudska** priroda u drugom. Ovaj zaključak nije izveden nagađanjem, jer kontekst samih izjava čini sasvim jasnim ono što se razmatra.

Pogledajmo prvu od njih dve pre nego što pređemo na drugu. Rečeno nam je da će biti jednako prirodno rađati „plodove Duha“, kao i smokvi da rađa smokve ili ružinom grmu da daje ruže. Ovo samo znači da ćemo **po prirodi** biti puni ljubavi, radosni, miroljubivi, nežni, dobri, ispunjeni verom, krotki i umereni, a to su plodovi Duha. Morali bismo savršeno dobro znati da su to svojstva **božanske** prirode, a nikada ljudske prirode.

Ljudska priroda nije i nikada ne bi mogla da ima takve karakteristike. Izvorište tako dobrog ploda je božanska priroda koja prebiva u ljudskoj prirodi, a kad se pokoravamo Bogu, to će biti sprovođenje impulsa ove **prirode**, božanske prirode, stečene kao dar Božji, proterivanjem stare duhovne prirode. Te karakteristike nikada ne bi mogle biti impulsi ljudske prirode koja će se uvek suprotstaviti Božjim pozivima verniku. Ako govorimo o ljudskoj prirodi, onda ćemo morati reći da se pokoravamo Bogu, ne kao impuls ove, ljudske prirode, već u suprotnosti sa njom i uprkos nje; protiv njenih sklonosti i nastrojenja.

Bez obzira na to koliko duboko i temeljno učestvujete u Božjem životu u duši, vaša ljudska priroda se nikada neće sa nestrpljenjem oduševiti patnji, tragediji, gubitku, bolu i slično. Organizam tela i krvi će se uvek povući unazad i pokušati da izbegne to, ali Božji poziv u službu će nas iznova i iznova uvoditi u ovu vrstu iskustva. Stoga, kada nas Bog pozove na najzahtevnije žrtve, čak i do samog života naših najmilijih i najbližih, ili čak sopstvenog života, mi ćemo to učiniti kao

prirodni impuls božanske prirode u sebi; a istovremeno ćemo to činiti protiv volje i naklonosti ljudske prirode čija je najsnažnija motivacija samoodržanje.

To ne znači da je zakon samoodržanja zli zakon, jer je daleko od toga. Božanski usađena potreba je da nas spase od odbacivanja života. Bog traži poslušnost ovom zakonu. Briga roditelja nad svojom decom je deo toga. U svojoj odgovarajućoj sferi deluje na očuvanje života svakog od nas. Ali postoji viši zakon samopožrtvovanog služenja drugima i ovaj viši zakon poništava niži zakon.

Ali ovo ukidanje zakona samoodržanja u korist zakona samopožrtvovanja uopšte nije automatska stvar već zavisi od čina volje dotičnog pojedinca. Moramo izabrati da stavimo na smrt zahteve tog zakona, i to ćemo morati činiti svakog dana u svom životu u većoj ili manjoj meri. U tom smislu moramo svakodnevno umirati upravo onako kako je u ovom istom smislu svakodnevno umirao i Pavle.

Da bismo videli činjenicu i istinu ovoga, moramo ponovo da pogledamo kontekst Pavlovih reči ne samo u 1. Korinćanima 15:31, već i u 2. Korinćanima 4: 7-12, jer su ovo paralelni stihovi Pisma. Pročitaćemo kontekst prve reference pre nego što uzmemo drugu.

I mi, zašto podnosimo muke i nevolje svaki čas? Svaki dan umirem, tako mi, braćo, vaše slave, koju imam u Hristu Isusu Gospodu našem. Jer ako sam se po čoveku borio sa zverovima u Efesu, kakva mi je korist ako mrtvi ne ustaju? Da jedemo i pijemo, jer ćemo sutra umreti.“ 1. Korinćanima 15:30-32

Pominjanje borbe sa zverima u Efesu odnosi se na priliku kada je Dimitrije, juvelir, uzburkao ceo grad protiv Pavla tako da je i sam Pavlov život bio u opasnosti. U ovom trenutku je ispravno pitati se koji je život bio ugrožen, njegov fizički ili njegov večni, duhovni život? Svi moraju priznati da je njegov fizički život bio ugrožen. Tema konteksta nije bio Pavlov duhovni život već njegov ljudski, fizički život. Tamo je

postojala opasnost za njegov život i on je svedočio da je bio spreman da se odrekne tog života, čak i do same smrti, ako je potrebno. Stoga je mogao reći: „Umirem svaki dan“, jer Bog prihvata spremnost na to, kao što Bog čoveka koji u svom srcu mrzi svog brata gleda kao ubicu.

Nema nepravde od strane Boga u ovome, jer čovek kome je u srcu mržnja u stvari je ubica po prirodi koja čeka samo priliku da izvrši svoje zle nagone. Tako i u slučaju svakodnevnog umiranja Bog to računa, jer je zaista tako. Analizirajmo situaciju na sledeći način.

Ulazimo u novi dan života sa određenim zalihama fizičkih, mentalnih i materijalnih resursa. Te stvari su nam vrlo dragocene i predstavljaju naš životni oslonac. Kako dan teče, suočavamo se sa situacijom koja od nas zahteva da se odrekne nekih od tih resursa, što znači da smo pozvani da damo od svog života. Ali danas Bog još ne poziva na sve što imamo već samo na određenu meru, ali, ako smo zaista obuzeti živim duhom samopožrtvovanja, daćemo sve što Gospod danas od nas traži, iako to činimo protiv naklonosti i volje svoje ljudske prirode koja je toliko okupirana svojim samoodržanjem.

Sutra nam Gospod ponovo dolazi i traži **sve** što je tražio juče i još i dodatak i mi opet dajemo sve što potreba zahteva od nas. Dakle, sve što smo danas dali više je od onoga što smo juče dali što se tiče stvarne količine, ali ne i stepena. U stepenu davanja je bilo isto u oba slučaja, — sve. Zatim sledećeg dana ili kasnije kada Gospod zatraži još više, tada ćemo dati i sve to, a onda još više što će kasniji zahtevi zahtevati od nas. Sada, voljnim davanjem svega što Gospod zahteva danas, svedočimo o činjenici da jednostavno nema ograničenja za žrtvu koju ćemo podneti. Stoga, u doslovnoj činjenici u svakom činu davanja svega što se traži, ne postavljamo samo tražene resurse života, već i ceo život na oltar, tako da ako je Gospodu bilo potrebno sve to je sada sve Njegovo da uzme, odmah sada. Stoga je istina da se sami podvrgnemo samoj smrti ljudske prirode svaki put kada

prinesemo istinsku žrtvu za Boga i tako svakodnevno umiremo. To je još jasnije prikazano u drugom citatu:

Ali ovo blago imamo u zemljanim sudovima, da premnoštvo sile bude od Boga, a ne od nas. U svemu imamo nevolje, ali nam se ne dosađuje; zbunjeni smo, ali ne gubimo nadu; Progone nas, ali nismo ostavljeni; obaljuju nas, ali ne ginemo. I jednako nosimo na telu smrt Gospoda Isusa, da se i život Isusov na telu našem pokaže. Jer mi živi jednako se predajemo na smrt za Isusa, da se i život Isusov javi na smrtnom telu našem. Zato dakle smrt vlada u nama, a život u vama. 2. Korinćanima 4:7-12

Reči „svaki dan“ i reč „jednako“ znače isto, po čemu vidimo da je ovaj stih samo ista izjava kao i prethodni. „Umirem svaki dan. Kao što je tamo izrazio misao tim rečima, tako i ovde to kaže ovako: „**jednako nosimo u telu smrt Gospoda Isusa**“.

Ali kako to da je on uvek u telu nosio ovu smrt? Da li je to bilo ponovnim ubijanjem stare duhovne prirode svakog jutra kada bi se probudio, ili je to bilo predavanjem njegovih fizičkih i materijalnih resursa na žrtveni oltar iz dana u dan? Neka nam sledeća izjava odgovori na to pitanje. To je direktan komentar na razmatrane stihove:

Osvrćući se na svoja iskustva, Pavle je pokazao da na izbor službe Hristu nije bio podstaknut sebičnim motivima, jer je njegov put bio obasut iskušenjima. „Imamo problema sa svih strana“, napisao je, „a ipak nismo u nevolji; zbunjeni smo, ali ne u očaju; progonjeni, ali ne i napušteni; oboreni, ali ne i uništeni; uvek noseći u telu umiranje Gospoda Isusa, da se i Isusov život pokaže u našem telu “.

Pavle je podsetio svoju braću da su kao Hristovi poslanici on i njegovi saradnici neprestano bili u opasnosti. *Teškoće koje su pretrpeli oduzimale su im snagu.* „Mi koji živimo“, napisao je, „uvek smo predani smrti zbog Isusa, da bi se i Isusov život pokazao u našem smrtnom telu. Dakle, smrt deluje u nama, a život u vama “. *Pateći fizički zbog lišavanja i muke, ovi*

Hristovi službenici su se prilagođavali Njegovoj smrti. Ali ono što je u njima činilo smrt, donosilo je duhovni život i zdravlje Korinćanima, koji su verovanjem u istinu postali učesnici večnog života. S obzirom na ovo, Isusovi sledbenici trebalo je da paze da zanemarivanjem ili nezadovoljstvom ne povećaju terete i iskušenja radnika. Dela apostolska, 330

Ova izjava zajedno sa biblijskim stihovima zaista jasno pokazuje da kada je Pavle govorio o svakodnevnoj smrti, govorio je o potčinjavanju do same smrti fizičkih i ljudskih želja i sklonosti svog života, a ne o ubijanju stare duhovne prirode. To je bilo razapeto na smrt na samom početku njegovog hrišćanskog iskustva. Mogao je da svedoči u istini,

Zato, ako je ko u Hristu, nova je tvar: staro prođe, gle, sve novo postade. 2. Korinćanima 5:17

Ali nikada mu ne bi moglo biti prijatno da podnese takvu patnju i nevolju. Ljudska priroda nije sklona ovakvim stvarima, već je mnogo više sklona drugom smeru, tako da su se svaki dan Pavlova „**volja i njegove želje sukobljavale sa dužnošću i voljom Božjom**“. Ali „**umesto da sledi naklonost, on je izvršio volju Božju, koliko god bila neprijatna i razapinjuća prema njegovoj prirodi**“. Ali činjenica da je ovo morao učiniti i činjenica da će svako od nas to morati učiniti nije pokazatelj da nemamo novu prirodu, božanski život Božji u duši. To samo dokazuje da smo ljudi, i dalje sa svim moćima, strastima, slabostima i nemoći ljudskog bića, iako u tom ljudskom organizmu sada živi novi život, novi karakter i novi mentalitet.

Iako je tačno da svaka sebičnost, kada se ova reč definiše kao sklonost sebi iznad interesa drugih, posebno kada se dovede do tačke kada taj duh ispoljavamo u stvarnim rečima i delima, je greh. Lični interes kada se zadrži u granicama viših zakona služenja sa ljubavlju, u suštini nije grešan. Evo tačke koju mnogi ne razumeju, preovlađuje ideja da je svako svoje ja greh.

Činjenica da nije svako svoje ja greh, dokazuje se činjenicom da i neposrnula bića imaju svoje ja, ili sopstveni interes, što ih čini pojedincima, kao što i naše lično ja čini da budemo pojedinci različiti od svakog drugog pojedinca. I na nebu pre nego što je bilo kušača ili čak prvog greha, trebalo je da anđeli žive prema zakonu samopožrtvovanja, samoodricanja i samodiscipline da bi živeli u savršenoj harmoniji jedni s drugima.

Greh je ušao kada jedan iz vojske nebeske više nije bio spreman da to nastavi, već je umesto toga odlučio da stavi svoj interes na prvo mesto. Od Sotone dolazi tvrdnja da što više paziš na sebe i privlačiš sve stvari k sebi, to ćeš biti srećniji. Gospod kaže da je to siguran put do smrti i uništenja.

Ali borba je rešena Hristovim životom i smrti.

U svetlosti sa Kalvarije videće se da je zakon samoodricajuće ljubavi zakon života za zemlju i nebo; da „ljubav koja ne traži svoje“ ima svoj izvor u srcu Božjem; i da se u krotkom i snishodljivom ispoljava karakter Onoga koji prebiva u svetlosti kojoj niko ne može da priđe“.

Čežnja vekova, 20

Evo izjave koja jasno pokazuje da je zakon samoodricajuće ljubavi zakon života za nebo. Prema tome, na **nebu** se svoga ja i ličnih interesa mora odreći jer je to pitanje hrišćanskog principa, ali nikada se ne bi moglo razumeti da je svoje ja onog koji se odriče grešno ja. To uopšte nije tako. Postaje grešno tek kad više ne prebiva pod blagotvornom kontrolom tog zakona, a onda je svejedno proterano sa neba.

Ovo sada važi za anđele, ali to nije sve što se u izjavi kaže. Kaže se da je to sam princip Božjeg života i da u Njegovom životu kroz Hrista pronalazi svoju najsavršeniju demonstraciju. Pročitajte ponovo izjavu i videćete da je Božji život život samoodricanja. Razmislite samo nekoliko trenutaka o velikim istinama jevanđelja, i ovo će umu postati dovoljno očigledno, jer je život koji je Isus živeo na ovoj zemlji zapravo bio Božji život. To nije bio čin stvoren da pruži proračunati

koncept Boga, već najprirodnije i najsavršenije otkrivenje tog Božjeg života, jer „u Hristu je Bog pomirio svet sa sobom“.

2. Korinćanima 5:19

Da li je ikada postojala bolja slika samoodricanja poput ove demonstracije? Pomislite na sve ono što je bilo u Njegovom ličnom interesu što je Isus ostavio za sobom u carstvu nebeskom da bi došao na ovu zemlju i umro za vas i za mene, ali da li se ikada, odričući se svega toga, odrekao grešnog ličnog interesa?

Naravno da ne!

I sam Bog Otac nam je dao veliku demonstraciju ličnog odricanja od sopstvenih ličnih interesa kada je dao Isusa ljudskoj porodici. To nije bilo lako učiniti i zahtevalo je borbu ogromnih razmera pre nego što je On to uradio. Božja naklonost i volja bili su suprotstavljeni pozivu časa što se tiče Njegovog sopstvenog interesa, ali On je poslušao poziv dužnosti i na samu smrt ubio želju da sačuva Sina od smrti na Kalvariji. Pročitajmo priču o tome na sledeći način:

Tuga je ispunila nebo, pošto se shvatilo da je čovek izgubljen, a svet koji je Bog stvorio trebalo je biti ispunjen smrtnicima osuđenim na bedu, bolest i smrt, a prestupniku nije bilo načina da pobjegne. Cela Adamova porodica mora umreti. Videla sam ljupkog Isusa i videla izraz simpatije i tuge na Njegovom licu.

Ubrzo sam ga videla kako se približava izuzetno jakoj svetlosti koja je okružila Oca. Rekao je moj anđeo pratilac, On je u bliskom razgovoru sa svojim Ocem. Anđeoska strepnja bila je snažna dok je Isus komunicirao sa svojim Ocem. Tri puta je bio zatvoren slavnom svetlošću oko Oca, a treći put kada je došao od Oca, mogla se videti Njegova ličnost. Lice mu je bilo mirno, oslobođeno svake nedoumice i sumnje, i blistalo je dobrodušno i ljupko, tako kako reči ne mogu da izraze.

Tada je anđeoskim vojskama stavio do znanja da je nađen put izbavljenja za izgubljenog čoveka. Rekao im je da je molio svog oca i ponudio je da da svoj život u otkup, da na sebe

preuzme smrtnu kaznu, da bi kroz njega čovek mogao da dobije pomilovanje; da bi zahvaljujući zaslugama Njegove krvi i poslušnosti Božjem zakonu mogli imati Božju naklonost i biti uvedeni u prelepi vrt i jesti plodove sa drveta života.

Rekao je anđeo: „Mislite li da je Otac bez borbe predao svog voljenog Sina? Ne, ne. Bila je to borba čak i sa Bogom nebeskim, da li da se dozvoli da krivci propadnu, ili da da Svog voljenog Sina da umre za njih“. Rani spisi, 149, 151

Pavla je koštalo da svakodnevno umire, da se odrekne sopstvenog interesa i nastavi dalje na putu ljubavi, samopožrtvovanja za umirućeg čoveka. Isto tako Hrista je koštalo da napusti nebo i siđe i preda se za umiruće čovečanstvo. Isto tako istinski i sigurno kako je Pavle mogao reći za sebe: „Umirem svakodnevno“, tako je i Hristos mogao istinito reći isto. Jer ni za jednog od njih dvojice ništa nije postignuto bez patnje i tuge. Oni su išli dalje protiv svakog prirodnog čovekovog instinkta i želje da izvrše volju Božju ma koliko to bilo razapinjujuće njihovoj prirodi.

Tako je i nebeskog Oca koštao mnogo da preda Sina kako bi spasio svet koji propada i za to je bila potrebna vrlo stvarna borba. Bog se morao odreći u potpunosti sopstvenih interesa (da ima Sina pored sebe) da bi to postigao, tako da je sa Hristom i Pavlom i Bog mogao reći: „Umirem svakodnevno“.

Ali ni u kom slučaju nije bilo reči o ubijanju stare duhovne prirode. U slučaju Oca i Sina, nijedan od njih nikada nije imao tu prirodu, jer su uvek i zauvek bili čisti u sebi. A u slučaju Pavla, ona je jednom zauvek umrla u novom iskustvu rođenja. Nikada više nije dozvolio da đavo nađe dom u njegovom srcu.

Iz toga proizilazi da ne smemo brkati svakodnevno umiranje vlastite koristi, tako da možemo nesmetano služiti Bogu i čoveku, sa umiranjem stare duhovne prirode kojoj je Bog nameravao da bude jednom zauvek iskustvo u početku hrišćanskog života. To dvoje su odvojeni i različiti, jer uključuju svaki različitu prirodu.

To ne znači da više nikada ne možemo ponovo pasti u izgubljeno stanje. Svakako imamo slobodu da se odrekemo braka sa Hristom i vratimo se starom zlom mužu ako želimo. Možemo otkinuti dobro drvo i posaditi zlo drvo na njegovo mesto. Nismo „jednom spaseni, zauvek spaseni“.

Mnogo će pomoći u borbi sa grehom ako shvatimo da ćemo uvek otkriti da će ljudska priroda biti nevoljna da se žrtvuje. Ako znamo da će to biti tako, onda možemo znati kako utišati galamu ljudske prirode i učiniti upravo ono na šta nas poziva božanski impuls u nama. Drugim rečima, naučite da živite ne prema sklonosti, već po principu.

Glava 15

Pasha

Prethodno smo videli celo iskustvo smrti stare prirode i vaskrsenja novog života, potpuno ilustrirano iskustvom braka. To nam je izloženo u prvih nekoliko stihova sedmog poglavlja Rimljanima. Na početku tog poglavlja istaknuto je da zbog toga što smo toliko spori u srcu da učimo i da vidimo, Bog mora ponovo i iznova da ilustruje ovu tačku iz svakog mogućeg ugla. Da bi se ostvario puni uticaj i plan ove serije studija, nećemo izaći iz ove faze naše studije a da ne uzmemo bar još jednu takvu ilustraciju.

Da bismo to uradili, okrećemo se sada Starom Zavetu i ovde ćemo otkriti da nam je Bog dao jednu divnu ilustraciju novog rođenja, početka novog života, kroz jedan od svečanih praznika (stari zakon koji je Izraelj trebalo da drži do trenutka kada treba da dođe Hristos).

U 5. Mojsijevoj 23. glavi otkriveno nam je sedam velikih praznika jevrejske godine. Prema njihovom redosledu kako su padali tokom godine, to su bili:

Pasha četrnaestog dana prvog meseca,
praznik beskvasnih hlebova,
praznik prvine,
praznik sedmica kasnije poznat kao Pedesetnica,
praznik truba,
Veliki dan pomirenja i
praznik sakupljanja žetve.

Ovaj niz praznika bio je proročanstvo za velike događaje koji će se odigrati tokom ere kada će tip ustupiti mesto antitipu. Drugim rečima, svaki od ovih praznika bio je tip, a svaki je predstavljao stvarni događaj koji je trebalo da se dogodi.

Pasha je bila tip za Hristovu smrt na krstu, a Njegova smrt je bila antitip ili ispunjenje tog tipa ili praznika.

Praznik beskvasnih hlebova bio je tip za iskustvo ljudi u njihovoj tuzi zbog Hristove smrti, a takođe i za posebno delo uklanjanja greha, koje je pratilo njihovo istinsko razumevanje Njegovog iskustva.

Praznik prvine, prvih plodova ukazivao je na vaskrsenje Isusa Hrista.

Praznik sedmica ukazivao je na moćno izlivanje Duha na veliki dan Pedesetnice.

Svi ovi praznici koji su tipizirali prvi Hristovo dolazak događali su se na početku ceremonijalne godine i bili su grupisani prilično blizu jedno drugom. Na sličan način, antitip svakog od njih desio se prilično blizu jedno drugoga na početku onoga što mi znamo kao hrišćansko doba.

Poslednja tri praznika održala su se u grupi vrlo blizu kraja godine, a to bi ukazivalo da bi antitip svakog pao pred kraj vremena. Ovo je istina.

Praznik truba ukazao je na upozorenje na predstojeći sud koje se nije najavljivao kao sadašnja stvarnost sve do početka 19. veka.

Veliki dan pomirenja najavio je otvaranje istražnog suda nad mrtvima, a zatim i nad živima koji je započeo krajem 2300. godine proročanstva, 1844. godine.

Skupljanje žetve je radostan povratak kući svetaca koji prate ove događaje.

U ovom posebnom poglavlju ne planiramo da se bavimo svakim od ovih proročkih tipova. Ali ono što moramo da shvatimo je da ovi praznici ne samo da služe kao tipovi događaja koji dolaze, već su to bili i tipovi ili predmetne lekcije iskustva koje je Gospod tražio da svako od Njegove dece poseduje i u njemu uživa.

Stoga ih moramo sami razumeti i iskusiti. Ako ove lekcije iz Starog zaveta znamo samo kao ceremonije koje su ukazivale na događaje u hrišćanskoj eri i ne budemo uspeli da pronađemo njihov par u našem životnom iskustvu, tada ćemo izgubiti njihovu pravu vrednost i namenu.

Ovi praznici izlažu predviđena iskustva po njihovom redosledu. U ovoj fazi proučavamo u našoj seriji, novo rođenje. Pošto je ovo prvo iskustvo druženja sa Hristom, očekivali bismo da će prvi u godišnjim praznicima biti udžbenik za iskustvo novorođenja. Ovo je tačno i upravo tako. **Pasha je predmetna lekcija novog iskustva rođenja.**

Šta je predmetna lekcija? Predmetna lekcija je sistem poučavanja u kome se nastava ne daje direktnim usmenim predavanjem, već se umesto toga koriste predmeti koji predstavljaju stvarnost.

Ovo je posebno efikasno sredstvo poučavanja posebno za početnike koji tek pronalaze svoj put i još nisu naučili kako da shvate dublje pouke Reči. Ali neka napredni učenik ne prezire ni ovu metodu, jer ima toliko toga da i on može naučiti iz nje.

Kod predmetnih lekcija svaki predmet i svaka radnja u odnosu na objekt su značajni. Stoga treba da se zapitamo, „kojoj je duhovnoj lekciji ovo trebalo da **me** nauči i kako to da nađe svoje mesto kao živi deo mog sopstvenog iskustva?“ Dok postavljamo ovo pitanje i pronalazimo odgovore na njega, otkrićemo da ćemo se čuditi lepoti i snazi lekcije koju nam je Bog dao.

Tako se okrećemo Pashi kao predmetnoj lekciji prvog iskustva vernika u jevanđelju, što je prvo iskustvo **u Božjoj moći** da spase od greha. Da se iz službe Pashe može naučiti lekcija, vidi se iz ove izjave:

Pasha je trebalo biti i u znak sećanja i tip, ne samo ukazujući na izbavljenje iz Egipta, već i na veće izbavljenje koje je Hristos trebalo da postigne oslobađajući svoj narod od ropstva greha. Patrijarsi i proroci, 277-278

Postavimo sada pitanje: „Kada smo oslobođeni ropstva greha?“

„Odgovor mora biti: „U novom iskustvu rođenja!“ I upravo ovde u gornjoj izjavi nam je najjasnije rečeno da je Pasha tip, ili predmetna lekcija (što je ista stvar), iskustva oslobađanja od ropstva greha. Ako to nismo videli u pouci Pashe, onda

jednostavno nismo videli šta nam je Gospod dao u tom uputstvu. Pasha nam još ništa ne znači.

Već u ovoj knjizi do sada videli smo kako je položaj dece Izrailjeve u Egiptu bila potpuna ilustracija situacije deteta Božjeg pod kontrolom greha. U toj fazi serije ilustraciju nismo dalje raščlanili jer smo tada želeli da jasno vidimo prirodu problema sa kojim smo se suočili. Sada smo došli do mesta gde govorimo o potrebi za izbavljenjem, pa je vreme da lekciju Pasha dovedemo do kraja.

Priča je ispričana u knjizi 2 Mojsijeva u 12. poglavlju. Pratimo ovu slavnu lekciju da vidimo slavniije iskustvo stvarnosti onako kako ju je Pavle opisao:

Jer kad je slavno ono što prestaje, mnogo će većma biti u slavi ono što ostaje. 2. Korinćanima 3:11

Na samom početku poglavlja Gospod je rekao Mojsiju i Aronu:

Ovaj mesec da vam je početak mesecima, da vam je prvi mesec u godini. 2. Mojsijeva 12:2

Za njih je trebalo to biti **početak novog života**. To je trebalo da bude apsolutno ostavljanje starog ropskog života i odlazak u novi život slobode i pravednosti. U Pashi je za to iskustvo napravljena najpotpunija odredba i svako ko nije ušao u nju jednostavno nije iskoristio ponuđene blagoslove.

Svakoj porodici je naloženo da uzme jagnje ili jare, a nakon što su ga posebno odvojili do četrnaestog dana, ljudi su ga uveče tog dana morali ubiti, a krv naneti na dovratnike i nadvratnik njihovih stanova.

To savršeno jagnje bez mrlje odgovara simbolu Isusa, Jagnjeta Božjeg, i nikada ne zaboravite da, kao što je i sam Izrailjac morao da oduzme život tom jagnjetu, tako je i vaš i moj greh uzeo život Sina Božjeg. Nije umro na krstu od fizičkih efekata raspeća. Umro je jer mu je strašna težina greha smrvila život. Svojim gresima ubili smo Spasitelja na krstu. Ova istina trebalo bi da nam otkrije strašne posledice greha, da je plata za greh smrt, a kako vidimo Besprekornog da umire kao direktan rezultat naših dela, trebalo bi nas

dovesti do mržnje prema grehu, kao što ga nikada pre nismo mrzeli, i da ga se klonimo sa svim gnušanjem koje zaslužuje.

Bez smrti jagnjeta, nijedan od sledećih koraka u službi Pashe ne bi bio moguć. Isto tako, taj veliki žrtveni čin Otkupitelja otvorio je čitavom čovečanstvu nebeske blagoslove i bez njega uopšte nema nade i života ni za koga, bilo gde i bilo kada. Sve u delu otkupljenja zavisi od onoga što je Hristos postigao na krstu Golgote.

Ali nije dovoljno što ovo prepoznamo i verujemo. Bilo bi sigurno reći da čitav hrišćanski svet veruje u to, a ipak će daleko veći deo njih ipak propasti. Svaka porodica je morala da poškropi krv na stupove vrata da bi bilo efikasno u toj situaciji, pa se na isti način krv mora primeniti na svakog od nas pojedinačno. Ono što je Gospod postigao na krstu mora postati delotvorano u životu svakog od nas i prepušteno je svakom da primeni blagodati tog pomirenja na sebe. Niko drugi to ne može učiniti za vas.

Gospod im je doneo blagodati službe Pashe **upravo tamo gde su još uvek bili** u zemlji greha. Svaka osoba koja je primila i pojela pashalno jagnje, učinila je to bez i jednog koraka iz zemlje greha. Bili su tamo još u Egiptu, jer iako su živeli malo razdvojeno u zemlji Gošen, to je još uvek bio deo egipatske zemlje, pa su i dalje bili u toj zemlji. Misli na tu zemlju. Bila je to zemlja greha, ropstva, nevolja, tuge, frustracije, tame i smrti. Oni su bili tamo, u toj zemlji i sami su iskusili sve uslove te zemlje dok su bili tamo.

Tako smo i mi u zemlji greha i ropstva, bede i smrti, i **upravo tamo gde smo** u svom zarobljeništvu i našoj velikoj potrebi Gospod nam donosi jevanđelje i nudi nam takvo kakvo jeste, i nama **kakvi mi jesmo**. Nemože se napraviti veća greška nego zamisliti da prvo moramo da se popravimo pre nego što dobijemo blagoslove otkupljenja.

Ako vidite svoju grešnost, ne čekajte da se popravite. Koliko ima onih koji misle da nisu dovoljno dobri da bi došli Hristu. Da li očekujete da sopstvenim naporima postanete bolji? „Može li Etiopljanin promeniti kožu svoju ili ris šare

svoje? Možete li vi činiti dobro naučivši se činiti zlo? “.
Jeremija 13:23. Pomoć imamo samo u Bogu. Ne smemo čekati jača ubeđenja, bolje prilike ili svetiju narav. Ne možemo ništa sami od sebe. Moramo doći Hristu takvi kakvi jesmo.
Put Hristu, 31

Pre nego što je Izrailjac mogao da napusti zemlju ropstva, morale su se dogoditi dve stvari. Dok se ta dva događaja nisu dogodila, nisu mogli da odu i nisu otišli. Dobro ih zabeležite jer se ista dva događaja moraju dogoditi u našem životu pre nego što napustimo zemlju greha i ropstva.

Prvi od ta dva događaja bio je ovaj: gospodar robova je morao da umre. Devet strašnih i razornih zala marširalo je svojim destruktivno uništavajućim putem preko te lepe i plodne zemlje, ali sve to nije bilo dovoljno da slomi moć gospodara robova. Izrailjac je ostao u njegovoj moći i daje. I sada je očigledno da ništa manje od smrti prvorođenog nije moglo osloboditi robove. I sve dok je taj gospodar robova i dalje živeo, oni su ostali u ropstvu. To ne znači da je samo prvorođeni u Egiptu ispunjavao ulogu upravnika robova. Hoće se reći da je prvorođeni bio naslednik svega onoga što je predstavljalo Egipat, a prvorođenom je data sila i moć Egipta. Stoga, kada je prvorođeni umro, s njim je umrla i sila Egipta.

Na potpuno isti način, ne postoji ništa što nas može osloboditi moći greha više od same smrti greha. Stari muž **mora umreti**, kameno srce **mora biti iskorenjeno**. **Sve dok taj gospodar robova živi, vi i dalje ostajete rob greha**. Ne postoji ništa drugo osim toga. Nijednu istinu ne bi trebalo jasnije razumeti, tvrđe je držati, niti definitivnije iskusiti od toga.

Ali niko od Izrailjaca nije trebalo da uzme mač i izađe i ubije prvorođenog. To je bilo nešto što je bilo daleko izvan njegove moći. Umesto toga, on to mora prepustiti Onome ko je to mogao da učini i verom da čeka na Njega da to izvrši.

Tako, podsetimo se, uzaludno je pokušavati srušiti staru prirodu. To je Božji zadatak. On traži od nas da dođemo k Njemu i predamo zadatak u Njegove ruke i prepustimo mu

se da čini ono što On jedini može da učini. Svaki naš pokušaj da preuzmemo Gospodnji zadatak samo nam garantuje frustracije od dela našeg spasenja.

Ali uništenje gospodara greha bilo je samo prva od dve stvari koje se moraju dogoditi. Druga je bila učešće u novom životu koji će zameniti stari. Tako je bilo da su svi Izrailjci te noći jeli jagnje pre nego što su napustili svoju sobu i započeli putovanje u slobodi. Kroz jedenje mesa tog jagnjeta, njegov život je postao njihov život.

Postoji pekara koja je blizu železničke pruge između glavne stanice u Sidneju i Redferna. Na zidu je velikim slovima napisano: „Ono što danas pojedete, sutra će hodati i razgovarati.“ Ovo je istina. Život i vitalnost onoga što jedete postaje vaš život.

Pogledajte kako se jasno predaje lekcija da je u životu Izrailjaca morao postojati kraj jednog i početak novog života pre nego što su mogli da odu iz egipatske zemlje. Bio je to kraj ropstva i početak života slobode i pravednosti. Kada i tek kada su se dogodila ova dva događaja, faraon je pozvao Mojsija i Arona i rekao im:

Ustajte, idite iz naroda mog i vi i sinovi Izrailjevi, i otidite, poslužite Gospodu, kao što govoriste.

2 Mojsijeva 12:31

Tek sada kada su dve stvari postignute, a to su završetak starog života i početak novog, mogao je da usledi sledeći događaj, koji je faraon sažeo u frazi: „**Idi, služi Gospodu**“.

Dakle, u životu deteta Božjeg mora da sledi, nakon smrti stare prirode, primanje novog života. Nikada ne zaboravimo na svečano upozorenje sadržano u rečima Glavnog učitelja kada je rekao:

A kad nečisti duh iziđe iz čoveka, ide kroz bezvodna mesta tražeći pokoja, i ne nađe ga. Onda reče: Da se vratim u dom svoj otkuda sam izišao; i došavši nađe prazan, pometen i ukrašen. Tada otide i uzme sedam drugih duhova gorih od sebe, i ušavši žive onde; i

bude potonje gore čoveku onom od prvog. Tako će biti i ovome rodu zlome. Matej 12:43-45

Moramo se isprazniti od svoga ja. Ali to nije sve što je potrebno, jer kad se odrekneмо svojih idola, **vakum se mora zameniti**. Ako srce ostane pusto, a vakum ne bude ispunjen, biće u stanju onoga čija je kuća bila „**prazna, pometena i ukrašena**“, ali bez gosta koji bi je zauzeo. Zli duh uze sebi sedam drugih duhova gorih od sebe, i oni uđoše i nastaniše se tamo, a poslednje stanje tog čoveka bilo je gore od prvog. Kad ispraznite srce od svoga ja, morate prihvatiti Hristovu pravednost. Držite se verom; jer morate imati um i duh Hristov da biste mogli raditi dela Hristova. Ako otvorite vrata srca, **Isus će popuniti vakum darom svoga Duha**, i tada možete biti živi propovednik u svom domu, u crkvi i u svetu.

The Review and Herald, 23. februara 1892

Ono što je bilo tačno u iskustvu Pashe, jednako je tačno i u delu spasenja. Ove dve stvari moraju biti ostvarene pre nego što počnemo da činimo Božja dela u pravednosti. Iznova i iznova ova istina se uči u Pismu:

I daću im jedno srce, i nov duh metnuću u njih, i izvadiću iz tela njihovog kameno srce i daću im srce mesno, Da bi hodili po mojim uredbama i držali moje zakone i izvršavali ih; i biće mi narod, i ja ću im biti Bog. Jezekilj 11:19,20

Obratite pažnju na upotrebu reči „da bi“. Određene stvari se moraju postići da bi se mogle postići i druge stvari. Moraju se postići dve stvari. Te dve stvari su uklanjanje kamenog srca, što je samo još jedan način da se definiše stari čovek greha i uvođenje novog života umesto starog. Sve ovo je učinjeno da bismo mogli da počnemo da se povinujemo Reči i zakonu Božjem.

Ostale reference koje uče istu istinu su **Jezekilj 36:26; Rimljanima 6:6; 8:3.4.**

Kada je Izrailjac naneo krv na dva bočna stuba i na gornji dovratnik (što bi takođe dovelo do kapanja krvi na

stepenik), oblik krsta na Golgoti je tako označen. Svaki muškarac, žena i dete koji su napustili Egipat te noći izašao je kroz ta vrata, ili drugim rečima putem krsta.

„Moram da idem kući putem krsta,
Nema drugog puta osim ovog:
Neću videti ni vrata svetlosti
Ako mi promakne put krsta.“

Kad su izašli na ta vrata, putem krsta, koji je jedini način koji ih je mogao osloboditi, zauvek su za sobom ostavili zemlju ropstva. Oni su odmah ušli u slobodu, u pravednost, u život koji je bio pod vođstvom Gospoda nad vojskama. Oni su započeli pohod na hanansku zemlju.

Ali pažljivo obeležite ovu tačku. Tek su počeli da marširaju do Hanana. Nisu zakoračili iz egipatske zemlje ravno u hanansku zemlju. U međuvremenu je bilo posla za dalju pripremu i obuku. Bili su slobodni, bila je to istina, ali trebalo je mnogo toga naučiti u veri i poslušnosti. Jedno je imati srce za ispravno postupanje, ali još je potrebno naučiti šta je ispravno. Potrebno nam je obnovljeno srce i potrebno nam je obrazovanje na pravim Božjim putevima.

I oni su otišli.

Oni su izveli lepu i celovitu predmetnu lekciju spasenja od greha što se tiče početka dela. Velika tragedija je u tome što je za previše njih to bilo samo igranje predstave; vršenje obreda ceremonije koju je Gospod naredio. A kad su to učinili, tada su pomislili da su učinili sve što se traži od njih. Mislili su da su time postali poslušna deca.

Ali Gospod je nameravao da shvate da će im fizički koraci koje su preduzeli biti otkriće šta treba da čine na duhovnom planu. Tužna je činjenica da, iako su svi **fizički** napustili Egipat, nisu ga svi napustili **duhovno**, već su starog gospodara robova povelili sa sobom u svojim srcima. Zato što su to činili, bili su od svih ljudi najjadniji. To se u velikoj meri može pripisati uzroku mrmljanja u pustinji, pobune, čežnje za

povratkom u Egipat i tužnog neuspeha da se konačno uđe u obećanu zemlju.

Dragi čitaocē, sve ove stvari su napisane za našu opomenu, nama kojima je došao kraj sveta. Više ne glumimo obrede ceremonije Pashe, ali pouka je još uvek tu. Poruku još treba naučiti. Da li ćemo biti od onih ljudi koji napuštaju sve fizičke kontakte sa Egiptom, a opet imaju Egipat u srcu i nose ga zajedno sa sobom do konačnog uništenja? Ili ćemo biti među onima koji pronađu bogato i korisno iskustvo posedovanja svega onoga što nam je Gospod namenio u davanju svog života umesto starog?

Zapamtite da vam je na osnovu smrti Spasitelja na krstu otvoren put da stari život bude uništen i novi život započet. Zapamtite da je velika pouka Reči Božje da je nemoguće da živite Božjim životom dok se one dve stvari ne postignu. Na Gospodnjoj strani su sve odredbe. Strpljivo, ali usrdno čeka da dođete i uhvate se za ovo što vam nudi - da bi živeli.

Glava 16

Verom

Do sada u ovoj seriji glavna istraga bila je usredsređena na pitanja „Šta je greh?“ i „Šta se mora učiniti da bi se toga rešili?“ Otkrivši da se Reč Božija bavi samim uzrokom greha, samom prirodom čoveka kao korenom greha, i saznajući da je nemoguće činiti dobro dok najpre ne postanemo dobri, došli smo do toga da vidimo **šta se mora učiniti za nas** pre nego što možemo da živimo pravedno. Odgovor je da se stara priroda mora ukloniti, a nova priroda u potpunosti zauzeti njeno mesto.

Saznavši ŠTA, sada je trenutak da zaista naučimo KAKO, da bi sve to moglo postati naše sopstveno životno iskustvo.

Došli smo do onog najvažnijeg pitanja, „Pa kako onda?“ ili da se izrazim rečima Filipovog čuvara zatvora,

Gospodo! Šta mi treba činiti da se spasem?

Dela 16:30

Odgovor koji mu je dat je upravo odgovor koji je dat nama,

Veruj Gospoda Isusa Hrista i spašćeš se ti i sav dom tvoj. Dela 16:31

Ali taj stih smo čuli iznova i iznova - i opet! Osetili smo da mu verujemo i razumemo ga i verujemo u Gospoda Isusa Hrista, ali ipak nismo našli Božji mir u srcu i duši. Moramo se suočiti sa činjenicom da se život i dalje sastoji od grešenja i pokajanja, grešenja i pokajanja zbog istih grehova iznova i iznova. Moramo priznati da smo robovi greha i da ono što želimo da činimo ne možemo, dok same stvari koje mrzimo su upravo one stvari koje radimo.

Šta je onda pogrešno?

Odgovor može biti samo jedan. To je odgovor koji nismo baš spremni da priznamo, ali razmislimo o tome na sledeći način. Biblija kaže,

Veruj ... i spašćeš se. Dela 16:31

Jevanđelje ... je sila Božija na spasenje svakome koji veruje,. Rimljanima 1:16

... i još mnogo takvih izjava.

Stoga, ako imamo veru, imamo spas od moći greha. Stoga takođe, ako nemamo obećano spasenje, to je zato što nemamo veru.

To je tako jednostavno i očigledno. Imati jedno znači imati drugo, a jedno bez drugog ne može.

Možda ste vi onaj koji je godinama bio u istini, čvrsto zalažući se za evanđeosku poruku i doktrine, sposoban da ukaže na mnoge blagoslove koji su došli kao rezultat molitve vere. Pa ipak, ako vam nedostaje iskustvo pobede za koje znate da bi trebalo da ga imate, nemate spasenje. Ovo može zvučati pomalo zbunjujuće. Bez sumnje kažete: „Ali ja imam veru, mogu se osvrnuti na mnoge odgovore na molitvu u prošlosti! Sada kažete da ja nemam veru! Kako je to moguće? ”

Sigurno ste imali mnogo odgovora na molitvu u prošlosti. Vaša vera je možda bila jaka u Božju moć da pruži ono što vam je bilo potrebno. Nema sumnje u iskrenost te vere i tih molitvi. Ali da li ste razumeli razliku između vere koja u nas unosi život Božji i one koja donosi ostale blagoslove Božje? Moguće je imati jednu veru, a ne imati drugu. To većina ne vidi i ne razume, ali je tačno. Postoji vitalna razlika i tu razliku moramo razumeti pre nego što imamo veru Isusovu.

Ova razlika je bila vrlo jasna Pavlovom umu, što se vidi iz njegovih reči:

I ako imam proroštvo i znam sve tajne i sva znanja, i ako imam svu veru da i gore premeštam, a ljubavi nemam, ništa sam. 1. Korinćanima 13:2

Ovo sada izgleda kao kontradikcija. Kako neko može imati svu veru, a opet nemati ljubavi? Kako je to moguće?

Ako neko ima svu veru, onoliko koliko je vera aktivna, mora imati sve ono što vera donosi. Spasenje nam dolazi kroz veru, a spasenje je oslobođenje od greha. Grijeh je, između ostalog, i mržnja, a ako smo spaseni od grijeha, onda smo spaseni od mržnje i imamo ljubav.

Moramo da shvatimo da spasenje od greha podrazumeva više od čišćenja od prisustva greha u životu. Moramo imati u dodatku spasenje **koje će nas spasiti od povratka u greh**. Ta zaštita je život Božji u duši, zajedno sa zaštitom svetih anđela i Svetog Duha.

Prava vera nije samo verovanje, već je u verovanju do tačke u kojoj

se vi zapravo držite obećanog blagoslova. Prema tome, **imati svu** veru znači **imati** blagoslov. Veliki blagoslov vere je Božji život u duši.

Prema tome, Pavle u stvari kaže, „i premda imam svu veru da bih mogao da uklonim planine i nisam ponovo rođen u novi Božji život tako da imam ljubav Božju; Ja sam ništa.”

Mora se ponovo postaviti pitanje, kako se to može reći? Zaista se čini da je ovo kontradikcija, ali još jednom se mora naglasiti da je kontradikcija samo prividna. Sve poteškoće nestaju kada shvatimo da postoje dve vrste vere u Reč Božju.

Postoji ona vera koja veruje Bogu do te mere da od Boga prima uklanjanje planina materijalnih poteškoća i postoji vera koja seže dalje od materijalnog izbavljenja i sigurnosti do duhovnog izbavljenja od snage greha.

Čovek može imati svu prvu veru, i tako moći da svedoči o izbavljenju iz povremenih poteškoća, a da nema Božju ljubav u duši, i da tako bude ništa. Ali nemoguće je imati svu drugu vrstu vere bez prve i bez ljubavi. Tada nismo više ništa, već postajemo sinovi Božji.

Ova istina se divno i jasno otkriva u iskustvu dece Izrailjeve u lutanju pustinjom. U poslednjem poglavlju videli

smo kako je Pasha bila savršena predmetna lekcija iskustva novog rođenja, ali tužno je bilo to što su ljudi izašli iz Egipta s Egiptom i dalje u srcu. Oni su izašli verom, ali morali su još mnogo toga da nauče pre nego što je pravednost postala iskustvo čak i njihovog ostatka.

Okrenimo se priči o dva zaveta da bismo naučili razliku između vere koja će ukloniti planine i one koja će duši doneti spasenje od greha i nepravednosti.

Deca Izrailja su tokom mnogih generacija bila u egipatskoj zemlji i bila su potpuno zaokupljena materijalnim i telesnim stvarima koje su zatvorile Boga nebeskog i Njegove puteve iz njihovog vidokruga. Naučili su da žive po onome što mogu da vide i da u to polažu svoje pouzdanje. Čitav obrazovni proces kroz koji se oblikuje um onih koji su pod tim sistemom jeste poverenje u ljudsku mudrost i moć. Razumemo činjenicu da obrazovanje ljudskog uma ima ogroman uticaj na ljudske stavove i reakcije na situacije, i svako od nas danas je, u manjoj ili većoj meri, došao pod iste obrazovne uticaje kao i Izrailjci, jer je ista osnovna premisa vrhovne moći čoveka temelj čitavog modernog obrazovanja. To se odnosi ne samo na škole, već i na stav naučnika i političara današnjice. Imamo to u samoj atmosferi oko nas, a moramo samo da se družimo sa muškarcima da bismo se našli pod tim uticajem. Tamo je, a da nismo ni progovorili ni reč.

Takav um mora biti prevaspitan. Svako oblikovano pogrešno razmišljanje stečeno tokom života mora se poništiti, a na njegovo mesto dolazi nov, potpuno suprotan kalup. Takav um u početku ne može da razume i prihvati pravednost, pa Gospod govori, kao što to mora učiniti u ovom slučaju, pre svega jezikom koji nam je poznat - jezikom sveta materijalnih stvari.

Namerno je odveo Izrailjce do ivice vode. Pred njima je bilo Crveno more. Sa obe strane se nalazio visoki kameni zid koji nije mogao da se pređe, a onda su se, kad su se okrenuli da pogledaju, iza njih pojavili Egipćani. Odjednom su se našli svedeni do krajnjih granica, a ono što su najviše cenili na

celom svetu, njihovo fizičko, materijalno postojanje, bilo je u najočiglednijoj opasnosti. I što je bilo najgore, za njih nije bilo mogućeg izlaza. Bili su zaista беспомоћни i nije im bilo potrebno ubedljivanje da to vide.

U ovom mračnom času Gospod im je podario dokaze o svojoj zaštiti stavljajući Svoje prisustvo između njih i Egipćana, a zatim je došlo obećanje o izbavljenju u obliku zapovesti „Idite napred“. Dalje je obećao da će otvoriti Crveno more ispred njih i pustiti ih da prođu, ali da će Egipćani propasti.

Ali, pažljivo obeležite ovu tačku, ovo obećanje bi se ispunilo samo ako **bi verovali** Gospodu i **delovali verom**. Reč Božja jasno kaže da je „**Verom pređoše Crveno More kao po suvoj zemlji**“; **Jevrejima 11:29**. A činjenica je, da nisu delovali **verom**, Gospod ne bi mogao da učini ništa za njih, propali bi.

Ljudi su bili umorni i prestravljeni, ali da su se ustezali kad im je Mojsije naredio da napreduju, Bog im nikada ne bi otvorio put. „Verom“ su „prošli kroz Crveno more kao po suhom“. Marširajući do same vode, pokazali su da veruju u Božju Reč kako je rekao Mojsije. Učinili su sve što je bilo u njihovoj moći, a onda je Moćni Bog Izrailjev podelio more da im napravi put za noge.
Patrijarsi i proroci, 290

Crveno more sigurno je bilo velika planina nemogućnosti na njihovom putu, ali oni su imali svu veru koja će ukloniti tu planinu i tako su prešli preko nje. Idemo korak dalje da vidimo šta su još imali u to vreme i ubrzo posle toga:

Izbavljajući ih iz Egipta, Bog je nastojao da im otkrije Svoju moć i Svoju milost, da bi mogli biti vođeni ljubavlju i da Mu veruju. Spustio ih je do Crvenog mora - gde je, progonjenim od Egipćana, bekstvo izgledalo nemoguće - da bi mogli shvatiti svoju potpunu беспомоћност, potrebu za božanskom pomoći; a zatim ih je izbavio. Tako su bili ispunjeni ljubavlju i zahvalnošću prema Bogu i puni puzdanja

u Njegovu moć da im pomogne. Svezao ih je za Sebe kao njihovog izbavitelja iz privremenog ropstva. Patrijarsi i proroci, 371

Razmotrimo šta su imali:

- imali su veru;
- imali su čudesno izbavljenje;
- imajli su svakodnevno, vidljivo Božje vođstvo;
- bili su hranjeni dan za danom od Božje ruke;
- imali su Duh Proroštva; i
- bili su u organizaciji koju je Gospod vodio.

Sve ovo su imali i u svemu tome su se odmarali. Bili su zadovoljni da ostanu na tom nivou. Oni su zaista imali „svu veru“ koja će ukloniti planine i mogli su pokazati na Crveno more, na vode Mare, na manu i uništenje Amalićana kao dokaz da imaju veru. Ali dobro obratite pažnju, bili su vezani za Boga „kao njihovog izbavitelja iz privremenog ropstva“. Imali su veru koja će vršiti privremena čuda, ali još uvek nisu imali veru Isusovu koja je na spasenje duše.

To dokazuje već sledeći paragraf gore navedenog:

Ali postojala je još veća istina koja će im se utisnuti u misli. Živeći usred idolopoklonstva i pokvarenosti, nisu imali istinsko poimanje svetosti Božje, prekomerne grešnosti sopstvenog srca, svoje krajnje nesposobnosti da izvrše poslušnost Božjem zakonu i svoju potrebu za Spasiteljem. Svemu tome moraju biti naučeni. Patrijarsi i proroci, 371

Stoga nam je otvoreno rečeno da ovaj narod koji je imao toliko toga - čudesno izbavljenje, svakodnevno vođenje, svakodnevnu hranu, Duh proroštva (u liku Mojsija) i članstvo u crkvi.

Sve ovo nisu imali:

- istinsko shvatanje Božje svetosti;
- spoznaju grešnosti sopstvenog ja;
- znanje o sopstvenoj nemoći;
- i potrebu za Spasiteljem.

„Svemu ovome moraju biti naučeni.“

Ljudi su imali sve što su imali od Božje ruke, a da nisu imali ove vitalne stvari! Imali su sav taj materijalni blagoslov, a da nisu imali **spasenje**. Upravo na ovom mestu proučavanja, mora nam se vratiti u sećanje sledeće: kao što su oni mogli imati toliko toga, a da opet nemaju spasenje, tako može biti i sa nama. Bojmo se da i mi ne počivamo na lažnoj sigurnosti.

Zagledajmo se duboko u svoje duhovno stanje kako nas ne bi zatekli kako kažemo: „**Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go**“. Otkrivenje 3:17.

U svetlu prethodnog, sigurno možemo bolje razumeti istinu Pavlovih reči, „ako imam svu veru da uklonim planine, a ljubavi nemam, ja sam ništa“. Da li bi neke reči mogle biti tačnije?

Izrailjcima, kao i nama, Bog otvara ruke i daje nam svaki divan blagoslov u materijalnom blagostanju. Tragedija svega je u tome što smo svi previše zadovoljni ovim i ne idemo na pravi blagoslov novog Božjeg života u duši. Primljene blagoslove tumačimo kao određene naznake Božje naklonosti, obrazlažući da nam Bog nikada ne bi pružio takvo izbavljenje i smernice da nismo njegova deca. Tako smo dovedeni do zaključka da iskustvo koje imamo mora biti iskustvo istinskog deteta Božjeg.

Samo sredstvo koje je Bog stvorio da nas odvede do punog i živog iskustva, postaje sredstvo kojim smo sprečeni da steknemo to iskustvo.

...ne znajući da te dobrota Božija na pokajanje vodi? Rimljanima 2:4

Ovo je Božji plan. Nije Njegov plan da bi nas Njegova dobrota trebalo dovesti do zadovoljstva neduhovnim, ali materijalno blagoslovenim postojanjem.

Ako onda Božja dobrota ima taj neželjeni efekat na ljudski um, što dokazuje Izrailj i, kao što vidimo iz sopstvenog iskustva, zašto Bog deluje na ovaj način? Jednostavan

odgovor je da, u samoj prirodi situacije, ne postoji drugi način na koji On može da radi.

Razumljivo je da Bog prvo mora da nam govori jezikom koji znamo i razumemo i da se na tom jeziku otkrije kao Bog svake moći. Moramo ga poznavati kao Boga moći pre nego što naša vera stigne do toga da posegne za njom za izbavljenje iz ropstva greha.

A koji je jezik koji razumemo na mestu gde Bog uspostavlja prve kontakte sa nama? To je jezik privremenih i materijalnih stvari. I u ovom carstvu, gde su naš interes i naše misli tako čvrsto i usko povezani i gde svakodnevno hodamo u strahu za svoj život, svoje interese i svoje želje, Bog se otkriva kao moćni Izbavitelj i Zaštitnik.

Osiguravši našu ljubav i veru u Njega kao izbavitelja iz privremenog ropstva, on u svakom činu brige i dobročinstva kaže: „Ista snaga i briga koja je za vas radila u ovom materijalnom svetu, Moja je, i mogu je upotrebiti u izbavljenju iz duhovnog ropstva“. Bog nas poziva, ne na život zadovoljan materijalnim blagoslovima, ne na pretpostavku da smo zato što imamo to, sigurno deca Božja, već na iskustvo moći nad grehom, iskustvo koje je pravi dokaz da smo sinovi Božji. Ako nemamo to iskustvo, budite uvereni da na kraju svi materijalni blagoslovi, smernice i čudesne intervencije u našem životu neće dokazati ništa od vrednosti.

Tako je bilo i sa Izrailjcima. „Svemu ovome moraju biti naučeni.“ Kako? Dovodeći ih u drugu situaciju u kojoj bi videli svoju duhovnu nemoć i tako bili dovedeni do toga da shvate da pomoć postoji samo u Gospodu.

Dakle, baš kao što je Crveno more bilo situacija koja im je pokazala njihovu fizičku nemoć, planina Sinaj postala je mesto gde su videli svoju duhovnu nemoć. Tamo je Bog ispoljio svoju slavu i dao svoj zakon. Ljudi su bili ispunjeni užasom dok su bili svedoci moći i veličanstva Boga; ali, znajući samo pouzdanje u telesnu moć, oni spremno stupiše u savez sa Gospodom i rekoše:

Šta je god rekao Gospod činićemo i slušaćemo.

2. Mojsijeva 24:7

Bili su svedoci proglašenja zakona u užasnom veličanstvu i drhtali su od užasa pred gorom; ipak je prošlo samo nekoliko nedelja pre nego što su prekršili svoj zavet sa Bogom i poklonili se na slavu izrezbarenom liku. Nisu mogli da se nadaju naklonosti Božjoj kroz zavet koji su prekršili; i sada, videvši svoju grešnost i potrebu za oprostjenjem, dovedeni su da osete svoju potrebu za Spasiteljem otkrivenim u Avramovom zavetu i oslikanim u žrtvenim obredima. Sada su verom i ljubavlju bili vezani za Boga kao svog izbavitelja iz ropstva greha. Sada su bili spremni da cene blagoslove novog zaveta.

Patrijarsi i proroci, 372

Dovoljno pažljivo proučavanje ovih pasusa će otkri da su postojala dva različita nivoa vere u iskustvu dece Izrailja. Jasno je i očigledno da nakon što su stekli prvi nivo vere, još uvek ih je trebalo učiti drugom. Očigledno je da su bili svedoci uklanjanja ogromnih planina teškoća, poput izbavljenja kroz Crveno more, a da nisu iskusili spasenje od svojih grehova. Isti ljudi, koji su verom prešli Crveno more i bili ispunjeni ljubavlju i zahvalnošću prema Bogu kao svom izbavitelju iz privremenog ropstva, poklonili su se pred zlatnim teletom i poklonili mu se odmah nakon što su obećali da će se pokoravati svim Božjim zapovestima.

Dakle, postoji vera i vera. Postoji vera koja izbavlja iz vremenskog ropstva, a postoji i ona koja vodi do izbavljenja iz duhovnog ropstva. Moguće je imati prvu bez druge, zapravo je uobičajeno da prvu imamo pre druge.

Tragedija je u tome što smo svi prezadovoljni obezbeđivanjem svojih privremenih potreba i smirimo se da bismo se tamo odmorili ne stičući istinsko iskustvo spasenja. Ne vidimo da je dobrotu Božja s jedinom namerom i ciljem da nas vodi ka pokajanju. **Rimljanima 2: 4.** Osećamo da smo već Božja deca i dozvolimo da posao odmah prestane.

Koliko je svečano upozorenje sadržano u ovoj lekciji i ponovljeno u Pavlovim rečima: „**Ako imam svu veru da uklonim planine, a ljubavi nemam, ja sam ništa**“.

VEROM U BOGA MOŽETE SVEDOČITI DA IMATE -

Zaštitu od nezgode na kopnu i moru i u vazduhu;
Adekvatno snabdevanje svakodnevnim hlebom;
Dom u kome živite;
Božansko vođstvo u donošenju odluka;
Žetve na polju iz godine u godinu;
Članstvo u crkvi Božjoj;

Ali sve su to blagoslovi Starog zaveta, gde je vera koja seže samo do materijalnih blagoslova.

Ne odmarajte se na ovom nivou vere, već se uzdignite do nivoa vere koji donosi više od ovoga, živo iskustvo izbavljenja iz duhovnog ropstva.

Zaista je moguće da se vratimo na iskustva u životu u kojima je Gospod uslišio molitvu vere za privremene blagoslove, čudesno nas izbavio od nesreće i gubitka i očigledno vodio kroz teške situacije. Ali ako je ovo sve na šta imamo da gledamo kao na sigurnost u prihvatanju Boga, onda smo zaista na opasnom terenu. Nalazimo se u položaju Laodikejaca koji može da ukaže na sve ove stvari i ukazujući na njih kaže: „Ja sam bogat i uvećan dobrima i nemam potrebe ni za čim. Imam veru koja će ukloniti planine“. Ali šta Reč Istine kaže toj duši?

„ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slep, i go“ Otkrivenje 3:17

Zaista postoji vera koja će ukloniti planine, ali ona nije dovoljna ukoliko ne dođe do transformacije same prirode čoveka i ne da mu potpuno novi život. Otkrićemo da će se srce podići u znak zahvalnosti Bogu zbog blagoslova privremenih stvari, ali ukoliko iz srca ne nastane dublja i veća

zahvalnost za očigledan i prisutan blagoslov duhovne pobjede, tada je to dokaz da mi nemamo veru koja je za spasenje.

Jednom kada je ta vera naša, pobjeda je neposredna. Ta vera je nešto što zahteva učenje. Dolazi kad, i samo kad, se mi odučimo od puteva sveta. Jako je lako reći: „Verujte u Gospoda Isusa i spasićete se“, ali živa vera ima više nego što može videti prosečni potencijalni hrišćanin.

Šta je zapravo ova živa vera i kako se ona dobija, biće predmet našeg daljeg proučavanja.

Glava 17

Vera Avramova

U ovoj seriji studija došli smo do tačke u kojoj je naša potraga usredsređena na napor da se otkrije živa Isusova vera koja zaista donosi izbavljenje od moći greha u životu. Verom smo spaseni. Jednostavno nema drugog načina osim tog. Ali, kao što smo videli u prošloj studiji, moramo razumeti razliku između vere koja će doneti izbavljenje od privremenih poteškoća i vere koja ide dalje i iznad nje, do izbavljenja iz duhovnog ropstva. Upravo tu veru želimo jer nam je tako potrebna.

U Avramovom životu ove činjenice su najjasnije i najlepše ilustrovane. On je morao da nauči veru koja je prevazišla fizičko obećanje do velikih duhovnih obećanja, šta više, trebalo mu je mnogo godina da to učini. Ova činjenica nam je istovremeno otkriće onoga što moramo naučiti i ohrabrenje da ako je ovu istinu smatrao tako teškom za shvatanje, onda možemo znati da naš vlastiti problem nije toliko jedinstven.

Tako ćemo se okrenuti životu tog velikog čoveka, oca vernih, i tu ćemo naučiti mnogo toga što nam je neophodno i potrebno da bismo shvatili šta je prava i živa vera.

U knjizi Galatima zabeleženo je sledeće o Avramu:

Jer je pisano da Avraam dva sina imade, jednog od robinje, a drugog od slobodne. Ali koji beše od robinje, po telu se rodi; a koji od slobodne, po obećanju. Koje znači drugo: jer su ovo dva zaveta: jedan dakle od gore Sinajske, koja rađa za robovanje, a to je Agar. Jer Agar znači Sinaj gora u arapskoj, i poredi se sa sadašnjim Jerusalimom, i služi sa decom svojom. A gornji Jerusalim slobodna je, koji je mati svima nama. Jer je pisano: Razveseli se, nerotkinjo koja ne rađaš; poklikni i poviči, ti koja ne trpiš muke porođaja; jer pusta ima mnogo više dece negoli ona koja ima muža. A mi smo,

braćo, po Isaku deca obećanja. No kako onda onaj što se rodi po telu gonjaše duhovnog, tako i sad. Ali šta govori pismo? Isteraj robinju i sina njenog; jer sin robinjin neće naslediti sa sinom slobodne. Tako, braćo, nismo deca robinjina nego slobodne. Stojte dakle u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti. Galatima 4:22-31; 5:1

Iz gore navedenih stihova zapazite da su dva Avramova sina došla na dva različita načina. Onaj od robinje došao je po telu, ali onaj od slobodne žene bio je po obećanju, od Boga.

Vratimo se priči iz Starog zaveta. U knjizi 1. Mojsijeva 12 Gospod Bog Nebeski daje obećanje Avramu, kako mu je tada bilo ime:

I reče Gospod Avramu: Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati.

1. Mojsijeva 12:1

Ovo je bio prvi uslov - potpuno odvajanje. Tada su usledila najdivnija obećanja,

I učiniću od tebe velik narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov. Blagosloviću one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleću one koji tebe usproklinju; i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji. 1. Mojsijeva 12:2,3

Sada ćemo potpuno propustiti celu poentu lekcije ako ne uspemo da razumemo prirodu obećanja. U ovome je bilo mnogo više od obećanja o rođenju fizičkog sina. Sama izjava, „**i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji**“, upućuje na obećanje da će se kroz Avrama roditi Hristos. Dakle, Pavle je to jasno razumeo:

A Avraamu i semenu njegovom rečena biše obećanja. A ne veli: i semenima, kao za mnoga, nego kao za jedno: i semenu tvom, koje je Hristos. Galatima 3:16

Tako je tada Avramu bio obećan Sin, a taj Sin je bio Sin, Hristos. Ali dar tog Sina bilo kome od nas, kao i Avramu, nije

samo obično obećanje, već je to obećanje pravednosti, jer svako kome je Sin dat ima pravednost koja je taj dar. Nemožete imati Sina pravednosti a da nemate pravdnost Sina.

Nemoguće je primiti ovaj dar na bilo koji drugi način osim verom. U čoveku nema moći da donese tu pravednu generaciju, a kada je obećanje prvi put dato Avramu, on nije imao veru da se uhvati za obećanje i da ga primi. Istina, imao je veru da veruje da ga je Gospod pozvao iz zemlje u kojoj se rodio i rastao, i imao je veru da napusti sva udruženja svog ranijeg života, ali još nije imao veru da primi to obećanje i trebalo mu je više od **dvadeset pet godina** da je dobije.

Moramo samo da proučimo celu priču da bismo to naučili. U četvrtom stihu 1. Mojsijeva 12 čitamo da je Avram imao 75 godina kada je napustio Haran. Bez sumnje je verovao da će Gospod ispuniti obećanje koje je dao. Ali tražio je obećanje koje će se ispuniti kroz moći u njegovom i Sarinom telu. Drugim rečima, gledao je da donese pravednost tamo gde nije bilo svojstvene pravednosti kao što to mnogi danas još uvek žele da učine. Sam napor mnogih da se primoraju da izvedu dobra dela zakona, dok poseduju staru duhovnu prirodu, jednostavno je ponavljajnje greške Avramove. Pokušavaju da donesu pravednost odakle je nema, a to jednostavno ne može biti učinjeno.

Avram je morao naučiti, kao što i mi moramo naučiti, **da u nama nema moći** koja i u najmanjoj meri može roditi Sina pravednosti. Sara nije imala život u sebi i jednostavno nije moguće roditi život tamo gde ga nema. Godine su prolazile i ako se Avram držao Boga, obećanje nije stizalo. Ovo je Avramu bila stalna tuga i zbunjenost. Njegova vera je čak bila poljuljana do te mere da je izgubio sigurnost da će seme doći kroz njega.

Ipak, obećanje je postojalo, i verovao je da će se ispuniti. Njegova vera je otišla tako daleko, ali kada obećanje nije stizalo, počeo je da se osvrće i predlaže još jedno rešenje. Kako je ovo ljudski. Samo postojanje mnogih

različitih glasova u svetu danas, od kojih svaki tvrdi da ima odgovor, je proizvod činjenice da živo iskustvo jednostavno nije bilo pronađeno.

Samo, gle, ovo nađoh: da je Bog stvorio čoveka dobrog; a oni traže svakojake pomisli. Propovednik 7:29

Tako je Avram smislio drugi način i predložio Gospodu taj drugi način:

Posle ovih stvari dođe Avramu reč Gospodnja u utvari govoreći: Ne boj se, Avrame, ja sam ti štit, i plata je tvoja vrlo velika. A Avram reče Gospode, Gospode, šta ćeš mi dati kad živim bez dece, a pa kome će ostati moja kuća to je Elijezer ovaj Damaštanin? Još reče Avram: Eto meni nisi dao poroda, pa će sluga rođen u kući mojoj biti moj naslednik. A gle, Gospod mu progovori: Neće taj biti naslednik tvoj, nego koji će izaći od tebe taj će ti biti naslednik. Pa ga izvede napolje i reče mu: Pogledaj na nebo i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati. I reče mu: Tako će ti biti seme tvoje. I poverova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu. 1. Mojsijeva 15:1-6

Avramu je došla reč ohrabrenja u času njegove tuge i očaja: „**Ne boj se, Avrame, ja sam tvoj štit; nagrada će vam biti velika**“. O, kako je divna Božja ljubazna dobrot! Kada vera slabi, Gospod dolazi sa zrakom svetlosti da nas ohrabri. Bez toga bismo potpuno propali. Ali zapazite Avramov odgovor: „**Gospode Bože, šta ćeš mi dati, jer nastavljam bez dece. . . Gle, nisi mi dao potomstvo**“.

Avram je žalio zbog neuspeha obećanja ne znajući da je samo **njegovo** nepoverenje ono što je narušilo obećanje. Ne videći da je neuspeh zbog njega, ponudio je zamenu - šemu. Predložio je ponudu drugog i manjeg načina za ispunjenje obećanja, „**Naslednik moje kuće je Eliezer iz Damaska ... naslednik će biti član mog domaćinstva.**“

Predložio je da svog pouzdanog slugu Eliezera usvoji kao sina i naslednika svog poseda. Patrijarsi i proroci, 136

Ali sa Bogom postoji samo jedan put, a to je put pravednosti i vere. Bog ne bi prihvatio ovaj predlog, niti bilo koji drugi predlog, i posebno je rekao Avramu:

„Neće taj biti naslednik tvoj, nego koji će izaći od tebe taj će ti biti naslednik“. I poverova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu. 1. Mojsijeva 15:4,6

Ali ipak obećanje nije stiglo, i uskoro otkrivamo da je nakon deset dugih godina čovek, Avram još uvek je bio bez dece.

I Sara žena Avramova uze Agar Misirku robinju svoju, i dade je za ženu Avramu mužu svom posle deset godina otkako se nastani Avram u zemlji hananskoj 1. Mojsijeva 16:3

Na celom svetu nije postojalo ništa što su Avram i Sara želeli više od obećanja. Ali oni su postajali sve stariji i stariji i izgledi za njegovo ispunjenje postajali su sve manji i manji. Postali su zabrinuti zbog te stvari i večita ljudska greška sve je snažnije dolazila do izražaja, sve dok nisu potražili i sproveli drugu šemu. „Možda“, pomislili su, „moramo nešto da učinimo u pravcu rađanja Sina pravednosti“.

Umesto da strpljivo pokušavaju da razumeju Božiji put u pravednost i razviju veru kojom će da se uhvate za dar, oni su se bojali da Gospod nije u stanju da ispuni svoja sopstvena obećanja i da mu je potrebna njihova pomoć da to sve reši. U svemu tome bilo je shvatanje da su oboje starili i osećali su da moraju brzo nešto preduzeti po tom pitanju.

Tako je Sara predložila da Avram uzme drugu ženu. Žena koju je predložila bila je Sarina sluškinja, Egipćanka i robinja. Koliko je zaista simbolično da je to tako bilo, jer kao što je sin obećanja bio simbol našeg primanja obećanja o pravednosti i onoga što je samo Gospod mogao izvesti Svojom čudotvornom snagom, tako i rođenje sina, Ismaila, od robinje je simbol predložene pravednosti koju čovek izvodi iz svog ropstva i koju nudi Bogu.

Baš kao što je Božje dete okrenulo leđa svetu, tako je i Avram napustio svoj dom i svoju zemlju i svoju rodbinu i

otišao u daleku zemlju da služi Gospodu. Kao što Božje dete veruje u obećanje pravednosti i da samo pravedan narod može naslediti carstvo, tako je i Avram. Ali Avram nije u potpunosti razumeo način na koji je jedino Bog mogao da donese tog Sina. Verovao je i gledao kako da ovo dete **donesu iz sebe, snagom koja je bila u njima samima.**

Dakle, danas prosečno Božje dete pokušava da dosegne pravednost čineći da stara duhovna priroda proizvede život pravednosti, ali ovo je krajnje nemoguće. Ipak izgleda da sporo učimo. Iz godine u godinu borimo se, grešimo i kajemo se, grešimo i kajemo se, a opet nigde ne stižemo. Kao i kod Avrama, sav ljudski napor ne uspeva da rodi Sina obećanja.

Bog je rekao Avramu da će dobiti sina, a Bog mu nikada nije naredio da uzme drugu ženu u tu svrhu i zato je Avram trebalo da sačeka da Gospod učini ono što je obećao. Bog je dao obećanje i dužnost i radost Avramova bila je da sačeka da Gospod učini ono što je obećao. Nije na njemu bilo da se trudi za deo koji je samo Gospod mogao učiniti. Ali on je bio i odlučan i očajan da treba da dođe Sin obećanja. Da to omogući od mrtvog i neproduktivnog Sarainog tela prešao je na robinju i sada je uspeo da rodi sina, ali to nije niti je ikada mogao biti Sin. Rođenje pravednosti u Avramovoj porodici, u tvom i mom srcu mora biti verom, jer to je čudo i u čoveku nema snage da rodi tog sina. Robinja nije bila slobodna, a njen sin je mogao biti samo poput nje, u ropstvu.

Ipak, Gospod nije odbacio Avrama zbog ovoga. Strpljivo je čekao da on nauči. U svom ovom odstupanju u carstvo pravednosti pokušane delima, Gospod je pustio Avrama da radi po svom dok je Gospod čekao i čekao.

Ali Avram je bio srećan i voleo je svog sina i u **njemu** je video dete obećanja. Njegova vera nije došla do pravog sina, što je smatrao da je nemoguće da se desi, pa je na ovog sina, sina koga je on osmislio, gledao kao sina koga će Gospod prihvatiti, kao sina obećanja, onog preko koga bi Gospod radio za blagoslov narodima.

Avram je bio u hananskoj zemlji jedanaest godina i imao je osamdeset šest godina kada se rodio Ismailo. Sve to vreme je prolazilo i on još uvek nije naučio lekciju. Bio je zadovoljan zamenom koju je sam razradio.

Trinaest godina kasnije Gospod mu se ponovo javio. Sada je bilo vreme da Avram dobije još jedan poziv na pravi put, da se apeluje na njega da skrene sa puteva tela na put vere; sa puta dela na put pravednosti.

A kad Avramu bi devedeset i devet godina, javi mu se Gospod i reče mu: Ja sam Bog Svemogući, po mojoj volji živi, i budi pošten. I učiniću zavet između sebe i tebe, i vrlo ću te umnožiti. 1. Mojsijeva 17:1,2

Bez sumnje, Avraamu, kako ga odsad zovu, bilo je drago što je ponovo čuo ovu reč od Gospoda, ali protumačio je sve što je Gospod rekao, misleći na svog jedinog i veoma voljenog sina Ismaila. U Ismailu je video kako se sve ovo ispunjava i dok je Gospod razgovarao s njim, radovao se pomisli da je Gospod prihvatio i odobrio plan uzimanja Agare i rađanja Ismaila. Ovo nalazi svoj tačan pandan savremenom stavu vernika koji gleda na institucije i organizaciju koje je čovekova ruka izgradila pod navodnim blagoslovom Gospodnjim i oseća zadovoljno što Gospod odobrava, kao što oni osećaju da On mora da odobri.

Bilo je to stvarno iznenađenje i razlog za veliku nesreću Avrama kada je otkrio da Gospod nije ni najmanje prihvatio Ismaila kao sina obećanja. Bog je razgovarao sa Avramom i ponovio obećanja gotovo kao da On nije ni znao za postojanje Ismaila.

I još reče Bog Avramu: A Saru ženu svoju ne zovi je više Sara nego neka joj bude ime Saara. I ja ću je blagosloviti, i daću ti sina od nje; blagosloviću je, i biće mati mnogim narodima, i carevi narodima izaći će od nje. 1. Mojsijeva 17:15,16

Ovo je bilo previše za Avrama. Jednostavno je znao da je nemoguće da Sara rodi sina!

Tada pade Avram ničice i nasmeja se govoreći u srcu svom: Eda će se čoveku od sto godina roditi sin? I Sari? Eda će žena od devedeset godina roditi? I Avram reče Bogu: Neka živ bude Ismailo pred Tobom!“

1. Mojsijeva 17:17,18

Zaista je ovo bilo prilično zastrašujuće iskustvo za Avrama. Čeznuo je za sigurnošću da će ga Gospod prihvatiti i verovao je delima tela. Odavno je napustio svaku nadu da se dete obećanja može roditi preko Sare. Nije imao veru da veruje da će to ikada biti tako. Ako će Gospod insistirati da to bude tako, onda je zaista bio izgubljen čovek.

Sve je zavisilo, kako je on to video i mogao videti tada, od prihvatanja ovog telesnog sina i robinje. Nije imao za šta drugo da se

uhvati, osim za to. Nije imao u šta drugo da veruje osim u to. Ako Gospod to ne bi prihvatio, šta bi on onda mogao više učiniti? Koji bi bio njegov kraj? Iznenada je Avram video da je sve ono što je bilo njegovo sidro i poverenje pometeno i izrazio je to rečima: „**Neka živ bude Ismailo pred Tobom!“**

Ove reči se ponavljaju danas u životu svakog deteta Božijeg koje je dovedeno do sličnog mesta. Kada Gospod postavi pred njega činjenicu da neće prihvatiti baš ono našta se gledalo, u šta se imalo poverenje i što se izgrađivalo kao ispunjenje obećanja, tada će se čuti opet isti vapaj.

Svako od nas ko je pronašao Avramovu veru, kakvu je on tek trebalo da nauči, i otkrivši je video dete obećanja, može se sada osvrnuti unazad i videti kako je to bilo kada smo verovali u dobra dela svog života kao dokaz da nas je Gospod prihvatio. Gledali smo na našu povezanost sa istinskom crkvom, na divnu organizaciju i daleka misionarska dela te crkve kao na uverenje da je Gospod bio sa ovim narodom i, dok smo mi bili s njima, Gospod je bio i sa nama.

Tada je došlo vreme kada je Gospod pred nas stavio činjenicu da On to ne može da prihvati, već samo istinsko dete pravednosti. Čuli smo Njegov glas kako poziva svedoka da je Sin Pravednosti ustao u našim srcima i životima, a kad

se tako stvarno i živo svedočanstvo nije moglo naći, videli smo da nemamo šta da ponudimo što bi Gospod prihvatio pa smo povikali: "**Neka živ bude Ismailo pred Tobom!**"

Kako nas je to otkrivenje svelo na mesto krajnjeg beznađa i pustoši. Kako smo shvatili da smo izgubljeni, potpuno izgubljeni i da nemamo šta da ponudimo i da je sam način na koji smo mislili da je način života samo put smrti, a Sin obećanja još nije bio rođen, nismo ni započeli hrišćansko iskustvo. Stigli smo do dna, bili smo poniženi do dna i nismo mogli pasti niže.

A onda kada smo prepoznali da je ono što nam je Gospod zaista pokazao istina, tada su u tom trenutku Božja obećanja oživela kao da su napisana samo za nas, a u našim je srcima zaživela vera kakvu nismo imali nikad ranije, i eto! u trenutku se činilo da se u nama rodio Sin obećanja i život je započeo.

Tako je bilo i sa Avramom. Taj Sin Obećanja mogao je Avramu doći samo verom, i dok Avram nije imao **tu veru**, taj sin nije mogao doći. A da Avram nije stekao **tu veru**, tada Sin nikada ne bi mogao doći. Ali taj sin je došao, i to samo živom verom:

Zato od vere da bude po milosti da obećanje tvrdo ostane svemu semenu, ne samo koji je od zakona nego i koji je od vere Avrama, koji je otac svima nama, On verova na nadu kad se nije bilo ničemu nadati da će on biti otac mnogim narodima, kao što mu beše rečeno: Tako će biti seme tvoje. I ne oslabivši verom ne pogleda ni na svoje već umoreno telo, jer mu beše negde oko sto godina, ni na mrtvost Sarine materice. I za obećanje Božije ne posumnja se neverovanjem, nego ojača u veri, i dade slavu Bogu. I znaše jamačno da šta obeća kadar je i da učini. Rimljanima 4:16,18-21

Bilo je to zato što Avram nije bio slab u veri, jer se nije pokolebao, jer je ojačao u veri i bio potpuno uveren da je Bog u stanju da učini ono što je obećao, rodio se Sin obećanja.

Ali ovo nije slika Avrama kojeg vidimo u 1. Mojsijeva 17, „**kada je Avram imao devedeset i devet godina**“. Evo slike čoveka koji je bio slab u veri, koji se pokolebao u Reč Božju, koji je bio sve samo ne potpuno uveren da je Bog u stanju da uradi ono što je obećao. Postoji li kontradikcija između Pavlovog svedočenja u Rimljanima 4 i

1. Mojsijeve? Da li Pavle ovde slika lepu, ali prilično nerealnu Avramovu sliku? Nikad!

1. Mojsijeva daje pravu Avramovu sliku sve do vremena kada mu je Reč Gospodnja došla, kao i tada, i svela ga na mesto gde je video da sve u šta je verovao Gospod nije mogao i nije hteo da prihvati. Iz ruševina je nastala patetična Avramova molba: **"Neka živ bude Ismailo pred Tobom!"** Ovo je bilo više od apela za budućnost sina koga je voleo. *Avram je vapio za sistemom religije.* Molio je za onaj sistem religije koji je bio najbolji, koji je do tada poznavao i u koji je sam imao nadu i poverenje. Budući da je to bilo sve što je imao, ako bi mu se to oduzelo, nebi imao čemu da se obrati. Tako mu se činilo.

Ali Gospod jednostavno neće prepoznati niti prihvatiti ovaj sistem za koji se Avram zalagao. Nastavio je kao da ignoriše njegovu molbu.

I reče Bog: Zaista Sara žena tvoja rodiće ti sina, i nadećeš mu ime Isak; i postaviću zavet svoj s njim da bude zavet večan semenu njegovom nakon njega.

1. Mojsijeva 17:19

Do tada Avram jednostavno nije imao veru da u to poveruje. Ali sada, u mračnom času kada se činilo da je sve izgubljeno, obećanje mu je ponovo predstavljeno i živa vera je nikla u njegovom srcu i on je na kraju shvatio obećanje i poverovao u Reč Božiju. Za njega nemoguće više nije bilo nemoguće. Sada je zaista ojačao u veri, nije se pokolebao oko obećanja i bio je potpuno uveren.

I šta je usledilo? Pravi Sin Obećanja naravno! Čim se Isusova vera rodila u Avramovom srcu, tako brzo je začeto i

živo dete. Iz ovoga je očigledno da je jedini razlog zadržavanja obećanja bila činjenica da vera u obećanje nije došla. Rođenje deteta obećanja čekalo je rođenje te vere u Avramu, ali, čim se vera rodila u njegovom srcu, istog trenutka rodio se i Sin obećanja. Iz ovoga je dalje očigledno da bi dete bilo rođeno mnogo, mnogo godina pre toga da je Avram imao veru da poveruje ranije u svom životu.

Nije li to najneverovatnija stvar da bi Avram trebalo da dođe u doba od devedeset devet godina pre nego što je pronašao živu veru koja će roditi dete obećanja, Hristovu pravednost koja je Dete obećanja? To ne znači da je Isak bio Hristos, već znači da je potrebna ista vera da bi se rodilo to dete kao ona što bi u duši bilo kog od nas donela iskustvo žive pravednosti.

Postoji vera i postoji vera. Avram je imao veru da sledi Gospoda iz svog doma i zemlje i ode u nepoznatu zemlju. Uživao je u vođstvu i zaštiti Svemogućeg Boga i mogao mu je verovati u svim materijalnim stvarima života, ali nije imao veru potrebnu za rađanje tog deteta.

Ovo je slika tužne nevolje ljudske porodice današnjih vernika. Mnogi imaju veru da veruju da će ih Gospod usmeravati i voditi i oni se okreću Njemu i primaju sve fizičke i privremene blagoslove. Ali ne postoji ona živa vera koja čini očiglednu nemogućnost življenja potpuno pravednim životom, dostižnim čak i vama i meni.

Tada kada kažemo da je pravednost verom, shvatimo da nije vera ta koja će doneti privremene i materijalne blagoslove života. To je viša i potpuno apsolutna vera. To je vera oca Avrama i to je vera Isusova. Imajmo to samo na umu dok nastavljamo da proučavamo ovu veru i vidimo šta je ona i kako da postane vitalni dar svakog od nas u ovom kritičnom času.

Glava 18

Živa vera

Prethodne dve studije trebalo je da budu vrlo jasne da postoji definitivna razlika između vere koja je zapravo samo verovanje u postojanje Boga i one vere koja seže do tačke u kojoj držimo stvarna obećanja i pronalazimo novi život, koji je živa pobeda nad grehom i grešnošću. Ovakva vera nije prirodna za ljudsko srce i zato mora biti naučena, sam Gospod nas mora naučiti. Ova vrsta vere je dar Božji kao i svi drugi blagoslovi koje Gospod ima za svoj narod.

Kada govorimo o veri, postoji razlika koju treba imati na umu. Postoji vrsta verovanja koja se potpuno razlikuje od vere. Postojanje i snaga Boga, istina Njegove reči, činjenice su koje čak ni Sotona i njegova vojska u srcu ne mogu poreći. Biblija kaže da „i đavoli veruju i drhte“; ali ovo nije vera. **Jakov 2:19.** Gde postoji ne samo vera u Božju reč, već i potčinjavanje volje Njemu; tamo gde mu se srce predaje, gde su naklonosti usmerene na njega, tu je vera - vera koja deluje ljubavlju i pročišćava dušu. Kroz ovu veru srce se obnavlja na sliku Božju. A srce u svom neobnovljenom stanju nije podložno zakonu Božjem, niti zaista može biti, sada se oduševljava njegovim svetim propisima, uzvikujući sa psalmistom: „**Kako ljubim zakon tvoj! Sav dan mislim o njemu.**“. **Psalam 119:97.** I u nama se ispunjava pravda zakona, koji „**ne hode po telu nego po Duhu**“. **Rimljanima 8:1** Put Hristu, 63,64

Došlo je vreme za proučavanje same ove vere i ne može se naći bolji izvor od prve tri stranice, u knjizi Put Hristu, pod naslovom „Vera i prihvatanje“. Prethodna poglavlja su govorila o različitim koracima do Hrista koji su doveli do ove tačke, kao što su znanje, ubeđenje, pokajanje i priznanje greha. Sada smo došli do proučavanja te vere kojom prihvatamo ponuđeno spasenje.

Prvi pasus ovog poglavlja predstavlja rekapitulaciju materijala koji je već obrađen u knjizi i u ovim studijama. Okrenimo se knjizi i počnimo da pratimo nit razmišljanje.

Kako je vašu savest oživio Sveti Duh, videli ste nešto od zla greha, njegove moći, njegove krivice, njegovog jada; a vi na to gledate s gnušanjem. Put Hristu, 49

Ova rečenica govori o buđenju savesti do koje može doći samo kada nam je Gospod doneo **znanje** o svom zakonu ili kako je rekao Pavle, „**a kad dođe zapovest, onda greh ožive, a ja umreh...**” (Rimljanima 7:9,10) Sada postoji stvarno uverenje za greh, a to se izražava u sledećim rečenicama:

Osećate da vas je greh odvojio od Boga, da ste u ropstvu moći zla. Put Hristu 49

Kad je Pavle došao do te iste tačke svog iskustva, zavapio je: „**ja sam telesan, prodan pod greh:**” (Rimljanima 7:14), a zatim je opisao bitku koju je vodio između stvari koje je želeo da radi ali nije mogao, dok je ono što je mrzeo bilo ono što je radio. Ova gorka borba se nastavila do tačke kada je bio doveden do osećaja sopstvene krajnje bespomoćnosti i tada je došlo do izbavljenja.

Što se više borite da pobegnute, to više shvatate svoju nemoć. Put Hristu 49

I ovo je sama namera iskustva opisanog u Rimljanima sedam. Bog nas ne može spasiti dok, u najmanjoj meri, pokušavamo da se sami spasemo. Ovo je nemoguće. Ovde moramo biti vrlo svesni opasnosti mišljenja da ne pokušavamo da se sami spasemo dok radimo baš tu stvar. Samo nas Bog može spasiti. On jedini ima moć da to učini. Ne možemo promeniti svoje srce i učiniti se svetim, ali Bog obećava da će to učiniti za nas ako ćemo celo delo predati u Njegove svemoćne ruke.

Zbog toga može zvučati da je vrlo lako biti spasen, a zapravo je lako u smislu da mi ne radimo sam akt spasavanja, ali je vrlo teško doći do mesta gde možemo odustati od sopstvenih napora i pustiti Gospoda da učini za

nas ono što mi sami za sebe ne možemo. Naći ćemo se nasuprot onog što smo učili u svetu celog života gde celokupna filozofija je učenje o junaštvu i čovekovoj snazi i sposobnosti.

U um svakog od nas ugrađen je od detinjstva, koncept da nema šta što čovek ne može učiniti ako ima dovoljno vremena i novca. Pogledajte učenje istorije i uverite se da je ona ispunjena pričama o tome šta su ljudi uradili. Razmislite o poruci koja se svakodnevno isporučuje u štampi, na radiju i putem televizije, i opet je ovo neprestana tema koja se dostavlja našim prijemčivim ušima. Uvek postoji heroj. On je super vojnici, vazduhoplovac, istraživač, detektiv, advokat ili takav koji je u stanju da savlada nemoguće situacije, ili je u stanju da savlada nemoguće situacije i izvuče najneverovatnije pobede i uvek je ljudsko biće.

Sve ovo služi da nas zapali da radimo istu stvar i, kada se spustimo do nečega što je blizu stvarnosti, znamo da ne možemo da se poredimo sa onim što smo videli i čuli od ovih izuzetnih junaka. Međutim još uvek postoji usađena u naše razmišljanje ideja da za sebe možemo i moramo učiniti sve što se ikad može učiniti.

Ali, iako je istina da su ljudi rešili neke zastrašujuće probleme i učinili neke neverovatne stvari, postoji jedno područje u kome je čovek apsolutno bespomoćan. Može promeniti tok reke, izravnati planinu, iskopati luku, pobediti svoje neprijatelje, ali ne može promeniti sopstveno zlo srce i učiniti se pravednim.

Možda može da usmeri trnovi grm da izraste u određeni oblik, ali ga ne može promeniti u drvo jabuke. Može da obučiti vuka da izvodi neke trikove, ali ne može da ga promeni u jagnje. Ovde je čovek bespomoćan. Na sličan način može odbaciti mnoge loše navike i prividno izgledati pravedno, ali ne može promeniti zlo srce i učiniti ga dobrim. Ovde je apsolutno bespomoćan.

Ali nas ovo nikada nisu učili. Celo obrazovanje sveta u kome živimo je suprotno i toliko smo se navikli, toliko je taj

pojam ugrađen u nas da kada je reč o problemu grešnog srca onda težimo da ga rešimo na isti način kao što smo savladali probleme materijalnog okruženja - svojim naporima. Ali to ne uspeva.

Zbog toga što smo toliko pogrešno obrazovani da pogrešno pristupamo ovom problemu, prvo moramo naučiti njegovu beskorisnost pre nego što napustimo pogrešan pristup. Nije dovoljno dobro znati šta je ispravno i želeti činiti ono što je ispravno. Moramo znati i kako se to radi. Pokušaj da se postigne prava stvar na toliko pogrešan način da nikada ne donese uspeh, propašće tako sigurno kao da to nikada nismo ni pokušali.

Ali kako ćemo naučiti? Kako će nas Gospod naučiti? Svakako da nam kaže neće uspeti, jer nam je mrena na očima pa ne vidimo sami. Kada Gospod govori tako otvoreno da ne možemo sami sebe spasiti, čak i te reči su pogrešno shvaćene i u mislima ih čujemo sa „ali“. Usnama kažemo: „ne mogu se spasiti, jer me samo Gospod može spasiti. Znam to.“ Ali u našem umu, iako to znamo, postoji i ova odluka: „**Ali** moraću da naporno radim na ovoj stvari ako želim da dobijem spasenje.“

Postoji samo jedna stvar koju Gospod sada može učiniti, a to je da nas pusti da krenemo napred i pokušamo to da učinimo po svom. I tako pokušavamo pa utvrdimo da se susrećemo samo sa neuspehom i porazom. Ali još nismo spremni da vidimo i priznamo da je naš osnovni koncept pogrešan. To je previše duboko ukorijenjeno da bi se spremno odbacilo, pa sada zaključujemo da se nismo dovoljno potrudili. Tako se borimo još revnije, ali rezultat je isti. To može trajati godinama, ali na kraju će završiti u jednom ili drugom od dva rezultata. Tragični rezultat za neke je zaključak da to ionako nikada ne bismo mogli učiniti, zakon je pretežak da bi ga se iko pridržavao i mi to rešavamo prihvatajući život poraza i podvrgavajući se sili greha.

Sa druge strane postoje oni koji neće priznati da se to ne može učiniti i bore se dok ne shvate da su bespomoćni i,

ukoliko ih Gospod ne spase, oni su bez nade. Sada su došli na mesto gde Bog može da radi. To je ono što je On strpljivo čekao. Evo tačke gde,

... koji uđe u pokoj Njegov, i on počiva od dela svojih, kao i Bog od svojih. Jevrejima 4:10

Sama borba za postizanje pobede ima cilj, ne da postigne pobedu za nas, jer se ona nikada ne može steći na ovaj način, već da razbije moć starih koncepata i poduči nas da pobedu ne možemo steći na ovaj način. Naučeni smo svojoj nemoći i dovedeni do toga da predajemo celo delo u ruke Onome koji to jedini može da uradi.

Što se više borite da pobegnute, to više shvatate svoju nemoć. Vaši motivi su nečisti; srce vam je nečisto. Vidite da je vaš život bio ispunjen sebičnošću i grehom. Čeznete da vam bude oprošteno, da se očistite, oslobodite. Harmonija sa Bogom, sličnost sa Njim - šta možete učiniti da to postignete? Put Hristu, 49

Sve je ovo savršena slika čoveka iz Rimljanima sedam i vredi primetiti da nam Reč ovde jasno govori da čovek iz Rimljanima sedam još nije ni dobio oprostaj.

Mir vam je potreban - nebeski oprostaj i mir i ljubav u duši. Novac ga ne može kupiti, intelekt ga ne može nabaviti, mudrost ga ne može dostići; nikada se ne možete nadati da ćete sopstvenim naporima to obezbediti. Put Hristu, 49

Apsolutno moramo saznati da smo krajnje bespomoćni da učinimo bilo kakvo spasavanje. Dovoljno je neobično da čak i usnama možemo priznati da je to tako i još uvek to stvarno ne shvatamo. Ali nikako se ne možemo spasiti.

Nikada se ne možete nadati vlastitim naporima da ćete to osigurati. Ali Bog vam ga nudi na poklon, „**hodite, kupujte bez novca i bez plate**“. Isaija 55: 1. Vaše je ako želite, ali pružite ruku i uhvatite ga. Gospod kaže: „**ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna.**“. Isaija 1:18. „I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas“ Jezekilj 36:26. Put Hristu, 49

Zastanimo i razmislimo na trenutak o tome. „Bog vam to nudi na poklon. Vaše je (neće biti, buduće vreme, jeste,

sadašnje) ako samo pružite ruku i uhvatite ga. “ Zbog toga zvuči tako jednostavno i tako lako, zar ne? Pa ipak, toliko ljudi ne uspeva da dobije dragoceni poklon! Gde je poteškoća? Teškoća leži u nerazumevanju stvarne prirode problema. Moramo biti dovedeni do mesta gde smo spremni da primimo dragoceni poklon. To smo videli u iskustvu Avrama u poslednjem poglavlju. I kada u jednostavnoj veri bacimo svoje bespomoćne duše na Gospoda i tražimo od njega da ukloni stari koren greha i stavi novo drvo i poverujemo da to čini zato što je obećao, onda On to čini za nas upravo tada, na tom mestu.

Priznali ste svoje grehe i u srcu ih sklonili. Odlučili ste da se predate Bogu. Put Hristu, 49

Ali odluka da se sjedinimo sa Hristom ne znači stvarno sjedinjenje sa Njim. Pogrešno je pozivati ljude da donesu odluku za Hrista, a zatim ih ostaviti pod pretpostavkom da su sada sigurni u krilu Velikog Pastira.

U sedmom poglavlju Rimljanima Pavle je došao do mesta gde je doneo definitivnu odluku za Hrista. U stihu 18, on kaže, „**jer ja želim učiniti ono što je ispravno**“. Pavle je doneo odluku o pravednosti. „**Jer imam želju da činim ono što je ispravno**“, rekao je, „**ali ne i sposobnost da to izvršim**“. Nije znao i niko nije mogao da mu kaže. Zbog toga je bio u potpuno frustriran, razočaran i nesrećan. Pre svega želeo je da se sjedini sa Hristom, ali nije znao kako i niko to nije mogao da mu kaže. I to je upravo neprilika mnogih potencijalnih hrišćana. Koliko je očajnički potrebna poruka koja će gladnim dušama reći kako da gledaju, kako da veruju i kako da žive.

Odlučili ste da se predate Bogu. Sada idite k Njemu ... Put Hristu, 49

Baš kao što mlada žena koja se treba udati mora da ode do oltara i tamo posveti život svom mužu, tako i mi moramo da *idemo k Njemu*. A gde ćemo Ga naći? Veliko mesto susreta između Boga i čoveka je Hristov krst, a to je tip koji je u starozavetnom svetilištu predstavljao oltar žrtvovanja

u dvorištu svetilišta. Tamo ćemo naći Učitelja kao velikog Prvosveštenika, koji nas čeka.

Ali mi zapravo moramo ići ka Hristu i izvršiti ovo posvećenje. Niko, baš niko, ne može to da učini za nas. *Moramo sami da odemo i izvršimo ovo posvećenje Gospodu.* Pronaći ćemo Ga gde god možemo biti sami sa Njim. Taj oltar posvećenja mogao bi biti naša spavaća soba, tišina šumskog proplanka, obale jezera ili tajna uvala u dolini. Ovo nije savez koji se može sklopiti na javnom sastanku ili u masovnom oltarskom pozivu. To mora biti učinjeno nasamo s Bogom, i ukoliko ne napravimo određeni korak da stvarno krenemo, tada ćemo biti poput mlade devojke koja je želela da se venča i odlučila da se venča, ali nikada zapravo nije uspela stići da se venča .

Sada idite k Njemu i zamolite da On opere vaše grehe i da vam da novo srce. Put Hristu, 49

Kada mlada žena dođe do oltara ona bukvalno poklanja svoj život svom vereniku da bude njegovo vlasništvo, a i on njoj zauzvrat daje svoj život. Sada na sličan način morate potpuno predati svoj život Hristu i u potpunosti primiti Njegov život u zamenu. Kakav život moraš da mu daš? Pa to je tvoj očajnički opak i nečist život. To je život greha i bezvrednosti kome ne želimo da se ikada više vratimo jer je tako loš. Đavo je tu da vam kaže da ga ni Gospod nikada ne bi želeo, ali vi ga ne smete slušati jer je od početka bio lažov.

Jovan 8:44

Zato priđi Gospodu i daj mu svoj život. Ali nemoj moliti staru beskorisnu molitvu: „Gospode, pomози mi da pobedim ovaj greh“. Umesto toga, izmolite daleko inteligentniju molitvu: „Gospode, sada vidim da je život koji imam grešan i da je stoga samo izvor greha. Naučio sam da je nemoguće iz nečiste izvući čistu stvar. Stoga, sve dok imam ovaj život, mogu samo da grešim i grešim i grešim. Ti si obećao da ćeš ukloniti ovaj život. Gospode! Uzmi, - ne želim ga više. Sada je tvoj a ne moj. Gospode, obećao si da ćeš mi dati svoj život

umesto njega. Verom pružam ruku i uzmem poklon i on je moj i zahvaljujem ti što ga imam.“ Sad zabeležite šta sledi, -
... onda verujte da On to čini jer je obećao. Put Hristu, 49

Sada je došlo vreme da se zaista naglasi ovo pitanje. Moramo verovati da On to čini jer je obećao.

Nema lepše ilustracije vere od one koju nevesta ima u muža dok se udaljavaju od oltara na dan venčanja. Ona nema ništa, baš apsolutno ništa osim njegove reči, a ipak izlazi sa najslađim i najimplicitnijim uverenjem da je on najfiniji suprug koji joj je svet ikada mogao dati. Drugi brakovi i drugi muževi mogu propasti, ali ne i ovaj brak, a ni ovaj muž. Ima sjaj savršenog mira, savršenog poverenja. Ima u njega veru koja se čini nepokolebljiva. I zapamtite da ona ima samo njegovu reč da će joj biti veran i istinit i odan i da će je zaštititi od svih životnih opasnosti.

I to je tačno vera koju će svako istinsko dete Božije imati u Hrista onog dana kada iziđe iz iskustva istinskog posvećenja Njemu. Zemaljski muževi mogu propasti ili manje ili više, a mnoge jadne žene su nažalost razočarane, ali to nikada neće biti tako za čoveka Hrista Isusa. On ne može i neće neuspeti.

Ovo je lekcija koju je Isus predavao dok je bio na zemlji, da dar koji nam Bog obeća moramo da verujemo da ga primamo, da je on naš. Put Hristu, 50

Ako je ovo lekcija koju je Isus podučavao dok je bio na zemlji onda je to lekcija koju, pre svega, moramo naučiti, ne samo u teoriji, već i kroz životno iskustvo. Šta više, to će biti lekcija koju će pre svega đavo pokušati da spreči da je naučimo.

Spasitelj nam je demonstrirao ovu lekciju u mnogim kontaktima koje je uspostavio sa muškarcima i ženama na zemlji i u svakom izlečenju. Ova lekcija se ponavlja iznova i iznova da je ne bismo mogli propustiti.

Došlo je vreme kada se moramo okrenuti jednom takvom čudu isceljenja, jer je u njemu ova lekcija predavana

tako jasno i jednostavno kako nikada nebi bila pogrešno shvaćena.

Iz jednostavnog biblijskog izveštaja o tome kako je Isus izlečio bolesne, možemo saznati nešto o tome kako verovati u Njega za oproštaj greha. Okrenimo se priči o paraličaru u Vitesdi. Put Hristu, 50

Ova priča je zapisana da nas nauči KAKO verovati u Njega za oproštaj greha. Nije data da nas uči da **moramo** da verujemo već **kako** da verujemo. Tako ćemo se pokoriti direktivii i okrenućemo se priči o paraličaru u Vitesdi.

Siroti paćenik bio je bespomoćan; trideset i osam godina nije koristio udove. Ipak, Isus mu je zapovedio: „Ustani, uzmi svoj krevet i hodaj“. Bolesnik je mogao reći: „Gospode, ako me želiš izlečiti, poslušaću reč Tvoju“. Ali, ne, verovao je Hristovoj reči, verovao je da je ozdravio i odjednom se potrudio; hteo je da hoda i hodao je. Postupao je po reči Hristovoj i Bog je dao moć. Ozdravio je. Put HristuPut Hristu, 50

Opisavši iskustvo paraličara, onda kaže,
Na sličan način ste i vi grešni. Put Hristu 51

Razmotrite fizičko stanje ovog čoveka da biste videli na koji način je to prava slika našeg stanja kao grešnika. Taj čovek je rođen u fizičkom svetu da bi živeo normalnim životom. Rođen je da se kreće i radi i obavlja uobičajene radnje svakodnevnog života. Ukratko, rođen je za to, ali otkrivamo da je čitav njegov život bio lišen bilo kakvog rada. Bio je ne moćan i ležao je bespomoćno iz godine u bolnu godinu na toj prostirci.

Slično tome, i mi smo rođeni sa namerom da sprovodimo dela pravednosti i činimo stvari koje zakon ljubavi i pravde zahtevaju; ali, baš kao što je bilo potpunog odsustva bilo kog normalnog dela u životu i postojanju tog nemoćnog čoveka, tako je sigurno da postoji ista duhovna nemoć kod svih koji još uvek nisu izbavljeni od greha. Ovo može iznenaditi mnoge koji se osvrću na svoja „dobra dela“, svoju dobru reputaciju i sve slične postupke pravednosti. Ali

Gospod kaže da ove stvari nisu ni najmanje dela koja će On prihvatiti jednako sigurno kao što ni čovek koji nije izbavljeni od greha nije učinio nijedno delo pravednosti.

Prethodno smo čitali iz istog poglavlja, „Vidiš da je tvoj život bio ispunjen sebičnošću i grehom“. I ovim rečima je apostol Pavle rekao isto, „**Jer kad bejaste robovi grehu, prosti bejaste od pravde**“. **Rimljanima 6:20**. Biti „prosti bejaste od pravde“ u pogledu pravednosti znači samo reći da pravde u životu u potpunosti nema. To je tužna slika onoga koji još nije naučio da se sjedini sa Hristom u pravom smislu te reči.

Pa zašto nemoćni čovek nije mogao da uradi bilo šta? To je bilo zbog onoga što je on bio. A šta je on bio? Bio je rob bolesti koja je bila u njegovim udovima. Ta bolest mu je zaista bila gospodar i diktirala mu je samo šta može i šta ne može. Kakvu savršeniju sliku čovek može dobiti od ove situacije grešnika. Radi **ono što radi** zbog onoga **što jeste**. U svakom grešniku je **bolest greha**. To je njegov **gospodar** i, dok je taj zakon greha i smrti u njegovim udovima, on ne može učiniti ništa od onoga što Gospod želi. Nema pravednosti.

Sada da razmotrimo dalje stanje tog čoveka. Bio je potpuno bespomoćan i **znao je to**. Došao je do tog mesta gde je stigao do samog kraja nade i mogao je sebe sada videti kao onoga koji se zapravo izgubio i približio svom kraju. **I ovo je mesto na koje moramo biti dovedeni pre nego što nam Isus može doći i doneti nam svoje čudesno spasenje.**

U tom trenutku Gospod mu je došao i dao divnu ponudu, „**Hoćeš li da budeš zdrav?**“ **Jovan 5:6** U odgovoru čovek je jednostavno, otvoreno i jasno priznao svoje stanje krajnje i očajne bespomoćnosti. Isto tako u našoj molitvi Bogu za izbavljenje mora postojati jednostavno, direktno, jasno i otvoreno priznanje onoga što jesmo i stanja krajnje bespomoćnosti u kome se nalazimo.

Evo načina žive vere koji je odigran pred nama za naše proučavanje i oponašanje.

Bolesnik je mogao reći: „Gospode, ako me učiniš celim, poslušaću reč Tvoju“. Ali, ne, verovao je Hristovoj reči, verovao je da je ozdravio i odjednom se potrudio, hteo je da hoda i hodao je. Postupao je po reči Hristovoj i Bog je dao moć. Ozdravio je. Put Hristu, 50

Hajde sada u mislima da vidimo čoveka koji je ležao tamo na tremu, nemoćan i bolestan posle trideset i osam godina bolesti. Pogledajte i vidite sažaljivog Spasitelja kako se saginje nad njim i govori mu: „Ustani, uzmi odar svoj i hodi“. Taj čovek je možda rekao Učitelju:

„Verujem Ti. Znam da imaš svu moć na nebu i na zemlji i da možeš i da ćeš me izlečiti. I samo čekam da u prstima ruku i nogu i rukama i nogama osetim novi život i snagu. Tada čim osetim to i znam da sam izlečen, za trenutak ću stati na noge“

Ali to nije put vere. Da je čovek to učinio, onda ga Gospod nikada ne bi mogao izlečiti. Izbavljenje je verom, a ne vidom; i, da je sačekao da oseti da je ozdravio pre nego što bi trebalo da deluje, tada bi to bilo delo vidom, a ne verom.

Ali šta je on uradio?

Isus mu reče: „**Ustani, uzmi odar svoj i hodi**“.

Čovek nije čekao, nije postavljao pitanja. Isus je to rekao i zato je to bila istina. Jednostavno je verovao u Isusovu Reč i prihvatio je tu Reč za sebe i postupio je po toj Reči. Ne čekajući ni najmanje osećanje ni bilo koji drugi vidljivi dokaz, pokorio se Reči Božijoj i, u **trenutku kada je to učinio**, Gospod je dao moć i postao je ceo.

I to je put vere. Ne postoji drugi način vere osim tog. Vera ne čeka dok se put ne očisti da možemo videti vidljive dokaze da smo spaseni. Vera uzima Reč Božiju protiv dokaza čula i tužnog zapisa o prošlosti, i verujući da je već tako, kao što je Reč govorila, stupa na tu Reč, prepuštajući sve Gospodnjim rukama. Vera je živa i aktivna. Vera deluje na Reč i očekuje da će nas Reč održati - više od toga, znajući da će nas Reč podržati do kraja, bez ikakvog neuspeha.

Sada u poglavlju koje proučavamo povučena je paralela između situacije i iskustva ovog čoveka i iskustva duše koja traži spas.

Na sličan način ste i grešni. ne možete se iskupiti za svoje grehe iz prošlosti; ne možete promeniti svoje srce i učiniti sebe svetim. Put Hristu, 51

Ovde su predstavljena dva aspekta problema. Postoji problem stvari koje smo uradili, a postoji i problem onoga što jesmo. Najjasnije su činjenice da sebe u ove dve sfere ne možemo ni najmanje spasiti. nemoguće nam je da promenimo svoje srce i učinimo se svetim, kao što je nama nemoguće da uzmemo vuka i od njega napravimo jagnje, ili čak da ga nateramo da se ponaša kao jagnje. nemoguće nam je da sebe učinimo svetim kao što nam je nemoguće uzeti trnov grm i naterati ga da proizvodi jabuke. Pa zašto uopšte i pokušavati?!!

Ne možete to učiniti, ali,

Bog obećava da će sve ovo učiniti za vas kroz Hrista. Put Hristu, 51

Reči „sve ovo“ odnose se na te dve stvari, naime na iskupljenje naših prošlih grehova, i promenu srca i stvaranje nas svetim.

Ali mi imamo deo u tome. Istina, to je vrlo mali deo, ali Gospod ne može učiniti ništa dok se taj mali deo ne završi. A koji je to deo?

"Verujete u to obećanje." Put Hristu, 51

To znači da držimo Gospoda za Reč. Šta kaže da će On učiniti? Kaže da će nas on iskupiti za grehe prošlosti i da će oduzeti staro srce, dati nam novo i učiniti nas svetim. Da li misli ono što je rekao? Svakako! U stvari, čast Njegovog prestola zavisi od toga da li je ispunio svoja obećanja. Ako bi Gospod dao obećanje, a zatim ga nebi uspeo održati, tada bi pouzdanje celog univerzuma u Njega bilo srušeno. To bi bio samo prvi korak u potpunom krahu čitavog univerzuma i uništenju Njegovog carstva. Ali Bog je veran i ono što kaže da

će učiniti, učiniće. Stoga, držite Ga za Reč, i ostavite celu stvar Njemu - verujte obećanju.

Priznaj svoje grehe i predaj mu se. Put Hristu, 51

Ovo priznanje mora obuhvatiti više od onoga što smo učinili. To mora uključivati priznanje činjenice da je sam život koji je u nama sposoban samo da počini greh, i zato mora biti odstranjen. Nakon što smo to priznali Gospodu, moramo mu odmah predati svom brzinom i spremnošću kao da predajemo mrtvo telo. Nemojte pogrešno misliti da život morate prvo učiniti malo boljim pre nego što ga predate. Ako to čekamo, nikada ga nećemo predati jer ga ne možemo učiniti boljim. Dajte mu taj život upravo sada, grešan, zagađen, mrtav u prestupima i gresima, i pustite ga da se nosi sa njim kako samo On zna. Ne vredi ništa drugo nego da ga se otarasimo.

Želi da Mu služiš. Put Hristu, 51

Primer paraličara u Vitesdi je prava slika onoga što znači želiti da Mu služimo. Znači da istupamo u voljnu, samopouzdanu poslušnost na osnovu Reči Božije. Ne čekamo dok ne vidimo dokaze da je posao završen pre nego što istupimo. Ne! Verujemo da je posao završen i da **imamo** pobedu i da će nas Gospod u času iskušenja sačuvati od svega što neprijatelj može da donese protiv nas. Ovo je put žive vere i ne postoji drugi način vere osim ovog.

Dakle, evo jednostavnih koraka koji su naš deo transakcije:

Veruješ u obećanje.

Priznaješ svoje grehe

Predaješ se Bogu.

Želiš da Mu služiš.

To je vaš deo zaveta. Ne pokušavajte da izvršite bilo koji deo koji je Gospodnji jer to može učiniti samo On. Svaki pokušaj sa vaše strane da izvršite Njegov deo ugovora samo će ga osujetiti i sprečiti da to učini i na taj način vas lišiti samog blagoslova koji tražite.

Sada slušajte ove divne reči života:

Tako sigurno kao što ovo radite, Bog će ispuniti Svoju reč. Ako verujete u obećanje, - verujte da vam je oprošteno i da ste očišćeni, - Bog daje činjenicu; ti si ozdravio, baš kao što je Hristos dao paraliziku moć da hoda kad je čovek poverovao da je izlečen. Tako je ako verujete “. Put Hristu, 51

Ovde se kaže da ako verujete da vam je oprošteno i da ste očišćeni, tada i samo tada Gospod to čini i pruža činjenicu o tome. To će najjasnije reći, da **to može učiniti samo ako verujete da je to već učinjeno**. Ako možete samo da verujete **da će** Gospod to učiniti, onda to nije dovoljno. Morate verovati da je u trenutku kada su se ispunili uslovi već učinjeno, i onda Gospod to odmah čini. To postaje stvarna činjenica. Oprošteni su vam stari grehovi i dat vam je novi život čistote i svetosti umesto starog života.

U ovoj transakciji ne možete i ne smete zavisiti od svojih osećanja. Na njih može mnogo uticati vaša okolina i mogu se menjati iz trenutka u trenutak, ali obećanje i sila Boga se nikada ne menjaju i to je na svedočenju Reči na kojoj treba da stojimo i **samo na njoj**.

Nemojte čekati da osetite da ste postali celi, već recite: „Verujem u to; to je tako, ne zato što to osećam, već zato što je Bog obećao “. Put Hristu 51

Ljudi su mi iznova i iznova govorili: „Ali to bi bila pretpostavka“ Kako to mislite, to bi bila pretpostavka? Ako Gospod kaže, da kada mi dođemo i damo mu svoj život, da će On uzeti stari grešni život i dati nam novi, a mi ćemo verovati na Njegovu Reč i verovati tačno u ono što je obećao, kako to može biti pretpostavka?! Ali bila bi opaka neverica da se u to ne veruje. Zapravo Biblija to naziva „**zlim, nevernim srcem**“. **Jevrejima 3:12**

Isus kaže, „**Šta god poželite, kad se molite, verujte da ćete primiti i imaćete ih.**“ Ovo obećanje ima uslov - da se molimo u skladu sa voljom Božjom. Ali volja je Božja da nas očisti od greha, da nas učini Njegovom decom i omogućiti nam da živimo sveti život. Zato možemo zatražiti ove blagoslove i verovati da ih primamo i zahvaliti Bogu što smo

ih primili. Naša je privilegija otići k Isusu i očistiti se, i stajati pred zakonom bez srama i kajanja. „**Stoga sada nema osude onima koji su u Hristu Isusu i koji ne hode po telu, već po Duhu**“. Put Hristu, 51

Tako verom i samo verom započinje novi život, i verom i samo verom to treba održavati. I zapamtite da se to mora održavati. Poput savršene novorođene bebe treba je marljivo i pravilno hraniti. Vera se mora održavati i jačati i uvek moramo biti na oprezu protiv neprijatelja koji će nam uzeti dar novog života ako ikada dobije priliku.

Ovo je samo početak novog života. Mnoge bitke čekaju one koji će ući u carstvo, ali o tome ćemo imati više reči kasnije.

Za sada se setite da živa vera veruje **da je to tako** jer je On obećao. Stoga hrišćanin započinje pobedom i nosi je sa sobom, shodno tome se đavo sreće, ne sa čovekom koji se nada da će pobediti, već sa čovekom koji već ima pobedu.

...I vera je naša ova pobjeda koja pobjedi svet.

1. Jovanova 5:4

Glava 19

Prava nauka o molitvi

Prvi veliki greh na nebu sa Luciferom započeo je gubitkom vere u mudrost i dobrotu Božje pravednosti, a svi ostali grehovi takođe su rezultat gubitka vere u Boga. Ovo je vidljivo iz sledećeg:

Jer šta god nije po veri greh je. Rimljanima 14:23

Ako je silazak u greh i sav gubitak koji za sobom povlači rezultat gubitka vere, onda se oporavak svega izgubljenog mora postići oporavkom savršene vere.

Kroz veru u Hrista, može se nadoknaditi svaki nedostatak karaktera, očistiti svaki prijavština, svaka greška ispraviti, svako savršenost razviti, „I da budete ispunjeni u Njemu“ Kološanima 2:10. Obrazovanje, 257

Nijedna druga studija nije toliko važna kao studija o tome šta je zaista istinska živa vera. I u proučavanju te vitalne teme, mora se doći do razumevanja šta je istinska molitva, jer su vera i molitva prilično nerazdvojne:

Molitva i vera su usko povezane i njih treba proučavati zajedno. Obrazovanje, 257

U prethodnim lekcijama koje smo videli naglašavali smo u Reči Božjoj činjenicu da postoji sasvim određena razlika između onoga što obično prihvatamo kao veru i stvarne i žive vere koja zapravo i zaista donosi izbavljenje od starog problema greha. Za mnoge od nas ovo je moglo doći kao prilično iznenađujuće otkriće istine i, ako smo shvatili lekciju, kao uvod u bogatije iskustvo u životu uopšte.

Baš kao što je zaista živa vera nešto mnogo više nego što smo ranije razumeli, tako je i istinska i delotvorna molitva nešto mnogo više nego što smo ranije mislili. U stvari, Ellen White ide toliko daleko da kaže da je to nauka:

U molitvi vere postoji božanska nauka; to je nauka koju mora razumeti svako ko bi uspeo u svom životnom delu. Obrazovanje, 257

Jasno nam je rečeno da u određenoj vrsti molitve, **molitvi vere**, postoji božanska nauka. Jedna jedina molitva koja je delotvorna i koja ikada čini bilo šta dobro jeste molitva vere, pa nas van toga ništa ne zanima. Ali, ovakva molitva nije slučajna stvar. Nije nešto što „kažemo“ svako jutro i večer, dok provedemo nekoliko brzopletih trenutaka na savijenom kolenu. Molitva vere je nauka.

Ovo je prilično jaka izjava i odmah se postavlja pitanje: „Šta je, na kraju krajeva, nauka?“

Nauka je, pre svega, poznavanje zakona koji upravljaju delovanjem određenog polja koje se razmatra. Ovi zakoni su sigurni i fiksni u svom delovanju, a uspeh se određuje samo pažljivim poštovanjem postupaka traženih ovim zakonima. Nerazumevanje i poštovanje ovih zakona sigurno će dovesti do toga da nikada ne vidimo željeni cilj.

Stoga se nauka mora razlikovati od načina rada kao rezultat prirodnih, neobučanih sposobnosti ili sklonosti.

Prvo nauka je poznavanje zakona koji upravljaju određenim predmetom, a drugo ona je veština koja proizilazi iz tog znanja i marljiv razvoj tih veština ka krajnjem usavršavanju postupka.

Iz svega ovoga zaključujemo da nauka, uključujući božansku nauku o molitvi, nije nešto što nam dolazi lako i prirodno. To je nešto **što se mora naučiti**.

Nije je lako naučiti, jer njeno učenje zahteva ostavljanje po strani starih obrazaca navika koji su duboko ugrađeni u život tokom dugih godina prakse i izgradnju potpuno novih obrazaca navika. Ovo bi bilo dovoljno teško da je nauka o molitvi prirodna za ljudsko srce, ali nije, zapravo je u suprotnosti sa onim stvarima koje prirodno ljudsko srce traži u životu.

Pa ipak, to se **mora naučiti**.

Pogledajte ponovo izjavu koju smo proučavali. Na najjednostavnijem mogućem jeziku kaže se: „To je nauka koju mora razumeti svako kako bi uspeo u svom životnom delu.“

Ne kaže se „dobro bi bilo da razume“, niti „trebalo bi razumeti“, pa čak ni „bilo bi bolje da se razume“. Kažem samo i odlučno, „**mora se razumeti**“. Kazna za neshvatanje ove božanske nauke je da otkrijemo da nećemo uspeti u svom životnom radu.

Ovo je zaista vrlo ozbiljna stvar. Međutim, sva ozbiljnost nikada neće dopreti do pameti ako jasno ne shvatimo šta je naš životni posao. Mnogi će odgovoriti da im je životni posao biti graditelj, poljoprivrednik, tehničar, učitelj, daktilograf ili neko drugo takvo zanimanje, u zavisnosti od slučaja.

Ali ništa od ovoga nije vaš životni posao, niti može ikada biti vaš životni posao. To su samo životni pozivi, sredstva za sticanje neophodnih sredstava za život.

Životni rad svakog pojedinca na zemlji je isti. To je jedno delo. Ne razlikuje se od osobe do osobe. Tačno je da velika većina zemaljskih stanovnika ne zna šta je njihov životni posao, pa ga stoga nikada ne preduzimaju, ali to ne menja činjenicu o tome šta jeste. Šta je onda naš životni posao? To je verno graditi karakterni hram pogodan za večno prebivanje Svetog Duha.

Sada smo možda prilično bedno neuspešni u odabranom životnom pozivu i još uvek nalazimo put u carstvo. To će reći, kao učitelj, poljoprivrednik ili daktilograf možemo se pokazati prilično neuspešnim, a ipak ući u nebesko carstvo, ali ako bismo pokazali neuspeh u radu na izgradnji tog hrama karaktera, odnosno, ako dokažemo neuspeh u svom životnom radu, tada će nebeska vrata zauvek biti zabravljena za nas.

Stoga je apsolutno važno da naše životno delo bude uspešno. Da bismo to uradili moramo razumeti pravu nauku o molitvi. Ovo se **mora** proučiti, to se **mora** naučiti i ovo se **mora** primeniti u praksi.

Pročitajmo sada ponovo polako i pažljivo tu izjavu kako bi nam se puna težina poruke utemeljila u um.

Molitva i vera su usko povezani i njih treba proučavati zajedno. U molitvi vere postoji božanska nauka; to je nauka koju mora razumeti svako da bi uspeo u svom životnom delu. Obrazovanje, 257

Teško bismo mogli proučavati važniju temu od prave nauke o molitvi, jer na pravom razumevanju toga stoji naša večna sudbina. Okrenimo se ovoj studiji i otkrijmo šta Reč Božja otkriva u vezi nje. Pri tome se mora naglasiti da ovde neće biti moguće iscrpno je proučiti. Umesto toga, mi ćemo se pozabaviti onim aspektom molitve koji uključuje pristup Bogu, praktični, naučni aspekt.

Mudar je čovek onaj koji uči na tuđim greškama i upravo iz tog razloga Biblija daje primer za primerom pogrešnog načina da bismo mogli da izbegnemo istu grešku. Takođe, Reč Božja jasno stavlja pred nas pravi put božanske nauke o molitvi sa posledičnim blagoslovenim rezultatima kada se nauči i primeni u životu.

Pre svega ćemo se okrenuti ilustraciji pogrešnog načina dolaska Bogu u molitvi, a zatim ćemo se okrenuti ispravnim principima kako bismo imali jasnu i tačnu mernu liniju pomoću koje ćemo znati da li je naš pristup Bogu tačan ili ne. Pouka koja pokazuje pogrešan put nalazi se u iskustvu plemića koji je došao Isusu da traži izlečenje svog sina:

Dođe pak Isus opet u Kanu galilejsku, gde pretvori vodu u vino. I beše neki carev čovek čiji sin bolovaše u Kapernaumu. Ovaj čuvši da Isus dođe iz Judeje u Galileju, dođe k Njemu i moljaše Ga da siđe i da mu isceli sina; jer beše na samrti. Jovan 4:46,47

Ovde je bio čovek koji je došao Isusu sa molbom što znači da mu je došao u molitvi. Ovom čoveku je bila potrebna velika pomoć jer mu je sin bio na samrti, i

Lekari su ga se odrekli da umre. Čeznja vekova, 197

Što se tiče zemaljske pomoći, nije je bilo. Slučaj je bio bezizlazan i samo se čekalo da smrt dođe. Žalosno je što ljudi tako često čekaju ovo vreme da bi se okrenuli Gospodu za pomoć koja je potrebna. Obratiti se Bogu nebeskom trebalo bi da bude prva stvar koja se uradi kad imamo velike potrebe.

Razmotrite sada činjenice u vezi sa pristupom koji je ovaj čovek učinio Učitelju. Najpre možemo reći da je on došao do jedine prave Osobe sa svojim zahtevom. Došao je sa istinskim osećajem potrebe, zapravo je bio u prilično očajnom stanju. Došao je tražeći ono što je volja Božja da mu da. Da je to tačno, vidi se iz činjenice da je zahtevu na kraju udovoljeno.

Tako,

došao je sa pravim osećajem potrebe,
pravoj Osobi,
tražeći pravu stvar,

ali,

pitao je na pogrešan način.

Zbog ovoga se stavio u položaj da je Gospodu bilo nemoguće da usliši njegovu molitvu. Drugim rečima, on nije razumeo pravu nauku o molitvi.

Pogrešan način na koji je došao do Gospoda u molitvi, nama je u interesu da razumemo, tako da možemo izbeći isti njegov neuspeh. Baš kao što je pogrešno pristupio Gospodu i nije uspeo da dobije odgovor na molitvu, tako ćemo i mi biti isto tako odbijeni ako dođemo na isti pogrešan način.

U čemu je onda bio pogrešan način na koji je on pristupio Gospodu?

Odgovor koji mu je Isus dao na njegov zahtev to otkriva. Umesto da usliši zahtev za izlečenje njegovog sina, Isus mu je rekao:

Ako ne vidite znaka i čudesa, ne verujete.

Jovan 4:48

Shvaćeno na pravi način, ovo je govorilo: „Žao mi je, ali ne mogu učiniti za vas ono što tražite od Mene, dok Mi na taj način dolazite, jer to nije put vere. Umesto toga, spremni

ste da verujete tek kada zaista vidite ispunjenje vašeg zahteva.“

Ovo je bio način na koji je on došao i ovo je zaista bio pogrešan put.

Ali taj odgovor Učitelja, kao što je Hristos i nameravao, otkrio mu je njegov vlastiti pogrešan pristup problemu.

Poput bljeska svetlosti, Spasiteljeve reči plemiću ogoglele su njegovo srce. Video je da su njegovi motivi u traženju Isusa bili sebični. Njegova kolebljiva vera ukazala mu se u svom pravom karakteru. U dubokoj nevolji shvatio je da bi njegova sumnja mogla koštati života njegovog sina. Čežnja vekova, 198

Ovi komentari pokazuju da prvi pristup ovog čoveka Hristu nije bio način žive vere. Prema tome, to nije bila niti je mogla biti molitva vere, molitva koja je božanska nauka. To nije značilo da čovek nije imao nimalo vere. Imao je meru vere, ali to nije bila živa vera i poverenje u Spasiteljevu moć da leči i izbavlja.

Ali sada, Duh Božji je razotkrio samog čoveka, njegovo tužno stanje i pokazao mu najjasnije da je cena njegovog odbijanja ponude žive vere - jer je ova vera dar Božji - život njegovog sina. On se nije borio sa uverenjem koje mu je Gospod nametnuo već je prihvatio Gospodnji sud o onome što je bio. Iskreno je priznao da je ono što je Gospod rekao da jeste i, u tom istom trenutku, Gospod mu je otkrio Svoju moć i silu. Sada po prvi put zaista je

znao da je u prisustvu Onoga koji može čitati njegove misli i kome su sve stvari moguće. Čežnja vekova, 198

Kako je to saznanje došlo do njega, njegova vera je uhvatila tu istinu i onda je ponovo došao Isusu u molitvi.

Gospode! Siđi dok nije umrlo dete moje.

Jovan 4:49

Njegova vera se uhvatila Hrista, kao i Jakov što je uradio dok se rvao sa Anđelom, povikao je: „Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.“ Čežnja vekova, 198

Kao odgovor na veru koja se manifestovala u ovom zahtevu, ni jednog trenutka na onu koja je nedostajala prvom zahtevu, dečak je bio izlečen. Nakon što je uputio prvi zahtev, da nije uspeo da dođe do drugog na način na koji je to uradio, dečak nikada ne bi bio izlečen. Sasvim sigurno bi umro.

Zbog toga što se u ovom poglavlju najpre bavimo razumevanjem pogrešnog načina dolaska Bogu u molitvi, provešćemo malo vremena u proučavanju pristupa ovog čoveka Hristu.

Šta je on uradio? Kakav je bio njegov pristup Hristu?

Došao je do jedine ispravne Osobe sa određenim stepenom vere tražeći ono što mu je Bog želeo dati. Došavši, zatražio je da mu sin ozdravi. Sve ovo morao je da uradi.

Ali u njegovom dolasku nedostajalo je jedno vitalno razumevanje, a to je bilo lično znanje o Božjoj sili, a u nedostatku toga, on je, došavši i pitajući, čekao da vidi ispunjenje svoje molitve pre nego što bi poverovao. Drugim rečima, nije bio spreman da veruje dok fizičkim čulima nebi video vidljive, opipljive dokaze.

Ali ovo nije vera. Ovo je živeti po vidu. Ovo je način koji je toliko prirodan čoveku. U našoj ljudskoj prirodi je da živimo na taj način, i pošto

smo ceo život živeli tako, ukorenio se taj pristup u našu samu prirodu. Tek kad dođemo Bogu opet i ponovo na ovaj način zapitajmo se zašto živimo na tako niskom nivou iskustva.

Daleko bolje ćemo ceniti pogrešan pristup ovog čoveka, kada shvatimo pravi put, istinsku nauku o molitvi. Shvatanje pogrešnog puta, koliko smo u ovoj fazi mogli da shvatimo, znatno će nam pomoći u pronalaženju i razumevanje istinitog puta.

Sad bismo mogli osećati da ne bismo pogrešili kao ona osoba; da nikada ne bismo došli k Bogu u bezvernom, neverujućem načinu na koji je to učinio taj čovek. Ali to je isti način na koji iznova i iznova dolazimo do Gospoda u molitvi. Greška tog čoveka je lakše uočljiva nego naša, jer nam Božja Reč tako jasno pokazuje grešku njegovih puteva. A cela svrha

je da ćemo u čovekovoј grešci videti svoju, jer je ovo napisano u našu korist i spas.

Koliko često kleknemo i kroz molitvu **pravoj** Osobi za **pravu** stvar a tražimo na **pogrešan** način! Koliko često se molimo za blagoslov izlivanja Duha, a naša molitva glasi otprilike ovako: „Gospode, uzdamo se da bi nam **mogao** dati blagoslov izlivanja Duha.“ Ponovo se okupljamo na sastanku kako bismo proučavali Reč istine i molimo se da bi nam Gospod **mogao** dati blagoslov.

Tada ustajemo sa kolena i ne gledamo posebno niti očekujemo blagoslov, i ako bi nas Gospod posetio sa stvarnim izlivom Svoje moći, bili bismo silno iznenađeni.

Ispitajmo molitve koje molimo i otkrićemo da su one ispunjene sumnjom, neizvesnošću i nevericom; da ne dolazimo ka Gospodu na način vere, da zaista čekamo da vidimo dokaze svojim fizičkim čulima pre nego što smo spremni da verujemo.

Plemić je želeo da vidi ispunjenje svoje molitve pre nego što je poverovao; ali morao je da prihvati Isusovu reč da je njegov zahtev uslišen i blagoslov dat. Ovu lekciju i mi takođe moramo naučiti. Čežnja vekova, 200

Za ovo je potrebno učenje. Pre svega moramo biti dovedeni na to mesto gde je Duh Božji u stanju da nam otkrije stvarno stanje u našem životu, a zatim istovremeno pred našim očima otvori nešto od žive moći živog Boga, da možemo imati veru koja će nam omogućiti da pristupimo Bogu na istinski naučni, način vere i molitve.

Vreme je da se okrenemo proučavanju tog pravog i istinskog načina žive vere.

Pošto je ovo pitanje tako važno, Gospod je to vrlo jasno objasnio. U svojoj sigurnoj Reči lekcija nam je data i učenjem i ilustracijom, a kad jednom shvatimo istinu, videćemo je u svakom delu Svetog pisma.

Stoga moramo raditi na najjasnijim izjavama, a zatim pronaći istinu otkrivenu u složenijim i divnijim ilustracijama. I

nigde ova istinska nauka o molitvi nije tako jasno i divno napisana kao u ovoj izjavi:

Plemić je želeo da vidi ispunjenje svoje molitve pre nego što je poverovao; ali morao je da prihvati Isusovu reč da je njegov zahtev uslišen i blagoslov udovoljen. Ovu lekciju takođe moramo naučiti. Naša vera nije zato što vidimo ili osećamo da nas Bog čuje, Moramo se pouzdati u Njegova obećanja. Kad Mu dođemo sa verom, svaka molba ulazi u Božje srce. Kada smo zatražili Njegov blagoslov, trebalo bi da verujemo da smo ga dobili i da Mu zahvalimo što smo ga dobili. Onda nastavimo da se bavimo svojim dužnostima, uvereni da će se blagoslov ostvariti kada nam je najpotrebniji. Kada naučimo to da radimo, znaćemo da su naše molitve uslišane. Bog će učiniti za nas, „izobilnije“, „**po bogatstvu slave svoje**“ i „**delovanju Njegove silne moći**“. Efescima **3:20, 3:16; 1:19**. Čeznja vekova, 200

Uzmimo sada ovaj odlomak korak po korak i proučimo ga jer je u njemu vitalna praktična istina. Prve dve rečenice pokrivaju već obrađenu osnovu, pa ćemo u ovom poglavlju započeti trećom rečenicom: „Naša vera nije zato što vidimo ili osećamo da nas Bog čuje. Moramo se pouzdati u Njegova obećanja“.

Ali nikada ne možete verovati obećanju koje ne znate. Stoga je prvi korak u istinskoj nauci o molitvi poznavanje obećanja. To ne znači znati o njima, već ih zaista znati. Znači uzeti Reč Božju i tražiti u njoj kao što rudar traži blago, a kada nađete obećanje koje vam garantuje pobedu nad grehom, čišćenje stare prirode, stavljanje nove prirode i sve druge divne i određene stvari koje Gospod želi da nam da, da to obećanje učinite svojim. To znači više od samog učenja napamet. To znači učinite ga stalnim saputnikom i prijateljem - saputnikom i prijateljem koji će vam biti mir u previranjima, ratnik i pobednik za vas kad vas neprijatelj napadne, utešitelj u vreme tuge i nevolje i snaga kada treba da pružite uslugu s ljubavlju onima kojima je potrebna.

Da biste to imali, morate sesti i upoznati se sa obećanjem. Pročitajte ga pažljivo i polako. Razmislite o tome i meditirajte o tome. Neka Duh Božji otvori vašem umu punoću zapanjujuće stvarnosti onoga što to obećanje zapravo govori za vas i vama. Sve ovo je u sledećem uputstvu:

I neka ove reči koje ti ja zapovedam danas budu u srcu tvom. I često ih napominji sinovima svojim, i govori o njima kad sediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad ležeš i kad ustaješ. I veži ih sebi na ruku za znak, i neka ti budu kao počeonik među očima. I napiši ih na do vratnicima od kuće svoje i na vratima svojim.

5. Mojsijeva 6:6-9

Često kada verbalno dajem ovu studiju, tražio sam od publike da brzo ponove neka biblijska obećanja koja vernicima garantuju pobedu nad grehom i potpuno novo srce i život. Ali vrlo retko se u publici nađu oni koji zaista mogu ponoviti Božja obećanja za te stvari.

Možda mislite da je suočiti osobu sa zahtevom da da niz živih obećanja nije pošteno kada se to učini na brzinu, ali to je upravo ono što moramo biti u stanju da učinimo. Ako Božja obećanja nisu toliko živi deo nas, da smo u stanju da ih odmah prizovemo u pamćenje kad neprijatelj napadne, tada nemamo oružje u dobroj formi i neprijatelj će svaki put pobediti. Zamislite kakav bi to bio vojnik koji bi morao da ide u lov na svoje oružje kad neprijatelj juriša na njega u besnom napadu. To je onda slika hrišćanina koji nema živa Božja obećanja apsolutno u vrhovima prstiju. Njegov poraz je siguran.

Stoga morate da **znate** obećanja i da ih znate blisko, neprekidno i dobro. Ako to ne učinite, nemate ni ono što je bitno za uspešnu molitvu, bez koje nikada nećete uspeti u svom životnom poslu.

Sada ćete napraviti ozbiljnu grešku ako pokušate jednostavno da zapamtite spisak obećanja na samom početku. To nije pravi pristup.

Umesto toga, morate ići Božjoj Reči i uzeti jedno obećanje, kao što vojnik prvo uzme jedno oružje i upozna se s njim i obuči se kako da ga koristi. Kad nauči da ga koristi, on ga testira i ponavlja to dok se toliko dobro ne upozna da mu upotreba tog oružja postaje druga priroda. Zatim dodajte još jedno i još jedno svom duhovnom oružju dok ne dobijete čitav arsenal moći kojim ćete trijumfovati nad svim problemima i poteškoćama u životu.

Neki mogu osećati da ne znaju gde u početku da traže. Možda će biti teško započeti, a to je zbog činjenice da smo toliko materijalno nastrojani da u nekim od najvećih obećanja vidimo samo garancije materijalne sigurnosti. U tom pogledu uzmite ponovo dvadeset treći Psalam, pročitajte ga i zapitajte se šta Gospod zaista obećava. Uvek se sećajte da je Isus rekao,

Nego išтите najpre carstvo Božje, i pravdu Njegovu, i ovo će vam se sve dodati. Matej 6:33

Stoga, kad god pogledamo u Božja obećanja, prvo moramo u tome tražiti ne one materijalne stvari koje nažalost ispunjavaju toliko naših razmišljanja i želja, već Božje carstvo i Njegovu pravednost. Prema tome, ako dođemo do dvadeset trećeg psalma i, proučivši ga, u njemu nađemo samo sigurnost materijalne zaštite, onda možemo biti sigurni da nismo uspeli da pronađemo ono što je pre svega u obećanjima tog Psalma.

Ovde nema prostora da ispitamo sva obećanje iz 23. Psalma, ali predlažemo da to učinite za sebe, tražeći da Duh Božji otvori vašem umu čudesa i snagu koja se u njemu nalaze. Tražite na osnovu obećanja iz **Jakova 1: 5**.

Možda 23. psalm nije najbolji za vas da počnete s njim. Tada možete pokušati nešto od sledećeg:

Psalam 46; Psalam 91; Matej 1:21; Matej 5:48; Jovan 8:32-36; Rimljanima 6:6,14,18-23; 1.Korinćanima 10:13; 15:34,57; Efescima 1:17-22; 3:14-21; 5:25-27; Filibljanima 1:6; 1. Solunjanima 4:3; 5:23,24; Jevrejima 7:25; Jakov 1:5; 2. Petrova 1:4; 1. Jovanova 1:9; 3:1-19; 5: 4;

Juda 24; Čežnja vekova, 311, 312, 490, 664, 668, 805.

Ovo je samo nekoliko primera iz čudesa parade obećanja u Reči Božjoj, i oni su tu samo kao početak za vaše sopstveno traganje. Jednom kada se zaista upoznate sa njima, ili barem sa nekima od njih, počecete da otkrivete mnoga druga koja ovde nisu navedena i iznenadićete se koliko je Reč njima ispunjena. Obećanja su jednostavno svuda.

VEROVATI U OBEĆANJA

Ova obećanja znače tačno ono što kažu i ništa manje od onoga što kažu. Ona su direktne Božje izjave vama i meni i nisu naprazno date. Stoga im moramo apsolutno **verovati** baš onako kako su napisana. Ova obećanja nisu 'moguća' ili 'nadam se'. Ona su **Božanska izvesnost**, a Božji presto je zasnovan na vernosti kojom ih On ispunjava.

Uzmimo jedno od blistavih, slavnihi biblijskih obećanja i razmotrimo ga na trenutak.

Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovečijeg; ali je veran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podneti. 1. Korinćanima 10:13

Sad to znači sve to. Razmisli o tome. To znači da ne postoji nijedno jedino iskušenje koje vam može ikada doći, da čovek već nije suočen sa njim i da nije prevaziđeno. A Čovek o kome se ovde govori je Čovek Isus Hristos. On je bio

Koji je u svaćemu iskušani kao i mi, osim greha. Jevrejima 4:15

Razmislite onda šta vam ovo znači. To znači da ne postoji iskušenje koje bi vam moglo doći, a koje je jedinstveno, drugačije, koje nikada ranije nije bilo viđeno. To znači da ne postoji ništa što sada može iznenaditi Gospoda. Njemu je to sve poznato. On sve to zna i zato ima potpuno i celovito rešenje za to mnogo pre nego što ikada dođe do vas. Sotona nema ni jedan jedini novi trik u torbi, i nikada više ne

može imati, zauvek. Sve što on može da baci na vas su stare stvari na koje je ranije potpuno odgovoreno.

Da li nam to išta znači? O! Zaista znači! Znači nam sve i ja u potpunosti i savršeno verujem u to. Znam da ne postoji iskušenje koje mi može doći, a da ono nije zajedničko ljudima i ne moram da ga se bojim ni jednog trenutka. Da li i vi to znate i **apsolutno** verujete?

Ali možete tvrditi da je Isus bio jači od vas i da se mogao nositi sa iskušenjima koja su prejaka za vas. To je argument zle neverice po dve tačke. U prvom slučaju niste vi već On koji se treba boriti protiv đavola i oterati ga. Bitka nije vaša već Gospodnja. Dakle, nije pitanje koliko ste jaki, već samo koliko je jak On. Sklonite svoje oči zauvek sa sebe i svoje slabosti i ispunite svoju vidokrug pogledom na njegove čudesne snage i moći.

U drugom slučaju upravo u ovom stihu dat je odgovor na taj problem. Kaže da je Bog veran i da neće dozvoliti da budete u iskušenju iznad onoga što ste u stanju da podnesete. Ovo ne sadrži kontradikciju sa istinom da je bitka Gospodnja a ne naša, jer izjava da nećemo biti u iskušenju iznad onoga što smo u stanju da podnesemo ima veze sa stepenom naše vere, koliko smo sposobni da se uhvatimo za silu Božju i pustimo ga da vodi bitku za nas.

Kao što roditelj neće dozvoliti da detetu dođe bilo kakva odgovornost ili opasnost koju ono nije u stanju da podnese, tako i nas Gospod štiti od testova vere koji su previše za nas na našem sadašnjem nivou razvoja. Zamislite na koji će način roditelj zaštititi malu bebu od hladnoće i teškoća sa kojima ne bi imao problema da dozvoli da se dvogodišnjak, a kasnije i četvorogodišnjak suoče. Mudar roditelj razume tačno šta detetu može biti dozvoljeno i čemu može biti izloženo u svakoj fazi razvoja i verno čuva i brine o detetu.

Koliko mudrije i vernije Otac naš nebeski čuva, usmerava i štiti svoju decu. Stoga možete apsolutno znati i verovati da nijedno iskušenje koje vam dođe nije previše da

biste ga podneli. Gospod zna nivo vaše vere i jednostavno vam pruža divnu priliku da tu veru vežbate i da živite za Njega. Prihvatite priliku hrabro i sa žarom.

Dakle, ne samo da moramo znati obećanja, već im moramo apsolutno verovati. Ali ovo nije dovoljno. Ako ih poznajemo i verujemo u njih neće nam doneti ništa ako mi ne

TRAŽIMO BLAGOSLOV

Isus je posebno rekao,

Išтите, i daće vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvoriće vam se. Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvoriće mu se. Matej 7:7,8

Zato tražite.

Ali ovde je tačka u kojoj mnogi greše. Oni zapravo ne traže blagoslove koje je Gospod obećao. Izražavaju nadu da bi Gospod **mogao** biti milostiv prema njima i udovoljiti njihovim željama, ali oni ne uspevaju da traže tako konkretno i direktno dar, kao što će dete u jednostavnoj veri pristupiti svom roditelju.

Koliko puta čujemo dobronamerne i ozbiljne ljude koji kažu za sebe da su kao deca Božja, dolaze na molitveni sastanak i klečeći govore u svojim molitvama: „Gospode, uzdamo se da bi nas mogao blagosloviti“. Stekao bi se utisak da bi bili silno iznenađeni da to Gospod učini.

Dođimo Gospodu i sa živom verom držimo obećanje pred Njim i tražimo ga, očekujući da ćemo ga primiti. To se mora činiti u istinskom duhu poštovanja i poniznosti. Gospod nije počastvovan sumnjajućim i uzdržljivim molitvama. Očekuje da ćemo od Njega posebno tražiti šta nam treba a u skladu sa Njegovom voljom i obećanjima.

Tada, pošto smo zatražili, dar moramo primiti verom, **upravo tamo dok smo na kolenima**. Imajte na umu da izjava koju razmatramo ne kaže da se **nadamo** da ćemo je primiti, već da ćemo je tamo primiti verom. Tada dar postaje naš, kada ga verom uhvatimo i posedujemo.

Onda, dok smo još tamo na kolenima, moramo se

ZAHVALITI

da smo već dobili poklon. Vernicima je ovo najteže da nauče. Svi su spremni da veruju da postoji nada da će dobiti poklon u budućnosti. I idu dalje kao i plemić koji čeka da vidi dar, pre nego što bi trebalo da poveruju. Ali izjava nam ne govori da treba da zahvalimo Gospodu što ćemo dobiti toliko potreban blagoslov, **već da smo ga već dobili**. To je moguće samo živom verom.

To je moguće samo ako smo zaista upoznali ta obećanja, videli snagu tih obećanja, apsolutno im verovali i došli i tražili konkretno ono što Gospod sa nestrpljenjem čeka da nam da. Zatim, zahvalivši Mu što smo dobili dar, idemo svojim putem znajući

... da će dar koji već posedujemo biti ostvaren kada nam je najpotrebniji. *Obrazovanje, 258*

„**Kada smo naučili to da radimo**“, a potrebno je učenje, jer to ne dolazi prirodno za čoveka, „tada **ćemo znati** da su naše molitve uslišane. Bog će učiniti za nas „izobilnije“, „Prema bogatstvu slave Njegove“ i „**delovanju silne sile Njegove**“ (*Efescima 3:20,16; 1:19.* "Čežnja vekova, 200

I obrnuto, dok mi nismo naučili da to radimo, Gospod ne može da radi za nas u skladu sa svojom moćnom silom. O! Koliko je vitalno da mi kao narod naučimo moćnu nauku molitve! Sve dok to ne naučimo, posao ne može biti završen.

Ako smo otkrili da Gospod nije snažno delovao kroz nas i za nas, može biti samo to da nismo naučili živu veru - nismo naučili i sledili istinsku nauku o molitvi.

Podrazumeva se da u temi molitve ima mnogo više nego što je sadržano u gornjim rečima.

Cilj ove studije je da nas približi veri u istinsku nauku o molitvi bez koje naša molitva nikada ne može biti efikasna. Sve dok plemić nije naučio pravi način da dođe do Gospoda u molitvi, Spasitelj mu uopšte nije mogao ništa učiniti. Taj čovek je osećao da ne može da veruje sve dok svojim očima nije

video dokaze o ispunjenoj molitvi. Ali kada je video živu snagu i sigurnost obećanja i u jednostavnoj veri je direktno i konkretno zatražio izlečenje svog sina, tada je živa vera uhvatila obećanje i nisu mu bili potrebni dodatni dokazi da zna da je sin dobro.

Te noći mogao je lako požuriti kući da vidi da li mu je sin dobro. On to nije učinio. Nije mu trebalo da vidi da je sin izlečen, jer je znao da jeste. Nije mu trebalo ništa više od Božjeg obećanja i njegovog sigurnog saznanja da je taj dar njegov. To su bili svi dokazi koji su mu bili potrebni i kada je sledećeg dana otišao kući i sluge su ga srele, jednostavno su mu rekli nešto što je on već znao.

Ovo je prava nauka o molitvi. Ili ćemo to naučiti ili ne. Ako to učinimo, tada će nam se otvoriti vrata večnog carstva, ali ako to ne učinimo, ono će zauvek biti zatvoreno za nas, jer „to je nauka koju mora razumeti svako ko bi uspeo u svom životnom delu.”

Glava 20

Dva svedoka

Proučavali smo Istinsku nauku o molitvi i u ovoj studiji smo naučili da moramo doći u veri i zatražiti blagoslov, primiti ga verom, zahvaliti Gospodu što smo ga primili, a zatim krenuti svojim putem posedujući dar koji ćemo upotrebiti kada nam je najpotrebniji.

Sada sledi da ako nećemo imati nikakvo vidljivo ostvarenje dara dok ne dođe čas potrebe, tada nam je jedini svedok da imamo dar pre tog vremena, vera. Ponovo uzmite iskustvo plemića iz Kapernauma koji je došao da izleči svog sina kako je zabeleženo u **Jovanu 4:46-54**. Ovaj čovek je prišao Isusu i uputio mu molbu. Prvo je, kao što smo ranije videli, podneo zahtev na pogrešan način, ali pošto su mu Isusove reči otkrile nedostatak vere, ponovo je pitao u živoj veri i Isusova Reč mu je došla, „ Iđi; tvoj sin će živeti “.

Njegova vera se uhvatila za tu reč.

Išao je svojim putem **znajući** da ima dar; znajući da je upravo tada to bilo u njegovom posedu. Kako? Po kom svedoku je **znao** da je to slučaj?

Svakako to nije bio svedok vida, jer je sin bio daleko u drugom gradu. Niti je svedok bila bilo kakva poruka od kuće koja bi mu rekla da je sin izlečen i obnovljen. Na ovoj slici nije bilo svedoka vida i okolnosti. Jedino što je imao bilo je svedočenje vere i to zasnovano na Isusovoj Reči koja je bila Reč Božja.

Imao je Reč Božju, i to je bilo dovoljno. *Ovo je sjajna lekcija koju moramo naučiti.*

Zaista postoje dva svedoka koja će zauvek tražiti našu pažnju i našu odanost. Jedan je svedok vere koji se zasniva na Reči Božjoj; drugi je svedok osećanja koji se zasniva na vidu i okolnostima. Gospodar Neba nastoji da mi živimo

svedočenjem vere zasnovane na Njegovoj nepromenljivoj, nepogrešivoj, apsolutno pouzdanoj i svemoćnoj Reči. Njegov Sveti Duh i Njegovi Sveti anđeli neprestano rade da usredsrede našu pažnju na ovog svedoka, isključujući sve ostalo, i čini se da oni imaju težak zadatak, jer smo ljudi koji se prvenstveno bave materijalnim stvarima i materijalnom sigurnošću.

Ali đavo i njegovi anđeli zauvek pokušavaju da ispune naše misli glasom drugog svedoka i da našu pažnju zauvek usmere na promenljivu i obeshrabrujuću sliku vida i okolnosti. Ako može samo uspeti, a čini se da ima više uspeha nego neuspeha, onda gubimo iz vida svedočenje vere i snagu Reči i tako gubimo iz ruku Božje obćanje i ne uspevamo u sukobu sa zlom.

Ali ako možemo držati oči uprte u Reč istine i zadržati čvrsto poverenje u tu Reč, tada sva sila đavola ne može imati nikakvog uticaja na nas. Postali smo “neosvojivi za Sotonine napade”. Čeznja vekova, 324

Dakle, dva svedoka traže da nam privuku pažnju i tako usmere naše živote. Ali nijedno od njih ne može uspeti u ovome bez našeg voljnog pristanka i saradnje. Dva svedoka su tu, **ali izbor je na nama** koji glas ćemo slušati.

Ako želite da slušate svedoka vida i okolnosti, tada će vam đavo pružiti dovoljno dokaza za sve malodušnosti i sumnje na svetu. Oduzeće vam svaki trag vere u živu snagu žive Reči.

Ali ne morate da slušate tog svedoka. Možete se oglušiti na sve njegovo i odbiti da to slušate. To neće uvek biti lako, a ponekad će zahtevati određenu borbu i vrlo stvarnu bitku, ali to se može i mora učiniti.

Čovečanstvo voli da **vidi** očima i **čuje** ušima i **oseti** čulima stvarnost stvari. Ali svedok vere nas poziva da se uzdamo u ono za šta nemamo dokaze čula, a čovečanstvu je to teško. Ali i da je to sve, bilo bi dovoljno teško, ali slučaj je još gori u tom pogledu što je svedok naših čula zapravo **protiv** svedoka vere. Bog je rekao jedno, mi smo došli i

zatražili obećanje i primili ga verom, ali onda izlazi svaki svedok vida i okolnosti koji nam viče da je suprotno tačno. A i đavo je tu, upravo tu, u šaputanim insinucijama i glasovima prijatelja i neprijatelja da ovog svedoka vere predstavi u što obeshrabrujućem svetlu.

Da bismo ovo zaista bolje razumeli, pogledajmo neke ilustracije iz Biblije.

Jedno od najjasnijih u vezi toga bilo je iskustvo izrailjske dece u odlasku iz Egipta. Reč Božja za njih je bila da će ih On voditi i štiti i da će raditi samo za njihovo dobro. On bi ih izbavljao od neprijatelja i snabdevao ih svom hranom i odećom koja im je bila potrebna.

To im je bila Reč Božja i trebalo je da veruju toj Reči stavljajući se implicitno u Njegove ruke da budu vođeni tamo gde će ih On voditi i odvedeni tamo gde će ih On odvesti, uz obećanje da će ovo na kraju biti obećana zemlja, slavni Hanan. Nije ih ostavio u potpunosti bez svedoka vida i okolnosti, jer im je pokazao Svoju moćnu silu u zlima koja su pala na Egipat.

Uvereni, ljudi su se poverili u Božje ruke i On je započeo dugačak zadatak da ih izvede iz Egipta i uvede u obećanu zemlju. Počeli su sa velikim nadama i velikom hrabrošću, ali nedugo zatim svedok vida i okolnosti se nad njima nadvio na najstrašniji način.

Stub oblaka odveo ih je do samog ruba Crvenog mora i tu su se zaustavili.

Na jugu surova planina ometala je njihov dalji napredak. Patrijarsi i proroci, 284

Očigledno nisu mogli dalje, a dokazi su se počeli gomilati da je Gospod pogrešio dovodeći ih do tamo. Ako bi ikada želeli da stignu do zemlje Hanana, morala bi da se izvrši korekcija puta pre nego što bi mogli da idu dalje. Zašto bi ih Gospod doveo do te tačke a zatim zahtevao od njih da se vrate putem kojim su došli? Ovo sigurno nije izgledalo kao vrlo kompetentno rukovodstvo!

Ali nisu dugo razmišljali o situaciji pre nego što su postali svesni nadolazeće opasnosti.

Iznenada su u daljini ugledali blistave oklope i pokretne kočije koje su ukazivale na prethodnicu velike vojske. Kako se sila približavala, vojska Egipta je viđena u punoj poteri.

Patrijarsi i proroci, 284

Kakva je to bila zamka! Nisu mogli biti uhvaćeni na gorem mestu. Bekstvo je bilo nemoguće. More je bilo pred njima, surovo, neprohodne planine na jugu i Egipćani koji nadiru sa severa i zapada.

Zamislite sada kakav je moćan i uverljiv argument tog dana imao đavo u svedoku vida i okolnosti. **Svi vidljivi dokazi** ukazivali su na izvesnost njihove propasti. Svedočili su o sumnji da je Bog počinio strašnu grešku i zapravo nije bio u stanju da bezbedno povede ljude u obećanu zemlju i argumentovao im je da Gospod zapravo nije mario za njih, ali ih je samo izveo iz Egipta da ih uništi. **Svedok vida i okolnosti** zaista je predstavio Gospoda u najgorem mogućem svetlu. Svi oni ljudi koji su prihvatili tog svedoka izgubili je svaku veru u Boga odmah tu na licu mesta.

Ali Gospod ih je doveo na to mesto. Postojao je plan koji se nije mogao ostvariti osim ako ih je On tamo odveo. O ovom planu im ništa nije rekao. Prema ugovoru nije bio dužan. Obećao je da će ih bezbedno provesti i na njemu je bila odgovornost da to učini, a na njima da se uzdaju bez pitanja i bilo kakve sumnje.

Evo lekcije za sva vremena. Iznova će biti prilika u kojima će nas Gospod voditi u situacije koje se čine nemogućim i ispunjene samo katastrofom. Svedok vida i okolnosti ispuniće celu našu viziju, a naša srca će tonuti i zatajiti. Ali u tom času, setimo se da mirno stojimo i u mirnoj, poverljivoj tišini čekamo dok se to rešenje ne pojavi.

Nijedna situacija nikada ne iznenadi Gospoda. Nikad! Kako bi mogla! Ništa se nije ikada dogodilo, a da Gospod nije znao da hoće i dozvolio da se dogodi. Zapravo vrlo često

planira da se to dogodi radi ispunjenja svrhe koja je za naše najbolje dobro i razvoj.

I znajući da će doći i da će se dogoditi, Gospod je našao rešenje mnogo pre nego što se situacija ikada pojavila. Neće nam reći rešenje unapred. To nije neophodno. Treba da verujemo i da čekamo i **čekamo** dok se to rešenje ne pojavi.

Oni koji svoj život predaju Njegovom vođstvu i Njegovoj službi nikada ne mogu biti stavljeni u položaj za koji On nije predvideo rešenje. Služba lečenja, 248

Ovo je obećanje koje bi trebalo da prisvojimo. To je siguran odgovor na izazovne argumente svedoka vida i okolnosti. Da su se Izrailjci toga setili tog dana, nikada ne bi ispoljili tužnu nevericu. Gospod je znao kuda ih vodi. Gospod je znao da će ih Egipćani slediti. Znao je da će ih stići baš na tom mestu. I znao je da nema boljeg mesta na celom svetu gde bi ih mogli stići. Stoga je ono što je za Izrailjce izgledalo kao najgore mesto na svetu, u stvari bilo najbolje mesto od svih.

U takvoj situaciji trebalo je da Izrailjci skrenu pogled sa mračnog izgleda koji je predstavio svedok vida i okolnosti i da usmere svoj pogled na svedoka vere zasnovanog na Reči Božjoj. Trebalo je jednostavno da kažu: „Gospod nas je doveo ovde. Stoga je Njegov zadatak da nas provede kroz ovu situaciju. Sačekajmo mirno da vidimo šta će Gospod rešiti u ovoj situaciji. Nije nas doveo ovako daleko da bi nas napustio, prepustivši nas zlobi naših neprijatelja. Naš Bog nije takva vrsta Boga. Nikad! “

Ali oni ovo nisu učinili. Sve što su mogli videti bili su svedok vida i okolnosti i ispunjeni užasom pohrlili su do Mojsija i rekli:

I rekoše Mojsiju: Zar ne beše grobova u Misiru, nego nas doveđe da izginemo u pustinji? Šta učini, te nas izvede iz Misira. Nismo li ti govorili u Misiru i rekli: Prođi nas se, neka služimo Misircima? Jer bi nam bolje bilo služiti Misircima nego izginuti u pustinji.

2. Mojsijeva 14:11,12

Koliko je ovo nažalost tipično za ljudsku porodicu. Koliko je đavo uspešan u tome što smo potpuno zaokupljeni svedočenjem vida i okolnostima, isključujući sve ostalo.

Ali tamo je bio jedan čovek koji nije delio njihovo zlo neverje i vera tog čoveka je spasila situaciju. Zvao se Mojsije. Pogledajte i vidite kako je reagovao u toj situaciji. Mogao je da vidi da more leži pred njima, a planine na jugu. Mogao je da vidi kako se Egipćani približavaju i odsecaju sve moguće načine za bekstvo. Mogao je da vidi da u prirodnom redosledu događaja nije bilo ni traga nade ni za jednog od njih. Sve je to mogao da vidi onako kako je bilo, ali to mu nije ni najmanje smetalo.

Ono što ga je uznemirilo bila je neverica ljudi.

Mojsije je bio veoma zabrinut što je njegov narod pokazao tako malo vere u Boga, uprkos tome što je više puta bio svedok ispoljavanja Njegove moći u njihovo ime. Kako su mogli da optuže njega, Mojsija, za opasnosti i poteškoće u svojoj situaciji, kada je on sledio izričitu zapovest Boga? Istina, nije postojala mogućnost izbavljenja sem ukoliko se sam Bog ne bi založio za njihovo oslobađanje; ali pošto je doveden u ovaj položaj poslušan božanskom uputstvu, Mojsije nije osećao strah od posledica. Njegov smiren i uveravajući odgovor narodu bio je: „Ne boj se, stani mirno i vidi spasenje Gospodnje, koje će ti On danas pokazati: jer Egipćane koje ste videli danas, više ih nećete videti zauvek. Gospod će se boriti za vas, a vi ćete ćutati“.

Patrijarsi i proroci, 284

Taj dan Mojsije je mogao stajati neometan prizorom i okolnostima, jer je iznad i izvan njih gledao svedoka vere. Apsolutno je znao da ih je Gospod doveo na ovo mesto i da ih neće dovesti tamo da bi ih napustio i uništio. Znao je da je Gospod imao razrađen plan kako bi se rešila situacija i sa nestrpljenjem je iščekivao da vidi kako će se taj plan odvijati. Ono što je za Izrailjce bilo samo uzrok najmračnijeg očaja, njemu je bilo uzrok najveće nade i radosnog iščekivanja.

Nije bilo lako, ali njegova reč hrabrosti i vere utišale su mnoštvo i sa nelagodnim strahom čekali su događaje. Ubrzo, stub oblaka koji je išao ispred njih podigao se i, prelazeći preko logora, stao između njih i Egipćana. Izrailjcima je to postao zid svetlosti i zaštite, ali Egipćanima nije bio ništa drugo do zid tame u koji nisu mogli i nisu smeli da pokušaju da prodru.

I sada šta dalje?

Životna lekcija u ovoj priči do sada je da kada Gospod vodi život, **moramo očekivati** da ćemo biti odvedeni na mesta koja su ispunjena terorom i pretnjom uništenja. Ali neka nas ta situacija ne natera da trepnemo i sumnjamo čak i na trenutak. Bog nas nije doveo tamo da nas napusti i on će završiti započeto dobro delo i slavno nas izvesti ako mu dopustimo. Stoga nam je Reč „Stojte mirno i čekajte“.

Ponekad ovo čekanje može malo potrajati, ali moramo sačekati dok Gospod ne pokaže svoju moć i mudrost u rešavanju tog problema. Ono što nikada ne smemo da uradimo je da izvadimo problem iz Gospodnjih ruku i pokušamo da ga rešimo sami. To će značiti da Gospod nikada neće moći da nam pomogne. Sam plan koji On ima pažljivo razrađen za nas nikada nećemo videti i pretrpećemo veliki gubitak. Imajte na umu da je Gospod imao veoma divan plan za osvajanje Hanana, osim onog koji je konačno korišćen, ali zbog neverstva Izrailja nikada nismo videli šta je Gospod imao na umu.

Gospod nas neće zauvek čekati. Pre ili kasnije doći će Reč, „Idi napred“. Posle malo vremena ta Reč je došla Izrailjcima: „Idite napred“. Ali još jednom je svedok vida i okolnosti bio protiv njih, jer ići napred značilo je ući u Crveno more i u sigurno utapanje. Ali Bog je rekao, „Idite napred“, i to im je bila Njegova reč. *Nije bilo jasnog, otvorenog puta kroz Crveno more kada je Gospod izgovorio ovu Reč. Za to još nije bilo potrebe i neće biti potrebe dok zapravo nisu stigli na ivicu vode. Tada bi došlo stvarno vreme potrebe i tada bi trebalo da upotrebe poklon. U međuvremenu trebalo je prihvatiti tu Reč,*

posedovati živom verom spasenje sadržano u toj Reči i prema njoj delovati. Trebalo je da se spuste do same ivice vode.

I oni su to uradili.

Dobro je da jesu, jer se **pobeda stiće samo verom**. Da nisu došli do same vodene ivice protiv svedoka vida i okolnosti, Bog im nikada ne bi mogao i nikada ne bi otvorio more.

Ali oni su čuli jednostavnu Reč Božju i apsolutno su verovali u tu Reč. Verom su tražili i primili je kao svoje vlasništvo i posedujući tu Reč verom, marširali su prema vodi. Nije im bio potreban nijedan put preko mora dok nisu došli do ivice mora, a onda kada im je taj put zaista zatrebao, a ne pre, bio je tamo. *Poklon su iskoristili kad im je bio najpotrebniji.*

Ali pretpostavimo da su saslušali svedoka vida i okolnosti. Tada nikada ne bi išli napred do mora i nikad im se ne bi ono otvorilo. Nikada ne bi prešli Crveno more „verom“, a nebi ni na koji drugi način.

„Verom“ su „prošli kroz Crveno more kao po suhom“. Marširajući do same vode, pokazali su da veruju u Božju Reč kako je rekao Mojsije. Učinili su sve što je bilo u njihovoj moći, a onda je Moćni Bog Izrailjev podelio more kako bi im stvorio put za noge.

Sjajna lekcija ovde poučena je za sva vremena. Često je hrišćanski život u opasnosti, a dužnost je teško izvršiti. Mašta slika predstojeću propast, a ropstvo ili smrt su iza. Ipak, Božji glas jasno govori: „Idi napred“. Trebalo bi se pokoriti ovoj zapovesti, iako naše oči ne mogu da prodru u tamu i osećamo hladne talase oko stopala. Prepreke koje ometaju naš napredak nikada neće nestati pre duha sumnje koji će da pokuša da nas zaustavi. Oni koji odlažu poslušnost sve dok ne nestane svaka senka neizvesnosti i ne postoji rizik od neuspeha ili poraza, nikada se neće pokoriti. Neverovanje šapće: „Sačekajmo dok se prepreke ne uklone i možemo

jasno videti put;“ ali vera hrabro teži napredovanju, nadajući se svim stvarima, verujući svim stvarima.

Oblak koji je za Egipćane bio zid tame bio je za Jevreje velika poplava svetlosti, koja je osvetljavala ceo logor i prosipala svetlost na stazu pred njima. Tako postupci Proviđenja dovode do nevernika, tamu i očaj, dok duši koja veruje oni su puni svetlosti i mira. Staza kojom Bog vodi može prolaziti kroz pustinju ili more ali *to je sigurna staza*. Patrijarsi i proroci, 290

Prava vera se drži i traži obećan blagoslov pre nego što se ostvari i oseti. Moramo poslati svoje molbe verom u okviru drugog vela i pustiti da se naša vera drži obećanih blagoslova kao svog vlasništva. Tada treba da verujemo da primamo blagoslov, jer ga se naša vera drži, a prema Reči je i naš. **„sve što ištete u svojoj molitvi verujte da ćete primiti; i biće vam.“. Marko 11:24** Ovde je vera, gola vera, da verujemo da primamo blagoslov, čak i pre nego što se ostvari. Kada se obećani blagoslov ostvari i uživa, vera je progutana. Rani spisi, 72

Gledajući na sam kraj vremena, Isus je tužno rekao, **„Sin čovečiji kad dođe hoće li naći veru na zemlji?“** Luka 18:8

Ali dok će vera, živa vera, biti izuzetno retka roba, postojaće malo društvo koje će je posedovati i za njih se kaže,

Ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu. Otkrivenje 14:12 (KJV)

Samo oni koji su naučili da zanemaruju svedoka vida i okolnosti i da svoje celo poverenje vežu uz svedoka vere zasnovano na nepromenljivoj, svemoćnoj, živoj Božjoj Reči će se naći među tim brojem, a time i u obećanoj zemlji . Naučimo ovu lekciju, lekciju o Istinskoj nauci o molitvi pre nego što zauvek bude prekasno da je naučimo.

Glava 21

Kako je savladao

Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mom, kao i ja što pobedih i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovom. Otkrivenje 3:21

Ovaj stih sadrži mnogo toga što je hrana za najdublju misao, ali jedna misao koju želimo da iz nje uzmemo kao osnovu ove studije jeste da će oni koji sede sa Sinom na Njegovom prestolu biti oni koji su pobedili onako kako je On pobedio. To će reći da će, istim oružjem, istim metodama i postupcima kojima je On nadvladao, tako i oni pobediti.

To onda može samo da znači da je Hristos morao da se suoči sa istim iskušenjima sa kojima se mi moramo suočiti. Pred njima nije imao nikakvu prednost u odnosu na nas. Savladao ih je sa istog stanovišta, istim oružjem i na isti način na koji ih mi moramo savladati. Sa te iste pozicije, On je trijumfovao. Prevladao je. Tako je dokazao da je način na koji je pobedio put uspeha. Stoga, da bismo pobedili, moramo naučiti da savladamo onako kako je On savladao.

U prethodnim poglavljima proučavali smo nešto od načina na koji treba da savladamo. Okrenimo se sada Isusovim poredama da bismo videli da je na isti način na koji mi moramo pobediti zaista i način na koji je On pobedio.

Prva velika i značajna pobeda koju je Sin Božji i Sin čovečji stekao bila je u pustinji iskušenja nakon Njegovog krštenja. Priča o tome nalazi se u završnim stihovima Mateja tri i prvim stihovima Mateja četiri.

Razmotrimo priču vrlo pažljivo da bismo stekli sliku implikacija svega toga.

Priča počinje Isusovim krštenjem. Dugo je čekao ovaj događaj. U dvanaestoj godini kada je prvi put bio u hramu kao

svedok žrtvenih službi, pred Njim se otvorila tajna Njegove misije.

Prvi put je dete Isus pogledalo hram. Video je sveštenike u beloj odeći kako vrše svoju svečanu službu. Gledao je žrtvu koja krvari na žrtvenom oltaru . Sa poklonicama se poklonio u molitvi, dok se oblak tamjana uzdizao pred Bogom. Bio je svedok impresivnih obreda pashalne službe. Iz dana u dan sve je jasnije video njihovo značenje. Činilo se da je svaki čin povezan sa njegovim sopstvenim životom. U njemu su se budili novi impulsi. Tih i zaokupljen, izgledalo je kao da proučava veliki problem. Tajna Njegove misije otvarala se pred Spasiteljem.
Čežnja vekova, 78

Prilikom posete hramu u detinjstvu, dok se pred njim otvarala tajna Njegovog životnog dela ... Čežnja vekova, 146

Kako je tako počeo sve više da shvata razlog svog bivanja u svetu, to jest, kad se sve to počelo otvarati pred Njegovim ljudskim umom, saznanje da postoji razlog Njegovog boravka u svetu, dubina Božanske ljubavi i saosećanja koja je bila u Njemu položila je na njega veoma težak osećaj misije. Sve više i više, dok je gledao očajnu nevolju čovečanstva koje je propadalo, čeznuo je da se potpuno preda spasavanju tog čovečanstva. Ali potpuno poslušan i pokoran direktivi svog nebeskog Oca, sačekao je da dođe njegovo vreme.

Kada je vest o delu Jovana Krstitelja došla do njegovih ušiju, znao je da je to poziv, došlo je vreme.

Čežnja vekova, 109

Krstio se i, kad je izašao iz vode, čitava težina misije njegovog života počivala je na njemu kao nikada pre.

Sve je to video i osetio, ali Njegov cilj je ostao postojan. Od Njegove je ruke zavisilo spasenje pale rase, i pružio je Svoju ruku da uhvati ruku Svemogućće Ljubavi.
Čežnja vekova, 111

Usledila je takva molitva posvećenja kakvu nebeski anđeli nikada ranije nisu čuli. Bili su nestrpljivi da Isusu odgovore na tu molitvu.

Ali ne; Otac će sam odgovoriti na molitvu svog Sina. Direktno sa prestola izlaze snopovi Njegove slave. Nebesa se otvaraju, a na Spasiteljevu glavu silazi najčistija svetlost u obliku goluba - prikladan amblem Njega, krotkog i smernog ... Sa otvorenih nebesa začuo se glas koji je rekao: „**Ovo je Sin Moj ljubljeni, koji je po mojoj volji** ". Čežnja vekova, 112

Ovo je bio neverovatnan trenutak u Isusovom životu. Da bismo shvatili koliko je bilo veličanstven, setimo se da je On bio na zemlji **kao čovek** i da je posedovao sva ograničenja čovečanstva. Kao i svaki drugi čovek, On nije znao šta će se dogoditi sutra, iznad verovatnoće koju svi za sutra možemo znati.

Istina, On je budućnost znao uopšteno, onoliko koliko je otkrivena u proročkoj Reči, baš kao što i mi možemo i znamo budućnost do određene mere. Na primer, znamo da Glasni poklič dolazi i da ćemo, ako budemo verni i ako budemo živeli dok ne dođe, imati udela u njemu. Ali mi ne znamo gde ćemo biti u to vreme, niti tačno znamo kakvu ćemo ulogu u svemu tome igrati. To će nam postati poznato **dan za danom**, kako se to bude događalo.

Tako je bilo i sa Spasiteljem.

Hristos se toliko ispraznio od svoga ja da nije pravio nikakve planove za sebe. Prihvatio je Božje planove. Otac je razotkrivao svoje planove za Njega **iz dana u dan**. Dakle, treba li da zavisimo od Boga, da bi naš život mogao biti jednostavno izvršavanje Njegove volje. Čežnja vekova, 208

Bog nije Isusu dao dugoročni pregled detalja posla koji je trebalo da uradi. Plan se odvijao samo iz dana u dan tačno onako kako ga Otac otkriva bilo kome od nas. Nije znao pre nego što se dogodilo da će Otac sa neba objaviti da je On voljeni Sin.

Ali sada je Otac to objavio. Postojali su dokazi da ga je Otac u potpunosti prihvatio za zadatak koji je trebalo obaviti.

Celog Njegovog života u Njemu je gorela čežnja za ovim danom. Sad je došao. Ako ste ikada bili u žaru iščekivanja misije i sa predanošću čeznuli da učinite veliko delo za Cara nad carevima, a ipak ste morali da čekate i čekate kroz dugogodišnja odstupanja od želje svog srca, onda ćete razumeti deo intenziteta osećanja sa kojim je Spasitelj došao do tog trenutka.

Postavite se u Njegov položaj i zapitajte se šta biste očekivali da se dogodi od tog trenutka nadalje. Šta biste od tada očekivali kao svoja uputstva? Odgovor je sasvim sigurno da bi svako očekivao da se ide pravo na posao u spasavanje tog čovečanstva koje propada. A Isus, koji nije mogao znati ništa bolje od vas ili mene šta sutra nosi, i koji nije znao ništa o nameri Oca da Ga odvede u pustinju na mesec i više, prirodno bi očekivao da će sutra, ili čak tog dana, započeti svoje veliko delo.

Ali, bez obzira, On bi otišao samo tamo gde bi ga Duh Božji usmerio makar i suprotno Njegovim najsnažnijim i najsigurnijim očekivanjima. I tako je bilo da ga je Duh Božji vodio sasvim drugačije nego što je ikada mogao očekivati. Vodio ga je, ne među ljude gde bi mogao da propoveda jevanđelje, već odmah u bespuće divljine gde nigde nije bilo čoveka i gde uopšte nije mogao da propoveda jevanđelje.

Posle najstrpljivijeg čekanja do njegove tridesete godine života, posle najuzbudljivijeg posvećenog prinošenja Sebe delu istine ikada viđenog, i nakon tako definitivnog prihvatanja svega od strane samog Oca, da bude vođen daleko u to pusto i napušteno mesto, sigurno mora da znači da je negde počinjena neka ozbiljna i strašna greška. To je, po svemu sudeći, u suprotnosti sa zdravim razumom.

Da stvar bude beskrajno gora, osećaj Božjeg prisustva napustio ga je i na njega se spustio očajnički osećaj potpune napuštenosti od Boga i čoveka.

Kao što su Izrailjci iskusili divno vođstvo Gospodnje i videli Njegovu moćnu ruku nad njima, kao i za njih, a zatim bili odvedeni na mesto gde se činilo da ih je Bog napustio i čak

im se rugao, tako je i Isus sada prolazio kroz potpuno isto gorko iskustvo i Njegova vera se iskušavala do krajnjih granica. Činilo se da ga je Duh Božji vodio tako daleko, a zatim samo ostavio, napustio i zaboravio bez hrane i vode. Svaki svedok vida i okolnosti bi zavapio najglasnijim mogućim glasom da ga je Nebo nekako izgubilo. Hristos nije ni znao gde je, a izgleda da nije ni mario.

I sa tim silnim pritiskom na Njega, možda bi se slomio pod naporima i dobrovoljno se vratio u prebivališta ljudi. Možda bi pobegao nazad u kuću Josifa i Marije, gde je znao da je voljen i željen. On to nije učinio. Duh Božji ga je vodio do ovog mesta i samo ga je Duh Božji mogao osloboditi tog mesta i, čak iako bi tamo umro od gladi, čekao bi i ne bi se pomakao osim pod upravom Duha. To je savršen primer predavanja volji Gospodnjoj i Njegovom vođstvu.

Na kraju četrdeset dana bio je slab i iscrpljen od gladi, umoran i izmučen od duševne muke, „što beše nagrđen u licu mimo svakog čoveka, i u stasu mimo sinova čovečjih.“. Isaija 52:14. Sad je bila Sotonina prilika. Sada je pretpostavljao da može da pobedi Hrista. Čežnja vekova, 118

Obratite pažnju na činjenicu da je bio **umoran i izmučen** od duševne agonije. Umna borba kroz koju je Spasitelj prošao bila je zastrašujuća. Bitka za Njega bila je da odvrati Svoj um od svedoka vida i okolnosti koje su tražili Njegovu pažnju, i usmeri ga na svedočenje vere zasnovano na Reči Božjoj. A đavo je bio tu da napravi najjači pritisak na tog svedoka.

Ali on nije došao do Spasitelja kao zli anđeo sa račvastim repom i opakim rogovima. Ne zaista! Došao mu je kao prelepi anđeo svetlosti koji je rekao da Mu nosi poruku neba - poruku koja se činila savršenim odgovorom na njegove molitve. Obratite pažnju na reči,

Došao je do Spasitelja, kao da je odgovor na Njegove molitve, jedan u liku anđela sa Neba. Tvrдио je da ima Božji nalog da objavi da je Hristov post pri kraju. Kao što je Bog poslao anđela da spreči Avramovu ruku da prinese na žrtvu

Isaka, tako je, zadovoljan Hristovom spremnošću da pođe na krvavi put, Otac poslao anđela da Ga izbavi; ovo je bila poruka doneta Isusu. Čežnja vekova, 118

Čim je započeo dugi Hristov post u pustinji, Sotona je bio tu sa svojim iskušenjima. Došao je do Hrista, obavijen svetlošću, tvrdeći da je jedan od anđela sa prestola Božjeg, poslat po nalogu milosti da saoseća s Njim i da ga oslobodi Njegovog stradalnog stanja. Pokušao je da natera Hrista da veruje da Bog ne zahteva od Njega da prođe kroz samoodricanje i patnje koje je očekivao; da je poslat sa Neba da mu prenese poruku da je Bog samo dizajnirao tu situaciju da bi Hristos dokazao svoju spremnost da izdrži. Sotona je rekao Hristu da treba samo da postavi noge na krvavu stazu, ali ne i da njom ide. Poput Avrama i on je bio testiran da pokaže svoju savršenu poslušnost. Takođe je izjavio da je on bio anđeo koji je zadržao Avramovu ruku kad je podigao nož da ubije Isaka, a on je sada došao da mu spasi život; da nije bilo potrebno da podnese bolnu glad i smrt od gladi; pomogao bi Mu da podnese deo posla u planu spasenja. The Review and Herald, 4. avgusta 1874

U to vreme i u toj situaciji nije postojala poruka koja bi mogla biti prihvatljivija za Hristovu ljudsku prirodu. Zapamtite da se suočio sa iskušenjem **kao čovek**, a ne kao Bog ili čak kao anđeo. Stoga se On osećao u toj situaciji i čeznuo u njoj, sve ono što biste vi ili ja osećali i za čim bismo čeznuli u istoj situaciji.

Pa ipak, đavo je znao da mora da učini nalog što legitimnijim i pravilnijim, pa je okrenuo Hristove oči ka tipu samog iskustva kroz koje je sada prolazio. Tvrdeći da je on taj anđeo koji je zaustavio Avramovu ruku, izrazio sledeće.

„Avramovo iskustvo je savršen tip tvog iskustva. Stoga se ono što se dogodilo Avramu mora dogoditi i tebi. Nije ni najmanje slutio da kada mu je stigao Božji poziv da žrtvuje sina da će u poslednjem trenutku doći do zaustavljanja bilo kog pogubljenja. Očekivao je da će to biti izvedeno do samog kraja. Sada shvatate da Gospod nameru prihvata za delo.

Stoga se sama pomisao na mržnju računa kao ubistvo i kažnjava kao ubistvo baš kao da je delo učinjeno. Pa kad je Bog video da je Avram zaista bio voljan da ide do kraja, a dignuti nož bio je jasan dokaz za to, onda je to bilo dovoljno.

Dakle, s tobom, dok se teturaš ovde na smrt, više je nego očigledno da si spreman ići do kraja i nijedna žrtva neće biti prevelika za tebe. Ali dovoljno je. Otac je zadovoljan. Ne treba više patiti. Žrtva je prihvaćena, a kriv čovek spasen “.

Tako je sa usana onoga koji je po svoj prilici bio, a sigurno onoliko koliko je Spasitelj mogao videti, prelepi anđeo, sve je izgovoreno u tonovima najnežnijeg saosećanja i nežne ljubavi. Ponuđeno je ono što je bilo na celom svetu najpoželjnije čovekovoj prirodi u toj situaciji. Označite ovo dobro da, bez obzira na to koliko ste preobraćeni, nikada nećete pozdraviti niti uživati u patnji. Vaša ljudska priroda će se uvek povlačiti od patnje baš kao što se Hristova ljudska priroda tamo povukla od sukoba.

Najmaestralnijom veštinom đavo je izgradio sliku svega ovoga pred Spasiteljem i kada je sve to predstavio i kada se činilo da će sve to postati slavna stvarnost i kada je Hristova ljudska priroda skoro već uzdahnula od olakšanja, tada je đavo pozvao svedoka vida i okolnosti sa najrečitijom snagom i silom u najprikladnije vreme. Ovaj anđeo je sve to ponudio Hristu, a onda, kada je sve bilo spremno za prihvatanje, sve je to zadržao dok se ne ispuni određeni uslov. Bilo koje ljudsko biće iz bilo kog iskustva savršeno dobro zna da kada nam se ponudi nešto što želimo više od svega na svetu, a zatim se iznenada zadrži ispunjenje zbog određenih uslova, tada želja za tim postaje intenzivnija i skloni smo da izgubimo osećaj za vrednost u strasti želje. Tako je đavo igrao igru s najvećom veštinom.

U ovom trenutku je rekao: „**Ako si Sin Božji, reci da kamenje ovo hlebovi postanu.**“ **Matej 4:3**

Kada su se Sotona i Sin Božji prvi put sreli u sukobu, Hristos je bio zapovednik nebeske vojske; a Sotona, vođa pobune na nebu, bio je izbačen. Sada je njihova situacija

naizgled obrnuta i Sotona maksimalno koristi svoju navodnu prednost. Kaže da je jedan od najmoćnijih anđela prognan s neba. Isusova pojava ukazuje na to da je On taj pali anđeo, koga je Bog zaboravio, a čovek napustio. Božansko biće bi moglo da održi svoju tvrdnju čineći čudo: „**Ako si Sin Božji, zapovedi ovom kamenu da postane hleb**“. Takav čin stvaralačke moći, kaže kušač, bio bi konačan dokaz božanstva. Time bi se borba privela kraju. Čeznja vekova, 119

Drugim rečima, Sotonin argument je išao ovako.

„Moram biti potpuno siguran da ovu naredbu isporučujem pravoj osobi. Postoji veliki prevarant kome posebno ne smem da dam ovaj nalog, i dok sam Tebi poslan sa ovim nalogom, ipak *svaki izgled* i sve okolnosti navode me da zaista i iskreno sumnjam da si Sin Božji. Na kraju, nikada ne bih mogao da zamislim da Otac dozvoljava da njegov voljeni Sin bude bačen u ovu turobnu divljinu i da ga i On i čovek napuste. Pa, čak si i došao do ruba smrti. Pogledaj sebe i svoju okolinu. Možeš li se čuditi mojim sumnjama? Sigurno u svom umu moratš sumnjati da si Sin Božji! Pa vidš da ne smem da pogrešim. Pa ako si, a da iskreno kažem sumnjam, ti Sin Božji tada mi daj mali dokaz. Napravi od ovog kamena veknu hleba i spasi se gladi. Hajde, potrajaće trenutak, a onda će cela borba biti gotova i završena.“

Možete li početi da uviđate snagu i suptilnost ovog iskušenja? Đavo nije koristio nikakvo sredstvo osim onog koje je tako uspešno upotrebio na ljudskoj rasi. Ako pažljivo analizirate neuspehe koje ste napravili u prošlosti, videćete isti pristup i istu taktiku đavola protiv vas.

Njegov ceo cilj bio je da slomi Isusovu veru u Reč Božju. To je bio plan. Ako bi to mogao, tada bi bio večito uspešan i ceo plan spasenja bi propao.

Reči sa neba: „**Ovo je Sin Moj ljubljeni, koji je po mojoj volji**“, još uvek su zvučale u ušima Sotone. Ali bio je odlučan da učini da Hristos ne poveruje u ovo svedočenje. Reč Božja bila je Hristovo uverenje u Njegovu božansku misiju. Došao je da živi kao čovek među ljudima i Reč je ta

koja je objavila Njegovu vezu sa nebom. Sotonina svrha bila je da ga natera da sumnja u tu Reč.

U edenskom vrtu sotona je slomio veru Adama i Eve u Boga. Tako je počelo na ovoj zemlji. Na Crvenom moru je slomio veru ljudi u Boga i da ta vera preko Mojsija nije obnovljena, oni bi propali. Sada je težio da slomi veru Isusovu u Boga i borba se vodila.

Ne bez borbe je Isus u tišini saslušao lukavog varalicu. Čežnja vekova, 119

Nije bilo lako. Bila je to očajna bitka u kojoj je Njegova ljudska priroda vapila za oslobađanjem od gladi. Ali On je pobedio. Kako je to učinio? Učinio je to kao što i vi, a i ja to moramo da učinimo, krajnjim odbijanjem da obratimo pažnju na strašnog svedoka vida i okolnosti. Vratio je svoj um na onu tačku gde je čuo Reč Božju koja mu je govorila i rekla: „**Ovo je Moj voljeni Sin.**“ To mu je bila Reč Božja i bilo je dovoljno. *Pobedio je verom i samo verom.*

Neko se može zapitati kako je Spasitelj mogao otkriti prevaranta u tako majstorskoj maski. Odgovor je da nijedan anđeo nebeski nikada ne bi tražio da bilo ko prekrši principe pravednosti. A princip pravednosti, koji bi bilo dobro da svi zapamtimo, je da nikome od nas nikada nije naloženo da dokaže ko je ili da se opravda. Otac je poslao Sina da pokaže Oca, a zauzvrat je zadatak Oca bio da pokaže Sina.

Stoga, kada je đavo tražio od Isusa da učini čudo kako bi dokazao da je Sin Božji, tada je u stvari tražio od njega da se postavi na mesto Boga i da vrši Božje delo. Ovo je bilo samo iskušenje istog greha u koji je sam đavo prvo pao. Ovde bi on uveo Isusa u isti greh, znajući da ako bi Isus upao u taj greh, onda bi to moglo u potpunosti opravdati njegov sopstveni greh čineći da Sin Božji učestvuje s njim u istom strašnom grehu. Tako bi trijumfovao čineći plan spasenja bezvrednim. Uopšte ne bi bilo Spasitelja, bio bi samo đavo i Sin Božji povezani zajedno u strašnom savezu zla protiv Oca. Zaista, Sin je trijumfovao tog kobnog dana.

I kako je On trijumfovao, tako i mi moramo trijumfovati.

U onom trenutku kada svoje srce predate Gospodu i dozvolite mu da uzme stari život i umesto njega stavi novi, tada ste rođeni od Boga. Stoga vi postajete Sinovi Božji. A to vam je u pisanoj Reči jasno rečeno kao i Isusu tamo na obali Jordana.

A koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji, koji veruju u ime Njegovo, Jovan 1:12

Ljubazni! Sad smo deca Božja, 1. Jovanova 3:2

Na svakom skretanju puta đavo će raditi na tome da izgubite veru u tu činjenicu i u tu Reč. Ali nikada ne smemo izgubiti veru u to kao u činjenicu: „Ljubazni! Sad smo deca Božja“ Ta Reč se ne menja. Istina je danas i istina je sutra. Gospod nikada ne napušta svoju decu. Možda se čini da to čini, ali imajte na umu da ne smemo da živimo od svedoka vida i okolnosti već od svedoka vere.

Niko nikada nije imao svedoka vida i okolnosti koji su bili žešće okrenuti protiv njega nego što je tom prilikom imao Spasitelj. Nijedan čovek se nije morao odlučnije okrenuti od tog svedoka kao Isus. Ali On je to učinio, a mi takođe moramo da naučimo da to radimo, jer moramo da pobedimo onako kako je On pobedio.

Koji pobedi daću mu da sedne sa mnom na prestolu mom, kao i ja što pobedih i sedoh s Ocem svojim na prestolu Njegovom. Otkrivenje 3:21

Glava 22

Naš sopstveni marljivi napor

Vrlo je očigledno, kao što studija iz poslednjih nekoliko poglavlja pokazuje, da je pravednost - verom. Pobjeda je pobjeda gole vere i Bog je taj koji nas spasava. Ni u kom smislu te reči ne spasavamo sebe. Pobjeda dolazi ne samo predavanjem u Božje ruke da učini za nas sve ono što nikako ne možemo učiniti sami za sebe, već i verujući da će On to apsolutno učiniti za nas lično.

Ova istina nije samo podučavana u proučavanju istinske nauke o molitvi, već je demonstrirana u Isusovom iskustvu kada je upoznao i nadvladao iskušenje. U onoj meri u kojoj je On savladao i mi moramo savladati, pa ova demonstracija sa njegove strane predstavlja ogromnu vrednost za vas i za mene ako ćemo je u potpunosti iskoristiti.

Ovo može neke navesti na zaključak da vernik jednostavno nema nikakvu ulogu u spasenju. U stvari postoje oni koji su zapravo izjavili da ovo zaista čini stvar vrlo jednostavnom i da sve što treba da urade je da sve predaju Gospodu i zaborave na sve dalje. Spasenje, smatraju oni, je sada sigurno i sasvim automatsko.

Postoje i drugi koji imaju tendenciju da odbace celu poruku kako je iznesena na ovim stranicama, jer kažu da se moramo boriti celim putem i da marljivim trudom i težnjom pobedimo na kraju i tokom celog putu takođe.

Težnja jedne strane je da se pretpostavi da poruka stvara jednostavan put do neba. Druga strana teži da je odbaci jer se čini da nema bitke i da nije potreban napor. Stav obe strane zasnovan je na ozbiljnom nerazumevanju prirode bitke. Postoji sasvim određena uloga za nas u njoj i postoji vrlo stvarna bitka koju treba voditi. Ali moramo razumeti kako i gde treba težiti i šta je ta bitka i šta u toj borbi treba da radimo.

Poznati su nam tekstovi i izjave kao što su:

Bori se u dobroj borbi vere. 1. Timotiju 6:12

Ako vodite borbu vere svom snagom volje, pobedićete.

Poruke mladim ljudima, 152

Sve zavisi od pravilnog delovanja volje.

Služba lečenja, 176

Blagodaću Božjom i sopstvenim marljivim trudom oni moraju biti pobednici u borbi sa zlom. Velika borba, 425

Ove izjave tačno znače ono što kažu i nema kontradikcije između njih i onoga što smo do sada proučavali u ovoj seriji. Spasenje je delo koje je kombinacija Božje snage i ljudskog napora. Svaka strana ima svoju ulogu i svaka mora potpuno i savršeno odigrati tu ulogu ako će plan biti uspešan. Bog ima svoj deo, a čovek svoj deo.

Čovek nikada ne treba ni najmanje da pokuša da učini sam za sebe ono što samo Bog može učiniti za njega. Nikada ne bi trebalo da misli da se pravilnim delovanjem njegove volje to može postići, niti da u tom pravcu uloži makar i najmanju količinu vrednog truda. Pokušaj da učinimo ono što samo Gospod može učiniti za nas, što je Njegov deo, jeste da pokušamo da se postavimo na mesto Boga. To je samo pokušaj da se uzurpira, bez obzira koliko nehotice ili nenamerno, položaj Boga. Ovo je duh i namera Antihrista.

Ne samo da nikada ne bi trebalo tražiti mesto Boga u bilo čemu, već bismo zauvek morali shvatiti da je to ionako nemoguće. Ne bi bilo važno koliko je čvrsto ili snažno postavljena volja, niti koliko je marljivog napora uloženo, nikada ne bismo mogli ni da počnemo da ostvarujemo ono što samo Bog ima moć da uradi.

Stoga je od najveće važnosti da tačno shvatimo koji je naš deo ugovora i koju ulogu mora da odigra Bog. Tada se možemo osloniti na Boga da izvrši svoj deo kao što ćemo i mi, uz njegovu pomoć i blagodat, učiniti svoj deo u potpunosti.

Da bismo mogli tačno da shvatimo gde i kako treba da uložimo ovaj vredan napor, pre svega ćemo ispitati razliku između onoga što je istinsko jevanđelje i onoga što je lažno.

Videćemo da lažno jevanđelje ide gotovo čitavim putem sa stvarnim. Videćemo da se koristi mnogim istim Pismima. Videćemo da to jako liči na pravu stvar i mnogim ljudima je tako lako prihvatiti stvarnu i istinsku stvar. Ali koliko god se činilo bliskim, to nije prava stvar i nikada se niko ne može nadati da će doneti spasenje iz gubljenima.

Poenta spasenja je ona vremenska tačka koju smo videli, kada nas Gospod izbavlja od starog čoveka greha i daje nam novi život umesto starog. Bog ima mnogo posla da nas dovede do tačke kada On može to da učini za nas. Taj posao, od početnog davanja znanja o zakonu i grehu vodi nas kroz uverenje, pokajanje i priznanje do tačke istinske regeneracije.

Pregledajmo neke od ovih koraka onako kako smo ih proučavali ranije iz sedmog poglavlja Rimljanima. U jedanaestom poglavlju ove serije videli smo da postoje tri dela prirode čoveka. Postoji fizičko telo, koje je Pavle opisao kao instrument koji se Bogu mora darovati za pravednost, a ne za greh. Rimljanima 6:13. Ovo telo samo po sebi ne može učiniti ništa osim onoga kako ga koriste više moći uma i unutrašnja priroda, bilo da su te moći dobre ili zle.

Drugo, tu je um. Ovde imamo kapacitet da akumuliramo znanje, da razmišljamo i rasuđujemo na osnovu tako nagomilanih činjenica i da donosimo odluke. To je područje izbora i volje. Ovde se neko može diviti i želiti da podražava najviše moralne i duhovne vrline. Ovde se može postaviti volja kojom se pokoravamo svemu što Gospod zahteva. Ovo je odluka.

Ali činjenica da neko zna šta je ispravno i, ne samo da mrzi ono što nije u redu, već i želi da čini ono što je ispravno, ne garantuje da će zaista moći da učini ono što je ispravno. Cela slika čoveka u Rimljanima sedam slika je čoveka u upravo tom problemu. Znao je šta treba da radi. Želeo je više od svega na svetu da to učini; ali, i pored svih pokušaja, nije mogao to da učini. Zašto nije? Mora postojati razlog!

Razlog je otkriven upravo u ovom poglavlju, Rimljanima sedam. Ovde se pokazuje da iznad i izvan moći čovekove volje postoji jača snaga i to je snaga njegove stvarne prirode. Ne samo da je ta snaga toliko jača od snage volje, već je neumoljivo postavljena protiv svake želje volje da se živi pravedno. Tako je bilo da se svaki put kada se um ispuni visokom odlučnošću da služi Bogu i volja da sprovede ove odluke, ova jača snaga unutrašnje prirode izdiže se da smrvi taj pokušaj u sramotni poraz. Pročitajte ponovo u Pavlovim rečima:

Jer imam radost u zakonu Božjem po unutrašnjem čoveku; Ali vidim drugi zakon u udimu svojim, koji se suproti zakonu uma mog, i zarobljava me zakonom grehovnim koji je u udimu mojim. Rimljanima 7:22,23

Ponovimo to sada u praktičnom smislu kako se to čini u stvarnom životu. Ja pretpostavljam da bi neko mogao da kaže da praktično svako u svom životu ima neku osobu ili osobe sa kojima se nije najbolje slagao. Te osobe su takve da nas sve što čine iritira i pobuđuje u nama osećanje nezadovoljstva prema njima a to prerasta u snažnu nenaklonost koja nije ništa manja od mržnje. Te dve osobe ne idu zajedno, a pukotina se širi kako godine prolaze. Ali mi postajemo hrišćani i tokom svog iskustva mi ili čitamo Reč Božju ili slušamo živog propovednika kako izjavljuje da moramo da volimo **svoje neprijatelje**.

Reč „neprijatelj“ trenutno nas podseća na tu jednu osobu iznad svih ostalih koja se tako loše ponašala prema nama. Sama pomisao na tu osobu pobuđuje u nama snažna osećanja nezadovoljstva. Ova osećanja se podižu poput poplave moći iznutra i gospodar su života. Siguran sam da istinu ovih reči svi znamo iz iskustva.

Ali Božja reč nam odzvanja u ušima pozivajući nas da volimo svoje neprijatelje i mi možemo videti pretnju da izgubimo večni život ako to ne učinimo. Takođe znamo da sve zavisi od ispravnog delovanja volje, pa zato postavljamo volju da se pokori i odlučujemo da ćemo zaista voleti tog

neprijatelja. Činimo moćan napor da uklonimo zlu misao i zla osećanja i trudimo se da mislimo najbolje o drugoj osobi. Bitka zaista traje i mi se muževno borimo protiv zla. Ali snaga zla u nama još je veća i moćnija. Prepoznajući da je sila Božja veća od snage zla, tražimo od Boga da nam pritekne u pomoć. "Pomozi mi. Oh, pomozi mi da prevaziđem ovu stvar!" je naš iskreni vapaj.

Naša odlučnost za prevazilaženje je snažna. Naš srazmerni napor je sjajan. U našoj iskrenosti ne nedostaje ništa i zaista verujemo da ako molimo Gospoda da nam pomogne da pobedimo zlo On će nam pomoći. Bez sumnje ulažemo najmarljiviji napor, mi postavljamo svoju volju da se pokorimo i borimo se u dobroj borbi snažnom verom u moć Boga da nam pomogne.

Da li ste razumeli gornju sliku? Ne bi trebalo da bude teško razumeti je, jer ovo je u velikoj meri slika iskustva svakog od nas u jednom ili drugom trenutku svog života. Mnogo puta sam ljudima predstavio ovu sliku a oni bi klimali glavom i rekli: „Da, upravo je tako.“

Sada dolazi važno pitanje. Nije li ovo jasna slika o prosečnom načinu na koji hrišćani dolaze Gospodu i žele da prevaziđu svoj problem greha? Ako razmislite, lako ćete videti da je to upravo način na koji većina ljudi traži pobedu. Ovo je uobičajeno shvatanje šta je pravednost verom.

Ali sada dolazi još važnije pitanje.

Da li je ovo prava slika pravednosti verom? Da li je ovo jedina istina i ispravan način za postizanje pobede nad grehom i nasleđivanje večnog života?

Na ovo pitanje većina ljudi brzo odgovara da je to način večnog života. Oni uveravaju da je to razumevanje koje imaju i uvek su imali.

Sada nećemo poreći da ovo zvuči **kao prava stvar**. To je vrlo **slično** pravoj stvari i ide zajedno sa njom, ali ovo je samo da bi je učinilo opasno obmanjujućom. **Ovo nije način pobede**. Pobeda se nikada ne može dobiti na ovaj način. Ja još uvek

nisam upoznao osobu koja sledi ovaj postupak, a istovremeno može priznati živo iskustvo u pravednosti.

Ovo nije put. Ne radi, zato što ne može da radi.

Ovo je falsifikat koji po izgledu leži **toliko blizu** stvarnom da niko osim onih koji imaju duhovne oči ne može da ga prepozna, da je ono što jeste - lažno jevanđelje. Svi ostali to prihvataju **kao istinu**.

Moramo naučiti da zauvek izbacimo iz uma uobičajenu ideju da nam Gospod pomaže da pobedimo. **Bog nam ne pomaže da pobedimo**. Još uvek nikome nije pomogao da pobedi i nikada neće, iz vrlo dobrih razloga.

Možda mislite da je ovo rečeno snažno i vrlo određeno. Možda mislite da ste napokon pronašli jeres u ovim učenjima, ali, pre nego što u potpunosti odbacite ovu činjenicu, proučimo je samo malo dalje da bismo razumeli zašto nam Gospod ne može pomoći da pobedimo i zašto gornji postupak nije pravi put ka spasenju.

Potpuno isti zakoni koji vladaju i deluju u carstvu prirode takođe upravljaju i deluju u duhovnom carstvu. Zbog toga se Spasitelj toliko pouzdao u knjigu prirode kada je podučavao duhovnu istinu. U vezi sa prirodom čoveka i načinom na koji treba postupati sa njom, Spasitelj nas upućuje na činjenicu da,

Jer nema drveta dobrog da rađa zao rod; niti drveta zlog da rađa dobar rod. Jer se svako drvo po rodu svom poznaje: jer se smokve ne beru s trnja, niti se grožđe bere s kupine,. Luka 6:43-44

Tako nas je Spasitelj uputio na zakon prirode koji je toliko poznat da se čak i dete ne možete naći u potrazi za grožđem na trnovom grmu. Za šest hiljada godina ne postoji nijedan zapis da je bilo ko ikada pronašao jedan jedini izuzetak od ovog pravila.

Tada se Isus okreće duhovnom carstvu i izjavljuje da isti utvrđeni i nepovredivi zakoni upravljaju i delovanjem ovog carstva. Stoga nam je bolje da proučavamo delovanje rasta i

života u prirodi kako bismo mogli da razumemo delovanje života i rasta u duhovnom carstvu.

Sada ćemo uzeti naš prethodni opis duhovne bitke da bismo proizveli pravednost i primeniti je na prirodni svet. Pretpostavimo da ste upravo kupili kuću na selu i da je ova kuća imala stari zapušten vrt. Kao takav bio je ispunjen trnovim grmljem, korovom i slično. Sasvim prirodno ne volite trnje i daleko biste radije imali fini rod jabuka svake godine.

Ovde je problem koji mora imati rešenje. Imate veliki stari trnov grm a želite da imate jabuke. U stvari, vrlo ste odlučni da imate jabuke. Sada znate da baštovan mora imati dovoljno snage volje i da sve zavisi od ispravnog delovanja te volje. Takođe znate da baštovan mora da priloži marljiv napor da se dobije dobar plod. Znate da svaki baštovan mora da vodi nemilosrdan rat protiv čovekovih neprijatelja na zemlji.

Razmotrimo šta biste mogli dalje da preduzmete.

Fiksnom odlučnošću i snažnom voljom prionete na posao na tom trnovom grmu i pažljivo ga obrađujete, navodnjavate, oplodite i orezujete nastojeći da proizvede jabuke. Zatim, kada ste uložili sve vredne napore koje ste mogli, sa snažnom verom u neograničenu Božju moć da učini bilo šta, kleknete pred taj grm i tražite od Boga da vam pomogne da grm proizvede jabuke. Da li biste to uradili? Pa naravno da ne!

Verovatno ćete pomisliti da je smešno čak i predložiti takav postupak, ali razmislite ponovo i zapitajte se koja je razlika između ovog pristupa u prirodi problemu trnovog grma i prethodno opisanog pristupa problemu u duhovnom svetu?

Tačno, uopšte nema razlike.

Čovek koji daje najveću odlučnost da spreči sebe da oseća zlo prema svom bratu i da govori ili čini pogrešne postupke kao odgovor na ta osećanja, dok istovremeno poziva Boga da mu pomogne u ovom poslu, ne čini ništa drugačije od čoveka koji bi bio toliko glup da ode da radi na trnovom grmu pokušavajući da ga natera da proizvede jabuke. Jednostavno uopšte nema razlike.

Pretpostavimo sada da je čovek za koga smo zamišljali da pokušava marljivim naporima i moleći se Bogu za pomoć da proizvodi jabuke iz trnje, imao neograničenu veru u moć Boga da bilo šta učini i u moći te vere tražio je od Boga da mu pomogne da taj trnov grm rodi jabuke. Da li bi Gospod uslišio tu molitvu? Da li bismo se jednog jutra probudili i pronašli fini urod jabuka na tom trnovom grmu?

Odgovor je odlučan, Ne!

Taj čovek bi mogao tamo da se moli stotinu godina, hiljadu godina ili milion godina i sve što bi ikada imao je još uvek trnov grm. Jedina razlika je u tome što bi bio veći i trnovitiji nego ikad, jer bi imao toliko vremena da se razvije i proizvede po svojoj vrsti.

Zašto Gospod nikada ne bi uslišio tu molitvu uprkos snažnoj veri čoveka i njegovoj neumornoj istrajnosti? To je vrlo dobro pitanje! Odgovor je dvojak:

1. Čovek traži nešto što Gospod nikada nije ponudio, niti je obećao da uradi.

2. To bi značilo kršenje Božjih zakona kada bi trnov grm počeo da proizvodi jabuke. A ako bi Bog prekršio sopstvene zakone, gde bi onda bila čitava struktura i temelj dela spasenja? On bi sam postao nepravедnost.

Stoga Gospod nikada nije mogao i nikada neće odgovoriti na tu molitvu. Nikad!

I podjednako je tačno da Gospod nikada nije mogao da usliši molitvu, čak ni molitvu najsnažnije vere, kada ta molitva od Njega traži da vam pomogne da učinite ono što je On rekao da se nikada ne može učiniti. Ono što zapravo tražite od Gospoda kada tražite od Njega da vam pomogne u vašim naporima da sprečite sebe da se osećate zlim i ne činite zlo, i umesto toga da se ponašate s ljubavlju prema drugoj osobi, jeste da vam pomogne da napravite da zla priroda proizvede pravедnost. Ali to je nemoguće, jer staro srce nikada ne može stvoriti pravедnost. Ono može proizvesti samo zlo.

Uspeh nikada ne može doći na već zacrtani način, bilo u carstvu trnja, bilo u pitanju sticanja stvarne i žive

pravednosti. Pa ipak, iako niko nikada ne bi pokušao da dobije jabuke pokušavajući, uz pomoć Boga, da natera trnov grm da ih proizvodi, ipak previše ljudi užurbano pokušava da natera zlo srce da deluje na ljubazan način pun ljubavi. Nema sumnje, spoljni znaci mogu da budu prijatni, ljudi osećaju da su postigli pobjedu, ali to nije pravednost. Zlo je i dalje tamo ispod površine. I pošto je još uvek tamo, na kraju će negde, nekad izbiti.

Sada je vreme da pažljivo razmotrimo drugi način i jedini pravi način na koji se jabuke mogu proizvoditi tamo gde je samo trnovo grmlje i steći pravednost tamo gde postoji samo grešnost.

Do sada smo u ovom poglavlju zajedno proučavali uobičajeno shvaćen i prihvaćen, ali nažalost pogrešan način sticanja pravednosti. Videli smo da postoji određeni deo posla koji samo Bog može da uradi, dok istovremeno postoji određeni deo koji samo mi možemo. Bog nikada neće učiniti naš deo za nas i mi nikada ne smemo pokušati da izvršimo Njegov deo ugovora. Pokušaj da izvršimo Njegov deo ugovora, bez obzira koliko iskreno, je samo postavljanje sebe na mesto Boga. Ovo je duh antihrista. Do koje mere pokušavamo da izvršimo Gospodnji deo posla do te mere posedujemo, ma koliko nehotice, taj zli duh. Stoga je od najveće važnosti da svako od nas bude vrlo siguran u to **kako** da dođe do Gospoda radi spasenja i, naučivši to, da čini verno onaj mali deo koji On zahteva od nas i da u isto vreme Mu u potpunosti veruje da On čini svoj deo.

To može samo značiti da moramo doći do Gospoda **na ispravan način**. Postoji samo **jedan** takav način. Nema varijacija. Ne postoje alternative. Ljudi su tražili mnoge šeme i veruju da postoji mnogo puteva do neba. Čućete izraz: „Napokon, svi služimo istom Bogu i svi težimo da dođemo do istog neba i na kraju ćemo svi stići iako se trenutno ne slažemo.“

Ovo razmišljanje je opasno i obmanjujuće. Pravi je put samo jedan i samo oni koji ga pronađu i prate ga na kraju će

stići u carstvo. Bez obzira na to koliko smo snažni u našoj odlučnosti ili odgovarajućem marljivom trudu, - bez obzira koliko smo iskreni - bez obzira koliko je velika naša čežnja ili intenzivna i stvarna naša iskrenost, osim ako ne nađemo jedan pravi način spasenja, sasvim sigurno nećemo uspeti da steknemo živu pravednost živoga Boga i na kraju ćemo biti izgubljeni.

Mnogo je onih koji će na to imati jak prigovor. Oni će tvrditi da bi bilo nerazumno da Gospod ograničava stvari do te mere. Oni će tvrditi da ako smo zaista iskreni u svojim naporima i u našim željama da služimo Gospodu da će On to prihvatiti kao najbolje što možemo učiniti i da će nas ionako spasiti.

Naš odgovor na ovo je samo da zahtevamo da oni koji daju ovakav prigovor budu dosledni u svojim razmišljanjima. Moglo bi se dostaviti hiljadu ilustracija gde, u svakodnevnim životnim pozivima, svi znaju da sledeći specifične principe postižu željene rezultate i da nijedna količina iskrenosti neće nadoknaditi pogrešne postupke.

Međutim, ograničićemo se na ilustraciju trnovog grma, posebno jer je to ilustracija koju je Spasitelj izabrao u učenju duhovne istine koju ovde razmatramo. Isti oni ljudi koji bi očekivali da će ih Gospod spasiti na osnovu njihove iskrenosti, ismevali bi čoveka - ako bi ga ikada pronašli, koji bi uz krajnji marljiv napor, najjaču veru u moć Božju, i najdivniju iskrenost, očekivao da će mu Gospod pomoći da proizvede jabuke na trnju.

Svi znaju da ako želite da uzgajate jabuke prvo morate naučiti **kako** ih uzgajati. Svi znaju da nikakv iskren cilj neće zameniti ovo suštinsko znanje i njegovu vernu praksu. Ovo je jasan i osnovni zakon univerzuma i ne može se nekažnjeno prekršiti. Razmotrimo slučaj jadnog Vilija:

Mali Vili je popio piće

Ali on više neće piti;

Za ono što je mislio da je H₂O,

bilo je to H₂SO₄.

Koliko god iskreno jadni Vili verovao da pije vodu (H₂O), ta iskrenost ga nije spasila kada je umesto vode popio sumpornu kiselinu (H₂SO₄).

Niko ne misli da Gospod nerazumno zahteva da sledimo tačne postupke pre nego što možemo očekivati da dobijemo jabuke. Sve informacije su dostupne. Blagoslovljeni smo snagom razuma tako da možemo naučiti i primeniti stečeno znanje.

Tako isto u duhovnom carstvu, zašto bi trebalo smatrati nerazumnim da bi Gospod zahtevao više od puke iskrenosti i primene naših najboljih napora? Sve potrebne informacije izložene su na najjasniji mogući način u Reči Božjoj. Gospod nas je blagoslovio intelektom tako da imamo moć da istražimo ove stvari. Dao nam je najboljeg učitelja u Ličnosti Svetog Duha. Jednostavno nema potrebe da zalutate. Nikad ne zaboravimo da je sam Isus rekao,

I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti..

Jovan 8:32

Kada je Isus izgovorio ove reči, on je samo ponavljao ono što je već rekao kroz proroka,

Izgibe moj narod, jer je bez znanja; Osija 4:6

Ako budemo izgubljeni, za to ćemo biti sami krivi. Nećemo moći nikoga da krivimo do sebe jer sve potrebne informacije su upravo tu, ni složeno ni teško. Odbacimo onda zauvek ideju da su iskrenost i volja dovoljni. Spasava nas istina, a ne naša iskrenost. Čovek može iskreno grešiti koliko i iskreno biti u pravu. Nije važna iskrenost, ako bi bio na pogrešnom putu jer bi i bez nje još uvek bio izgubljen. Ali slediti pravi put je apsolutno bitno.

Zaključujemo da je od vitalne važnosti da Gospodu dođemo na **pravi** način tražeći **pravu** stvar. Ako dođemo na bilo koji drugi način, izgubit ćemo se, a krivica će se svaliti na nas.

Vreme je da se onda vratimo proučavanju trnovog grma i jabuka kako bismo mogli da naučimo pravi način i

otkrijemo upravo gde se nalazimo i gde moramo uložiti marljiv napor.

Vraćamo se u baštu u kojoj je ovaj trnov grm da bismo videli šta moramo učiniti da bismo dobili jabuke koje toliko želimo. Postoji samo jedan jasan konkretan odgovor na to pitanje. To je odgovor koji ne dozvoljava druge alternative osim jedne. Ne mogu se učiniti dve ili tri stvari. Postoji samo jedna i to sledeća: taj trnov grm mora prestati da postoji. Iz korena mora biti izvađen tako da je mesto gde je bio potpuno prazno. Mora se izvaditi iz samog korena. Nije dovoljno orezati ga ili čak poseći. To nikada ne bi rešilo problem, jer bi trnov grm samo ponovo rastao i to još snažnije.

To je prva stvar koja se mora učiniti. Ali još uvek nemamo jabuke, niti sredstva za dobijanje jabuka.

Dakle, druga stvar koju treba učiniti je staviti život jabuke tamo gde je bio život trna. Novo mora da zauzme mesto starog. Evo upravo ovde stvari koju treba primetiti, a to je sledeće: **Ne možete napraviti seme jabuke.** Zapravo ne postoji čovek ni na zemlji danas ni u celoj istoriji koji bi to mogao učiniti. Niti će takvog čoveka ikada biti. Samo u Bogu je život. On je taj koji stavlja život u seme jabuke i, stavivši ga tamo, daje ga čovečanstvu. Taj dar ne dobijamo marljivim zalaganjem, trudom i borbom. Daje nam se slobodno iz ruke Božje.

Jednom kad je to seme jabuke posađeno tamo gde je bio stari život trnovog grma, ono počinje da raste u drvo jabuke i, s vremenom, imamo jabuke. Postavite sebi pitanje postoji li neki drugi način dobijanja jabuka? Odgovor je ne! **Ovo je put i to jedini.**

Ono što se odnosi na drvo jabuke, podjednako je tačno i za rađanje plodova Duha u današnjem životu ovde na zemlji. Kao što smo videli iz prethodnih studija u ovoj seriji, svi smo zla stabla. Grijeh nije toliko ono što smo učinili koliko ono što jesmo. Ono što smo uradili je samo plod. Ono što smo mi je drvo i to je zlo drvo. Kao takvo može doneti samo zle plodove.

Šta ćemo onda da radio?

Ponovo postoji samo jedan jasan konkretan odgovor na to pitanje. To je odgovor koji ne dozvoljava druge alternative osim jedne. Ne mogu se učiniti dve ili tri stvari. Postoji jedna i samo jedna, a to je da se ta stara priroda, taj koren mržnje u samom životu mora iskoreniti iz bašte tako da je mesto na kome je bila ostalo potpuno prazno, kao da nikada nije bilo tamo. Mora se odneti i uništiti isto onako kao što je trnov grm odnesen i bačen u vatru i spaljen.

Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu. Rimljanima 6:6

Ali, u ovom trenutku još uvek nemamo pravednost. Stari problem greha je nestao i uništen je, ali sada smo kao prazan komad zemlje ili kao prazna soba, počišćena i ukrašena. Sada mora da dođe novi život koji će zameniti stari, baš kao što mora da dođe seme jabuke da zameni grm trnja.

Jednako sigurno i istinito, kao što je seme jabuke nešto što nijedan čovek ne može da napravi, je da je novi život nešto što nijedan čovek ne može da stvori. Nemoguće je da se čovek od sebe učini dobrim. Niko sopstvenim naporima ne može biti dobar. Ta dobrota je dar Božji i mora se primiti kao dar. Nema drugog načina.

Dok imamo moć da iskopamo stari trnov grm iz svojih vrtova, mi nemamo moć da iskopamo grešnu prirodu iz svog srca i života. To je nešto što jedino Gospod može da učini za nas.

Dakle, iz toga sledi, da nam Gospod **ne pomaže** da postignemo ovu pobjedu. Nikada nikome nije pomogao da dobije novi život. **Ne pomaže nam** da ga dobijemo. Daje nam ga kao besplatan poklon. Poklon je nešto što vam se nudi. To je nešto za čim ne morate ići. Donosi vam se tamo gde ste i nudi vam se. Da biste dobili poklon, nije vam potrebna pomoć. Ne morate tragati i boriti se za to.

Vaše je ako želite, ali pružite ruku i primite ga.
Put Hristu, 49

To ne znači da u hrišćanskom životu nema borbe, niti bilo kakvog napora. To ima svoje mesto i tu je Gospod moćna pomoć svom vernom i istinitom narodu. Kasnije u ovom poglavlju pozabavićemo se tim aspektom ovog pitanja, ali za sada nastavimo zajedno pitanje pravog načina sticanja živog iskustva. Pogledajmo zašto uobičajeni način razumevanja pravednosti ne funkcioniše.

U ovom sistemu budući hrišćanin zna šta treba da učini i žudi za tim. S vremenom dolazi mu iskušenje i kad se to dogodi, stare strasti mržnje se uzdižu u njegovom srcu. Odabrali smo mržnju kao primer svih drugih zlih osobina sa kojima se mora postupati na isti način. Odabrali smo je jer je ona tako zajednička svim ljudima. Svi su ovo iskusili u jednom ili drugom trenutku svog života.

Tada, kako se ova zla sila uzdiže u srcu i u životu, mi koristimo svu snagu koja nam je potrebna da je držimo pod kontrolom. Borimo se svim silama bića protiv toga. Postavili smo volju da sprečimo njen izlazak na površinu. Ali ona raste. Njena snaga je veća od snage ljudskih moći, i u očaju vapimo Gospodu da nam pomogne u ovoj borbi protiv ove zle moći. Dakle, mi se trudimo da zadržimo u sebi ovu zlu silu koja nas uništava, dok je jedino moguće rešenje da se ona izvuče iz nas. Da li će nam Bog pomoći u tome? Da li će nam pomoći da držimo tu staru prirodu u unutrašnjosti duše, sigurnu pod kontrolom? Svakako NIKAD!. Od Njega se traži da nam pomogne da učinimo upravo suprotno onome što On zna da je jedina sigurna i ispravna stvar da se uradi. Od Njega se traži da nam pomogne da učinimo upravo suprotno od plana spasenja. Prema tome, ovo nije put jevanđelja, već njegova suprotnost. Nije put do neba već put u potpunu suprotnost.

Vidite, Bog nam nikada ne može oduzeti staru zlu prirodu ni silom ni kradom. Na celom svetu nema ničega što On želi više nego da nam je uzme. Ali ta stara zla priroda si ti i pripada tebi. To je tvoje vlasništvo bez obzira koliko mrzeli ovaj određeni komad imovine. I budući da je tvoje vlasništvo, Gospod to ne može i neće uzeti ako ga tii posebno i

dobrovoljno ne zamoliš. Ako bi ga uzeo na bilo koji drugi način ili pod bilo kojim drugim uslovima, Bog bi bio lopov. Ali On je u potpunosti i samo pravednost, i nikada neće nikome ništa ukrasti.

Ali, greh je toliko varljiva stvar, da nismo svesni njegovog prisustva dok se ne uzburka u život. Dakle, Gospodar Neba mora prvo da nas upozna sa postojanjem ovog problema u nama. Da bi to učinio, On dozvoljava iskušenju da uzburka zlu prirodu. Božji plan je da tada vidimo zlo koje smo mi i, mrzeći ga, predamo Mu ga. Ovo je Božanski plan, ali mi ga osujećujemo čineći upravo suprotno od tog plana. Umesto da ponizno priznamo ono što jesmo i predamo to zlo Bogu kako bi ga mogao ukloniti s puta, mi se potrudimo da ga gurnemo tamo odakle je došlo i tražimo da nam Bog pomogne u tome.

Zato da biste primili onu pravednost koju On ima, morate doći k Njemu i, umesto da tražite da vam pomogne u pobedi nad ovom stvari, morate iskreno priznati da ste taj koji mrzi. Recite Gospodu da uopšte ne želite da budete takva osoba i zamolite Ga da ovo uzme iz vašeg života odmah. Zamolite ga da iskoreni taj stari trnov grm i da na njegovo mesto postavi novi život. Ovo je jedini način.

Ali kada potiskujete tu stvar u sebe i pokušavate da je držite skrivenom i daleko od očiju drugih ljudi, kada, u vreme kada ste ispunjeni mržnjom, vi se toliko trudite i borite da pokažete ljubav, onda borite se, trudite se i težite da učinite upravo suprotno onome što samo Bog zna može rešiti vašu situaciju. Borite se i trudite se da jabuke stavite na trnov grm. Vidite i shvatite da se ne možete odreći stare prirode dok je držite pod kontrolom ili pokušavate da je kontrolišete. Bog vam nikada ne može i nikada neće pomoći u takvoj situaciji. Još uvek nikome nije pomogao u ovakvoj situaciji, osim što je strpljivo čekao da se čovek urazumi i sazna da to nije način pobeđe.

Pobeda se ne postiže pokušajem, već umiranjem.
Setite se grma trnja i semena jabuke.

Zapamtite da nikada ne biste tražili od Gospoda da vam pomogne da taj stari trnov grm rodi jabuke.

Tada nikada ne tražite od Gospoda da vam da pobedu nad svojom mržnjom, zlobom, ponosom i ljubomorom. Umesto toga, dođite k Njemu i zamolite Ga da vam uzme ove stvari i da vam novi život u potpunosti postavi na njegovo mesto.

I sve ovo On će učiniti za vas kao poklon. Donosi vam se upravo tamo gde jeste i nudi vam se, a vaše je ako ga želite, ali pružite ruku i primite ga.

Kroz Preobražavajuću snagu Njegove milosti, slika Boga se reprodukuje u učeniku; on postaje novo stvorenje. Ljubav zauzima mesto mržnje, a srce prima božansku sličnost. To je ono što znači živeti „od svake reči koja izlazi iz Božjih usta“. Ovo znači jesti hleb koji silazi sa neba. Čežnja vekova, 391

Do sada smo videli u kom području marljivi napori ne funkcionišu. Sada je vreme da se okrenemo proučavanju polja gde je važno uložiti vredne napore, gde se hrišćanin mora boriti kako bi na kraju bio uspešan.

Da bismo razumeli gde marljiv napor ulazi u iskustvo onoga koji traga za večnim životom, moramo se samo okrenuti ilustraciji koja nam je data u knjizi prirode. Videli smo da je dobro seme koje će zauzeti mesto trnovog grma je Božji dar čoveku. Videli smo da čovek ne može stvoriti seme niti ga može dobiti kao rezultat sopstvenog marljivog napora. To je **dar** Božji.

Na sličan način ni jedan čovek ne može stvoriti dobro srce i dobar život. Nijedna količina marljivog truda i zalaganja neće mu omogućiti da to unese u svoj život. Ali Gospod nam dolazi upravo tamo gde smo i nudi nam poklon. Ne pomaže nam da ga dobijemo, već nam ga daje kao dar.

Ali sada kada je baštovan došao u posed svog dara, - dobrog semena, njegovo delo tek počinje. Razmislite šta bi se desilo ako bi on posadio to dobro seme u tle koje je za njega

pripremljeno, a zatim otišao i ostavio seme bez brige i pažnje. Izgladnelo bez neophodne biljne hrane, osušeno po suvom vremenu, ugušeno korovom, napadnuto od štetočina i bolesti i tučeno gradom i olujom, seme nikada nebi naraslo, a još manje rodilo dobar rod.

Između setve tog semena i donošenja dobrog ploda, mora biti mnogo marljivog napora i borbe tog baštovana, pre nego što se može nadati da će plod videti u svoje vreme. Svako ko je krenuo da gaji dobru hranu zna da bitka protiv neprijatelja baštovana mora biti neumorna i neprestana. On zna da biljku mora da opskrbi potrebnom hranom. Zna da mora navodnjavati to drvo u doba sušne sezone. Drvo mora biti pažljivo, ali verno orezano. Mora se zaštititi u vreme vetra, grada i oluje, kao i od bolesti, štetočina i insekata. I sve ovo zahteva zaista mnogo marljivog napora. To nije mala bitka.

Ali, i to je vitalna tačka koju treba videti i razumeti, u tom marljivom naporu i borbi protiv ovih stvari, **on ne teži da dobije dobro seme**. To mu je došlo na poklon. To ima kod sebe. Ono šta se on trudi da uradi je da spreči svoje neprijatelje, sušu, poplavu, oluju, štetočine i insekte, da mu oduzmu ono što već poseduje. Ne samo da teži da ovo zadrži u svom posedu, već i više od toga, želi da vidi kako se seme razvija i izrasta u plodno drvo. **To je cilj** njegovog stremljenja i borbe. U toj borbi on sada ima moćnu pomoć Boga. Iako mu Bog ne pomaže da dobije seme, već mu ga daje na poklon, Gospod sigurno dolazi u pomoć svakom čoveku na zemlji koji mu se obraća za tu vrstu pomoći. Hrišćanski baštovan se obraća Bogu nebeskom za pomoć, istovremeno ulažući sav marljiv napor i trud, Bog šalje život i rast odozgo, ukorava uništivača i daje vitalnost drvetu tako da u odgovarajuće vreme, milošću Božjom i marljivim čovekovim naporima, drvo donosi dobar plod.

Kako je u prirodi tako je i u milosti. Jedno je savršena ilustracija drugog. To je zato što isti zakoni koji deluju u prirodnom svetu deluju i u duhovnom svetu.

Isto tako i kada se ponovo rodimo primanjem dara novog života, stvari tek počinju. To je početak marljivih napora i borbe. Kao nikada pre, postali smo predmet đavolskog posebnog napada i on sakuplja sve svoje snage da uništi u nama blagosloveni dar koji nam je Gospod dao. I suočeni sa tom odlučnom opozicijom, moramo se držati tog dara i razvijati ga „blagodaću Božjom i svojim marljivim trudom“ (Velika borba, 425). Za ovo su potrebni marljivi napori i potrebna je bitka, kao što svako ko je krenuo tim putem zna.

Ali zapamtite da to nije bitka za postizanje Hristove pravednosti. Hristova pravednost je **dar Božji. Bitka nije da se dobije već da se zadrži**. Naš položaj je sada poput položaja čoveka u zamku koga sa svih strana napadaju neprijatelji. Njegov zadatak je da pazi na napad sa svake strane, da neprestano jača svoju odbranu i da bude na oprezu da ne izgubi položaj i moć.

Vraćajući se na ilustraciju dobrog drveta, možemo videti da kao što se drvo mora pažljivo i marljivo hraniti odgovarajućom biljnom hranom, tako se i duhovni život mora hraniti istinama Božje Reči. Istina, Gospodar neba obezbeđuje hranu za biljku, ali baštovanov je posao da je pronađe i primeni na biljku. Gospod to nikada neće učiniti za nas. To je naš deo i to je prepušteno nama.

Na sličan način Gospod daje obilje najbolje duhovne hrane za ishranu duhovnog života. Ali Gospod nam ne daje ovo bez ikakvog napora sa naše strane. Sve postoji u Svetom pismu, ali moramo odvojiti vreme, otići do Knjige, otvoriti stranice i pretraživati i proučavati da bismo razumeli značenje i učinili sve to delom našeg sopstvenog životnog iskustva.

Postoje neki ljudi koji veruju da im nije potrebno da proučavaju Bibliju, jer im Gospod otkriva sve ono što im treba da lično znaju u vizijama i snovima i direktnim utiscima. Takav čovek je bio Thomas Munzer u doba Martina Luthera. Neki od njegovih sledbenika čak su išli toliko daleko da su spalili svoje

Biblije tvrdeći da ih je vodio Duh Sveti i da im ova knjiga nije bila potrebna.

Ali Gospod ne radi na ovaj način. Postoji mesto za vizije i snove kao sredstvo komunikacije između Boga i čoveka, ali Gospod nikada ne komunicira sa svojom decom na ovaj način umesto marljivog i ozbiljnog proučavanja Biblije. Istinske vizije i snovi o Bogu nikada se ne daju onima koji već nisu marljivi i zdravi istražitelji Biblije. Nikom nije dato da otkrije ono što se već može naći u Bibliji. Nova otkrivenja se daju u trenutku kada je potrebna dalja svetlost mimo onoga što je već dato u Reči do tada.

Svako ko želi da izgradi snažno i plodno hrišćansko iskustvo mora, između ostalog, biti vrlo temeljan i marljiv student Biblije. Bez toga je nemoguće postići potreban nivo iskustva. Ali da bi čovek bio takav učenik Reči, potrebna je žrtva. Potrebno je žrtvovati zadovoljstva i interese koje bi čovek mnogo prirodnije želeo da ima. Na primer, najbolje i najisplativije vreme za proučavanje Reči Božje je u prvim satima dana. Ali, to je takođe vreme kada je zadovoljstvo naših toplih i udobnih kreveta najveće, i potreban je sasvim određeni napor volje i žrtve tog zadovoljstva da bismo ustali i sreli se sa Gospodom, sa Njegovom otvorenom Reči koja je pred nama.

Jednom kada je Reč otvorena, moramo napregnuti moći uma u potrazi za skrivenim blagom. Ovde neće biti dovoljan nijedan površan, ležeran rad. Moramo duboko kopati da otkrijemo zakopano blago. Ali izgleda da tako malo onih koji se izjašnjavaju kao hrišćani ulažu takav marljiv napor. U tome leži uzrok naše tolike slabosti i nedostatka plodova.

Zašto je naša mladost, pa čak i ona zrelijih godina, tako lako odvedena u iskušenje i greh? To je zato što se Biblija ne proučava i ne razmišlja o njoj kako bi trebalo. Ako bi se svakodnevno proučavalo, postojala bi unutrašnja ispravnost, snaga duha, koja bi se oduprla neprijateljskim iskušenjima. Čvrst, odlučan napor da se okrene od zla ne vidi se u životu, jer se zanemaruju uputstva data od Boga. Ne

ulaže se napor da se um ispuni čistim, svetim mislima i da se oslobodi svega nečistog i neistinitog. Ne može biti izbora nego treba sedeti kraj Isusovih nogu, kao što je to činila Marija, da bismo naučili lekcije od božanskog Učitelja. Kada Božja Reč postane čovek našeg poverenja, kada u Pismu tražimo svetlost, nebeski anđeli se približavaju kako bi impresionirali um i prosvetili razumevanje, tako da se može zaista reći: „**Reči Tvoje kad se jave, prosvetljaju i urazumljaju proste.**“ **Psalam 119:130.** Nije čudo što se kod omladine koja se izjašnjava da su hrišćani ne vidi više naklonosti ka nebeskim stvarima kada se tako malo pažnje posvećuje reči Božjoj. Božanski saveti se ne slušaju; božanske opomene se ne poštuju. Ne traže se milost i nebeska mudrost, da bi se svaka prljavština ispraznila iz života. Saveti učiteljima, 442-443

Ali kao što baštovan nije ostavljen sam da radi svoj posao, tako ni usrdni student Biblije ne ostaje sam da radi ovaj posao. Evo gde Gospod ulazi kao moćni Pomoćnik. On šalje svoje anđele da utiču na um, da otvore razumevanje i usmere učenika u njegovom traženju. Bez ove pomoći nijedan čovek nikada ne bi mogao da razume bilo šta od istine Reči Božje.

Reči Božje su izvor života. Dok budete tražili te žive izvore, kroz Duha Svetog ćete biti dovedeni u zajednicu sa Hristom. Poznate istine predstaviće se vašem umu u novom svetlu, tekstovi Svetog pisma otvoriće se u novom značenju kao bljesak svetlosti, videćete odnos drugih istina prema delu iskupljenja i onda ćete znati da vas Hristos vodi, božanski Učitelj je uz vas. Misli sa gore blagoslova, 20

Kako je u prirodi tako je i u blagodati.

I kao što se u prirodi dobro drvo mora navodnjavati čistom vodom, tako se duša mora osvežiti vodom života. Ali to se može postići samo komuniciranjem sa Gospodom u molitvi, kao i u učenju. Vredna, verna molitva je od ključne važnosti za rast hrišćanskog iskustva. Ovde nije tema niti ima prostora za proučavanje molitve u životu hrišćanina, ali

primetimo u prolazu da je Isus proveo mnoge duge sate noći u molitvenom zajedništvu sa Ocem, pijući duboko vode života . Pročitajte takvo svedočanstvo o Njegovom životu:

A ujutru, vrlo rano ustavši, izađe i ode nasamo, i onde se moljaše Bogu. Marko 1:35

Ovde je bila tajna moćne Spasiteljeve sile, jer je On morao da raste i razvija se u ovom životu tačno kao i mi. Ako je Njemu bilo potrebno da izlazi u dugim mračnim noćnim satima i moli se, koliko je tek nama to potrebno?

Ukoliko ne budemo verni u svom molitvenom životu i ne uložimo krajnje marljiv napor da pronađemo i odvojimo vreme za molitvu, da se uzdignemo iznad umora tela i pritiska neprekidne životne aktivnosti, onda naše duhovno drvo nikada neće rasti i cvetati, postaće žrtva svih zlih neprijatelja koji su skloni njegovom uništenju.

Tama zlog zatvara one koji zanemaruju molitvu. Šaputana neprijateljska iskušenja mame ih na greh; i sve je to zato što ne koriste privilegije koje im je Bog dao u božanskom daru molitve. Put Hristu, 94

Iznad svega, ne smemo zanemariti tajnu molitvu, jer ovo je život duše. Nemoguće je da duša cveta dok je molitva zanemarena. Put Hristu, 98

Te reči su jasne koliko i istinite. Ali zapamtite da je odgovornost na nama da dođemo na mesto molitve i da se molimo. Gospod nas neće odvući tamo. Na nama je da dođemo i potreban nam je marljiv napor i odlučnost u cilju da ispunimo zakazano, posebno kada će đavo, koji zna bolje od nas značaj ove vežbe, baciti na put svaku poteškoću i podsticaj da se drugačije uradi.

Ali, kao što baštovan mora čuvati dobro drvo od svih neprijatelja koji su protiv njega, tako i mi moramo pažljivo i neprestano čuvati dušu od mnogih suptilnih neprijateljevih pristupa. Koliko puta u Bibliji dolazi upozorenje da „pazite“.

Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan, ali je telo slabo. Matej 26:41

Blago onome koji je budan i koji čuva haljine svoje, da go ne hodi i da se ne vidi sramota njegova.

Otkrivenje 16:15

Zapamtite da nas Gospod neće nadgledati. On će zvučno upozoriti i pomoći će nam u ovom poslu, ali to je u osnovi naš posao i On očekuje da to uradimo. Ako to ne učinimo, On se neće čudesno umešati da nas spasi zbog sopstvenog zanemarivanja. Moramo postaviti vernu stražu nad svim putevima duše i, istinskom duhovnom budnošću, razaznati svaki neprijateljev pristup, a zatim pozvati Gospoda da otera neprijatelja. To će On odmah učiniti ako Ga u istinskoj veri pozovemo da nam pomogne.

Dakle, upravo kao u prirodi gde je potreban maksimalan marljiv napor da bi urodio dobar plod u pravo vreme, tako i u duhovnom carstvu niko neće ubrati dobar plod iz svog života, osim ako je uložio maksimum marljivog napora, nakon što je primio dar dobrog života sa neba. Živo trajno iskustvo, snažan uravnotežen karakter, ne razvija se čudesno niti bez napora pojedinca.

Ako želite takvu vrstu karaktera, tada je vaša odgovornost pred Bogom i čovekom da imate takav karakter. Nakon što ste dobili dar novog života, morate ići na posao sa svim moćima koje vam je Gospod dao, i sve vreme uzdati se u Gospoda da će biti pored vas kao vaš moćni Pomoćnik.

I dok čovek deluje, Gospod deluje, a kombinacija božanskog i ljudskog napora u vrtu donosi obilne plodove dobrog drveta, a u duhovnom carstvu donosi obilne plodove pravednosti.

Sada onima koji sa nama proučavaju ovu veliku temu kako živeti pravedno, mora biti očigledno da postoji mesto za marljiv napor i postoji drugo mesto gde se to ne sme koristiti. Mora biti očigledno da postoji deo koji Gospod mora da učini i koji samo On može da uradi, a postoji deo koji mi moramo da uradimo, a koji Gospod neće učiniti za nas. Ne smemo pokušati da izvršimo Gospodnji deo, i mi ne sme pogrešiti misleći da će On doći i uraditi naš deo za nas.

Sada, kada shvatimo ovaj odnos, tada za nas nestaje svaka kontradikcija o ovoj temi. Postoje neki koji sve tekstove koji opisuju spasenje uzimaju kao dar Božji, a istovremeno ignorišu tekstove o marljivim naporima. Za takve ljude sve treba da uradi Bog dok za njih uopšte nema šta da rade. Nikada neće uzgajati dobro drvo i doneti puno ploda.

S druge strane, tu su i oni koji sakupljaju sve tekstove o marljivom trudu i ratovanju i iznose svoje verzije. Za njih je Sveto pismo koje govori o spasenju kao daru kontradiktorno i osećaju da nemaju stvarno razumevanje odnosa između truda i dara.

Ali mi moramo razumeti odnos između ovo dvoje i postaviti ih oboje na svoje pravo mesto. Ako uložimo vredan napor da prvo dobijemo poklon, onda pokušavamo da radimo Gospodnje delo, a to nikada ne možemo. Bićemo izgubljeni dokle god to pokušavamo. S druge strane, ako ne uložimo marljiv napor da razvijemo i zaštitimo dar, tada nikada nećemo doneti ni obilnu žetvu dobrog ploda.

I znaćete istinu, i istina će vas izbaviti.

Jovan 8:32

Velika istina zauvek stoji, da je

Blagodaću Božjom i svojim marljivim trudom moraju biti pobednici u borbi sa zlom. Velika borba, 425

Idite dakle Gospodu i primite od Njega dar večnog života, a zatim idite na posao sa svim moćima koje vam je On dao i uz Njegovu moćnu pomoć izgradite karakter prikladan za ovaj život kao i za večnost.

Glava 23

Od vere do vere

Na najjasniji način smo videli da postoji bliska sličnost između zakona koji vladaju u fizičkom i onih koji vladaju u duhovnom carstvu. Videli smo da kao što dobro drvo mora zameniti zlo drvo, tako mora i dobra priroda zameniti zlu prirodu u čoveku pre nego što u životu bude bilo nade za dobar plod.

Vreme je da primetimo da je dobro drvo, koje zamenjuje zlo drvo koje je bilo tako puno, odraslo i jako, samo sitno seme pred kojim stoji ceo život da se razvija. Da bi bilo koji baštovan bio zadovoljan, taj rast mora biti aktivan i snažan. Tako i život koji zamenjuje snažni zli život u duši, toliko odrastao posle čitavog života grešenja i činjenja zla, je samo beba. Pred njim je životni vek rasta, i još jednom da bi baštovan bio zadovoljan njime mora postojati brz, snažan i aktivan rast. Ništa manje od ovoga neće biti prihvatljivo niti će zadovoljiti. Tako je zapisano u Reči večne istine:

Jer se ne stidim jevanđelja Hristovog; jer je sila Božija na spasenje svakome koji veruje, a najpre Jevrejinu i Grku. Jer se u Njemu javlja pravda Božija iz vere u veru, kao što je napisano: Pravednik će od vere živiti. Rimljanima 1:16,17

Današnji nivo vere, a samim tim i rast, nije dovoljan za sutra. Bez obzira koliko beba danas mogla biti lepa, ako takva ostane, roditeljima je to samo uzrok najdublje strepnje i sloma srca. Svakog dana moraju postojati dokazi o rastu i napretku koji će dovesti do pune zrelosti muškosti ili ženstvenosti.

Hristova pravednost se otkriva iz vere u veru; to jest, od vaše sadašnje vere do povećanog razumevanja te vere koja deluje ljubavlju i čisti dušu.

The Review and Herald, 17. septembra 1908

Pavle je to ponovo izrazio ovim rečima:

Ne kao da već dostigoh ili se već savrših, nego teram ne bih li dostigao kao što me dostiže Hristos Isus. Braćo! Ja još ne mislim da sam dostigao; jedno pak velim: Šta je ostrag zaboravljam, a za onim što je napred sežem se, I trčim k belezi, k daru gornjeg zvanja Božijeg u Hristu Isusu. Koji smo god dakle savršeni ovako da mislimo; ako li šta drugo mislite, i ovo će vam Bog otkriti. Filibljanima 3:12-15

A Petar to izražava na sledeći način:

Kroz koje se nama darovaše časna i prevelika obećanja, da njih radi imate deo u Božjoj prirodi, ako utečete od telesnih želja ovog sveta. I na samo ovo okrenite sve staranje svoje da pokažete u veri svojoj dobrodetelj, a u dobrodetelji razum, A u razumu uzdržanje, a u uzdržanju trpljenje, a u trpljenju pobožnost, A u pobožnosti bratoljublje, a u bratoljublju ljubav. Jer kad je ovo u vama, i množi se, neće vas ostaviti lene niti bez ploda u poznanju Gospoda našeg Isusa Hrista. 2. Petrova 1:4-8

A iskreni čovek koji traži Boga otkriće da u njemu postoji ista potreba za rastom za koju je Pavle u Filibljanima svedočio da je ima. Otkriće da će težiti ka tom cilju. Iako će s jedne strane biti toliko zahvalan za sve što je Gospod do sada učinio za njega, neće biti zadovoljan što će ostati na ovom nivou iskustva, već će neprestano tražiti sve više i više nivoe dostignuća i efikasnosti u službi Bogu. Uz krajnji marljiv napor, razvijajući sve svoje Bogom dane duhovne, fizičke i mentalne moći do najvišeg stepena.

Već smo u odeljku o mestu i značaju sopstvenog marljivog napora u borbi sa zlom izneli neke tačke potrebne za održavanje stabilne i zadovoljavajuće stope rasta u hrišćanskom životu. U ovom poslednjem i završnom poglavlju, hajde da rezimiramo neke od ovih tačaka.

Kao što se u carstvu prirode dobro drvo mora hraniti najboljom hranom, tako se i duhovni život mora hraniti najboljom duhovnom hranom.

Telo će umreti ako bude lišeno odgovarajuće hrane, a tako je i sa dušom. Da bi imao duhovnu snagu, ili čak život, ono se mora hraniti pomoću Reči, koja je duh i život. Ono se mora neprestano hraniti istinom koja povezuje dušu sa Njim u kome živimo, krećemo se i imamo svoje biće.

A.S.D. Biblijski komentar, 7: 941

Naša je odgovornost da dođemo i jedemo hranu koja nam je tako obilno obezbeđena. To je u Reči Božjoj, ali, ukoliko ne dođemo i ne uzmemo Reč i ne učinimo je Poverenikom svog sveta i ne rastegnemo moći uma u naporu da razumemo šta ona govori, dok sve vreme verujemo Gospodu da imamo Božanskog Učitelja, Duha Svetoga pored sebe, umrećemo od duhovne gladi. Bog daje hranu i Duh da bi dao razumevanje, ali mi moramo učiniti svoj deo ili propasti.

Zajedno sa proučavanjem Reči, mora postojati veran molitveni život. Kao Enoh, moramo hodati sa Bogom. Tako zaista upoznajemo i Njega i snagu Njegovog vaskrsenja. A kad **znamo** tu snagu i šta ta sila znači za nas, tada u nama prebiva ona vera koja je pobeda nad svom snagom neprijatelja. O tome i značaju molitve i njenoj snazi u životu moglo bi se mnogo pisati. To je predmet koji se ne može previše proučavati.

Važna tačka u razvoju te vere i iskustva koje treba da imamo je saznanje da hrišćanin ne izlazi da zadobije pobedu nad đavolom. U tome leži velika razlika između bitaka ovog sveta i hrišćanske bitke. Generali velikih vojski izlaze sa nadom da će možda uspeti da odnesu pobedu u svojim bitkama. Sa hrišćaninom nije tako. Ta pobeda je već izvojevana za nas na krstu Golgote i izlazimo da se suočimo sa poraženim neprijateljem. Isus nam je dao Život koji je pobeda nad đavolom i mi izlazimo sa tim Životom koji je pobeda. Kad susretnemo đavola sa punoćom vere zbog

posedovanja tog Života, on odmah beži i ostavlja nas potpuno same. Neće stati pred taj Život. Za njega je to previše.

Obratite pažnju na ove divne reči upravo u vezi ovoga:

Od sada Hristovi sledbenici na Sotonu bi trebalo da gledaju kao na pobeđenog neprijatelja. Na krstu je Isus za njih zadobio pobedu: tu pobedu je želeo da prihvate kao svoju. „Evo“, rekao je, „dajem vam moć da gazite po zmijama i šorpionima i nad svom snagom neprijatelja; i ništa vam neće nauditi.“ Čeznja vekova, 490

Eto to je to. Bitka je vođena. Pobeda je izvojevana i ta pobeda nam se predaje na poklon. Ali đavo dobro zna da ima mnogo onih koji ne znaju da se bitka vodila i da je pobeda izvojevana. Dolazi im i pokušava da ih prestraši pokazivanjem svoje moći i svog lukavstva i mnogi ljudi podležu njegovim iskušenjima jednostavno zato što ne znaju snagu pobede koja je već njihova.

Stoga je velika tajna održavanja pobede znati da pobedu već imate, znati da je đavo poražen i da je bitka već dobijena što se tiče ovog iskušenja koje vam dolazi. Đavo će vam doći s velikom predstavom snage vičući glasno ili lukavo šušajući da je on gospodar situacije i da ćete mu ovog puta morati popustiti. Ali, pošto vi budno pazite kao što svaki hrišćanin mora i hoće, razaznajete njegov pristup i susrećete ga sa mirnim uverenjem da mu uopšte ne morate popustiti. Recite mu u lice da će biti razočaran jer je čovek koji je odgovarao na njegova iskušenja mrtav i sahranjen i da je novi čovek u vama čovek Isus Hristos i on jednostavno ne čini greh.

Kad đavo čuje to ime; kad đavo vidi da ga srećete u sigurnoj i izvesnoj veri, pobeći će od vas najvećom brzinom. Ali upamtite, to će biti samo ako sretnete đavola ne u klimavoj veri u nešto što se nadate da ćete dobiti, već u sigurnom znanju onoga što vam je već dato. Ti si sin Boga i čoveka, a više nisi Sotonin sin. Imate Hristov život u sebi i to morate apsolutno znati i živeti u veri i znanju i snazi toga. Nećemo se

time ponositi i hvalisati, jer Hristov život je život poniznosti. U tom Životu uopšte nema ponosa.

Stoga nikada ne smemo dozvoliti da nam se sumnja u Božju moć i spasenje uvuče u um. Upravo ovo neverje otvara vrata đavolu da uđe i da nas još jednom uvede u greh.

To takođe znači da mi ne pokušavamo da vodimo tu bitku iznova. Zapamtite da je velika borba između Hrista i Sotone, a ne između vas i Sotone. Zapamtite da se ne možete boriti sa đavolom. Zato ne pokušavajte da se borite protiv njega, već ga predajte Isusu i dopustite da Isus odgovori đavolu umesto vas. Ovo je najvažniji deo čitave stvari. Prečesto kada neprijatelj napadne, osećamo da ovde moramo zaista uskočiti ili će situacija biti zauvek izgubljena, tada mi žurimo i preuzimamo bitku koju samo Gospod može da vodi za nas. To je kao da prolazite kroz mračnu džunglu u društvu i pod zaštitom stručnog vodiča, dobro naoružanog najboljim oružjem i iskusnog u susretu sa svim divljim i najjačim životinjama iz džungle. Vi ste, pak, nenaoružani i neiskusni i vrlo slabi. U jednom trenutku skoči ogromni tigar, a vi uplašeni za svoj život uletite u borbu protiv tog tigra golim rukama, pozivajući svog vodiča da vam pomogne. On vas sve vreme poziva da se sklonite s puta i stanete iza njega kako bi mogao da se obračuna sa tim tigrom svojim divnim i smrtonosnim oružjem. Sve dok ste tamo ispred njega, on ne može učiniti ništa jer bi njegovo oružje uništilo i vas. Ne pravimo ovu strašnu grešku u borbi sa grehom. Neka se Moćni obračuna sa đavolom. On može, a vi ne možete. Jedan hrišćanin je to izrazio na sledeći način:

Tada je pobjeda naša u Hristu i On je već pobedio. Osvojio je mir za nas. Baš kao što nam daje svoj mir, tako je sigurno i za nas stekao pobjedu. Dakle, u času suđenja imamo pobjedu koja je već stečena. Pa, možemo li reći da nam bitka ide preko glave i da je sjajan naš mir. Stalno vlada mir. E.J.Vagoner, Biblijske studije o Rimljanima, 22

Jedan od najvažnijih principa koji je uključen u rast je pitanje davanja u službi ljubavi prema drugima. Samo dok

dajemo ono što smo dobili, možemo dobiti i više. A ako ne uspemo da prosledimo ono što smo već dobili, onda ne samo da ne dobijamo više, već gubimo i ono što već imamo:

Duša koja odbije da prenese propašće. Čežnja vekova, 417

Duša koja se istinski rodila ima nešto što može dati drugima. Duša koja se nije istinski ponovo rodila nema šta da da drugima. Ona može znati svu teoriju Svetog pisma i biti mudra u činjenicama Reči, ali ona nema život i ne može biti kanal komunikacije Duhom ako ne poseduje taj Duh.

Možemo prenositi samo ono što primamo od Hrista; a možemo da primimo samo onako kako prenosimo drugima. Kako nastavljamo da prenosimo, nastavljamo da primamo; i što više damo, više ćemo primiti. Stoga neprestano verujemo, primamo i prenosimo. Čežnja vekova, 370

Ali nemojmo pogrešiti pretpostavljajući da mi moramo učiniti da naša svetlost zasija; da je misionarstvo stvar u koju se moramo organizovati i izaći po određenim dobro definisanim obrascima. Nimalo. To je nešto što treba da bude usmereno od Duha i samo Duh Božji zna gde možemo najbolje da služimo.

Nisu svi pozvani da drže biblijske lekcije. Drugi tiho žive istinski hrišćanski život, pa tako i nesvesno daju svojoj okolini vrlo moćno ono što imaju. Davalac ne vidi efekat, ali on postoji.

Velika tajna je otići Gospodu i reći mu da ste njemu na usluzi, da biste činili upravo ono što *On želi da vi učinite*. Ako treba da govorite, onda dobro, ali ako mu najbolje možete služiti ćutanjem, onda je isto tako dobro. Tada, iz dana u dan, veselo i sretno se bavite

dužnostima koje su vam najbliže i iznenadićete se načinu na koji će vam Gospod otvoriti vrata da svedočite, da prenesete poruku koju nosite. Postaćete svesni da gde god da idete, samo vaše prisustvo unosi veselje i radost u situaciju u kojoj ste. Iza sebe ćete ostaviti svežu notu hrabrosti i radosti; svetlost tamo gde je bio mrak i nadu tamo gde je bio očaj. Ipak, možda niste rekli ni jednu reč evanđeoske priče. Uticaj

postoji i put je pripravljen za reči koje ćemo izgovoriti kasnije, ili će ih neko drugi izgovori umesto nas kasnije. Obratite pažnju na ove lepe reči:

Hristos ne zapoveda svojim sledbenicima da blistaju. Kaže, neka svetli vaša svetlost. Ako ste primili blagodat Božiu, svetlost je u vama. Uklonite prepreke i Gospodnja slava će se otkriti. Svetlost će sijati da prodre i raseje tamu. Ne možete da ne zablistate u dometu svog uticaja.
Hristove priče, 420

ZAKLJUČAK

I tako negujući novo iskustvo pažljivo održanim životom izučavanja i molitve; odbijanjem da ikada sumnjate da je Gospod učinio delo u vama i dao vam sinovstvo s Njim; znajući da je đavo pobeđeni neprijatelj; nikada ne pokušavajući borbu u borbi koju samo Gospod može da vodi; dajući vedro i voljno Život koji ste dobili za potrebe izgubljenih oko vas, ne možete a da ne prerastete u punu zrelost čoveka u Hristu Isusu.

Nikada ne zaboravite da pre svega mora da postoji dobro drvo koje će zauzeti mesto zlog, a zatim sledi održavanje i razvoj tako datog dara.

Postoji još mnogo toga što bi se moglo reći na ovu divnu temu. Postoji veza zdravstvene poruke sa njom; postoji čitava stvar u svetlu svetilišta; postoji način da se živi pravedno tokom sudu živima.

Sve su to teme koje nećemo obrađivati u ovoj određenoj seriji, ali ako vreme dozvoli, sve ćemo ih vremenom pokrenuti. Svrha ove serije je objasniti način pravednog života u svakodnevnom životu. Ovo je početak i bez njega ne može biti večnog spasenja.

Želimo da o ovoj seriji mislite samo kao o uvodu u ovu divnu temu. Tu temu ćemo proučavati čitave večnosti pod uslovom da smo već usvojili ovo iskustvo i održali početak svoje vere postojanim do kraja Verujemo i molimo se da će

iskustvo opisano u ovoj seriji postati vaše u živoj stvarnosti i da ćete iz njega nastaviti da rastete iz dana u dan.

O AUTORU I KNJIZI

Fred Rajt (Fred Wright 1925-1997) rođen je i odrastao u gradiću Mirani, u severnom Kvinslendu, Australija. Njegova majka je čitanjem našla veru adventista sedmog dana i prenela to svojoj deci.

Fred je bio najstariji od tri sina i u Australijski misionarski koledž (danas se zove Avondale) upisao se sa 19 godina. Brak je sklopio 1949. godine. Neki dugovi nastali u pokušaju kolporterskog posla primorali su ga da prekine koledž, a 1953. je na kraju pronašao posao kao nastavnik drvene građe i građevinarstva na novozelandskom misionarskom koledžu, a postao je i lokalni starešina crkve.

Dok je predavao na koledžu, pobuna i otpor nekih dečaka testirali su Fredovo strpljenje van njegovih granica i našao se ispunjen besom prema njihovoj tvrdoglavosti. Ovaj bes je bio pod kontrolom u učionici, ali se obično vikendom iskaljivao na njegovoj ženi i deci, gde bi pustio bujicu besnih reči. Zatim je usledilo kajanje i žaljenje, i priznanje Bogu i molbe za oprostaj. Ali nije bilo izbavljenja. Tužni obrazac bi se ponavljao iznova i iznova u njegovom životu, a činilo se da ništa nije pomagalo.

U to vreme došlo je do oživljavanja evandeoske poruke A. T. Jonesa i E. J. Vagonera iz 1888. godine u crkvi adventista sedmog dana. Njihovi spisi su ponovo otkriveni i na njih su skrenuli pažnju mnogi. Kroz kontakt sa tom porukom žive pobede i izbavljenja, Fred je konačno pronašao odmor i mir u svom srcu, a strašna snaga besa koja ga je obuzela bila je slomljena. Došao je do spoznaje da greh „nije ono što radiš, već ono što jesi“, i da stvarno oprostaj podrazumeva ne samo uklanjanje krivice za pogrešne postupke, već uklanjanje korena greha u srcu čoveka.

Ova knjiga je prva koju je napisao Fred (prvobitno objavljena 1970) i najbolji je prikaz principa te večne evandeoske poruke koja mu je donela mir i slobodu i od tada je blagosloвила mnoge druge širom sveta.